

ΦΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

27

ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ
ΕΡΩΣ-ΖΩΗ-ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἱστορικὸν ἀφήγημα
τοῦ 4.500 π. Χ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
« ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ »
ΑΘΗΝΑΙ 1989

27

To Siaba 69

τιν 27-8-2011

Handwritten signature

27

27

ΕΡΩΣ - ΖΩΗ - ΘΑΝΑΤΟΣ

Πάν γνήσιον αντίτυπον φέρει τήν σφραγίδα
τοῦ Πνευματιστικοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν «Τὸ Θεῖον Φῶς»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
«ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ»
ΝΙΟΒΗΣ 12 - 112 52 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 2236469
www.theion-fos.com

Πᾶσα ἀναδημοσίευσις, ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ, καθὼς
καὶ πᾶσα μετάφρασις, μερική ἢ ὀλική τοῦ κειμέ-
νου ἀπαγορεύεται, συμφώνως πρὸς τοὺς «περὶ προ-
στασίας τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας» Νόμους.

Copyright: Πνευματιστικός Ὁμιλος Ἀθηνῶν -
«Τὸ Θεῖον Φῶς» - Ἀθήναι 1989

ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ

ΕΡΩΣ-ΖΩΗ-ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἱστορικὸν ἀφήγημα τοῦ 4.500 π. Χ.
μεταδοθὲν διὰ τοῦ Ἐπικοινωνοῦ
Γεωργίου Χ. Πιζάνη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

« ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ »

ΑΘΗΝΑΙ 1989

Ὁ Πνευματιστικός Ὀμιλος Ἀθηνῶν «ΤΟ ΘΕΙ-
ΟΝ ΦΩΣ» προβαίνει εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ παρόντος
ιστορικοῦ ἀφηγήματος, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς
γεγονότα πού συνέβησαν εἰς τὴν ἀρχαίαν Χαλ-
δαίαν καὶ Αἴγυπτον, 4.500 ἔτη πρὸ Χριστοῦ.

Τὸ ἔργον τοῦτο μετεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ
τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου Εὐκλείδου, μέσῳ τοῦ Ἑ-
πικοινωνοῦ Γεωργίου Πιζάνη, ἀπὸ τὴν 29ην Μαΐου
μέχρι τὴν 5ην Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1975, ἤτοι εἰς
περίοδον ἑκατὸ ἀκριθῶς ἡμερῶν.

Ὅπως εἰς ὅλα τὰ βιβλία μας, διατηρήθη καὶ
ἔδῳ ἡ γλωσσικὴ μορφή εἰς τὴν ὁποίαν μετεδόθη τὸ
κείμενον ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Π. Ο. Α.

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί τῆς ἀφηγήσεως πού ἐπακολουθεῖ, μὴ τὸ συζητεῖτε. Ἀνήκει σὲ εἰδικὰ Κεφάλαια, πού οἱ καλοπροαίρετοι ἐρευνητὲς θὰ δυσκολευθοῦν νὰ τὰ πιστεύσουν, ἂν δὲν κρατοῦν στὰ χέρια τους ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, στὴ θάση τῶν ὁποίων, ἔστω κι' ἂν εἶναι σφαλερά, νὰ ἀποφαίνωνται μὲ ἀληθοφάνεια κατόπιν τόσων αἰῶνων ἀποκάλυψη γεγονότων, πού δὲν τὰ ἔζησαν, ἀλλὰ τὰ ὑπέθεσαν κατὰ τὰ μέτρα τῆς φαντασίας τους!

Ὁ ἀρχαῖος γεωμέτρης Εὐκλείδης, πού σὰν Πνεῦμα σήμερα κατέχει στοὺς Οὐρανοὺς θέση Διδασκάλου, μᾶς ἐξιστορεῖ γεγονότα, πού συνέβησαν πρὸ 4.500 χρόνων π.Χ. κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μᾶς διαβεβαιώσῃ τὴν προϋπαρξὴ ἀτόμων, πού ἔζησαν σὲ πολὺ παλιὰ ἐποχὴ καὶ σήμερα ἐπανεσαρκώθηκαν καὶ ζοῦν μεταξύ μας χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζουν. Μιὰ μικρὴ ὅμως διαφώτισή τους ἤμπορεῖ νὰ τοὺς ἀφυπνίσῃ στὸν ἐσωτερικὸ τους κόσμο ἀμυδρὲς συναισθηματικὲς εἰκόνες ἑνὸς ὄνειρου τῆς τότε παλιᾶς ἐκείνης ἐποχῆς, πού ἀνήκει στὸ παρελθόν.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἐρευνητὲς πιστεύουν στὰ ἱερὰ κείμενα τῶν Ἐπουρανίων Διδασκάλων, μποροῦν ποικιλότροπα νὰ σχολιάσουν, κατὰ τὴν φαντασία τους θέβαια, μιὰ ὀλόκληρη μακρινὴ ζωὴ ἀνθρώπων, πού πέρασε στὶς σκοτεινὲς σελίδες τοῦ ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων παρελθόντος, ὥστε οἱ ἐρευνητὲς αὐτοὶ νὰ καταλήξουν σὲ συμπεράσματα νοητὰ ἢ καὶ ἀκατανόητα, ἐξαρτώμενα ἀπ' τὴν ἀγνή ἢ μὴ φώτισή τους.

Ὁ Εὐκλείδης στὴν ἀφήγησή του ἀναφέρεται σὲ 4 πρόσωπα, πού ἔπαιξαν πρωτεύοντα ρόλον πρὸ 4.500 χρόνων π.Χ. ἀποκαλύπτοντας, ὅτι στὴν σημερινὴ ἐποχὴ μας, τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶναι ὑπαρκτά, δηλαδὴ ἐπανενσαρκωμένα, μὲ τὴ διαφορά, ὅτι οἱ συνθήκες τῆς ζωῆς τους δὲν εἶναι ὅμοιες μ' ἐκείνες τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἔζησαν ἐπὶ Φαραῶ*. Ὅπως τότε, τὸ ἴδιο

* Ἡ Δυναστεία τῶν Φαραῶ εἶναι πολὺ ἀρχαιότερα χρονολογικὰ ἀπ' ἢ, τι ἀναφέρει ἡ Αἰγυπτιακὴ Ἱστορία.

καί σήμερα, στά 4 αὐτά πρόσωπα, παρ' ὄλες τίς χαρές καί τίς λύπες τους, μέσα στόν ἐσωτερικό τους κόσμο τους, λείπει κάτι πού δέν μποροῦν νά τὸ προσδιορίσουν. Δηλαδή, σέ στιγμές τῆς μόνωσής τους αἰσθάνονται κάποιο κενό, πού τοὺς τυραννεῖ καί εἶναι τὸ ἴδιο αὐτὸ κενό, πού εἶχαν καί στίς προϋπάρξεις τους, γιά νά τὸ συμπληρώσουν μελλοντικῶς στὸ ἀπώτερο μέλλον καί ἠρεμήσουν ψυχικῶς. Ἡ ἀναζήτηση λοιπὸν τοῦ κενοῦ αὐτοῦ εἶναι ἡ ὠρίμανση τοῦ ψυχικοῦ ἰδανικοῦ, γιά νά ὀλοκληρώσουν τὸν κύκλο τῶν γηϊνῶν προϋπάρξεων τους, διερχόμενοι ἀπὸ τὰ διάφορα στάδια τῆς γηϊνῆς ζωῆς τους, πάντα μὲ τὸν ἴδιο σκοπό, νά συνταυτισθοῦν τὰ ἰδανικά τους ἀπὸ τῆ Γῆ μὲ προέκταση νά σταθεροποιηθοῦν στὴν αἰώνια ζωὴ τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἡ Ἱστορική ἀφήγηση τοῦ Εὐκλείδη ἔχει πολλαπλὸ σκοπὸ ἀφήνει στόν ἀναγνώστη νά συλλάβει τὸ νόημά του. Ἡ ἐπιφανειακὴ του ἔννοια εἶναι, πὼς ἀπὸ τὰ μακρινὰ ἐκεῖνα χρόνια (4.500 π.Χ.) μέχρι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς μας, σὲ τίποτα δέν ἔχει ἀλλάξει ὁ ἄνθρωπος, ἔμεινε ὁ ἴδιος. Συγκρίνοντάς τον μὲ τὴ μηχανικὴ του πρόοδο, πού ὄλο τελειοποιεῖται χωρὶς τερματισμό, αὐτὸς δέν κατώρθωσε σὰν πλάσμα τοῦ Δημιουργοῦ νά προοδεύσει παράλληλα μὲ τὴν μηχανή, γιά νά συντελέσει στὴ συντόμευση τῆς Θείας Οἰκονομίας, πού ἐπιδιώκει ὁ Πλάστης του. Δυστυχῶς τὸ Πονηρὸ Πνεῦμα δέν τὸν ἀφήνει νά συνειδητοποιήσει τὸν λόγο τῆς ὑπαρξῆς του. "Ἐτσι, ὁ γήϊνος Κόσμος μεταβλήθηκε σὲ πεδίο συνεχοῦς ἀγῶνος μέχρις ὅτου ἀφυπνισθοῦν οἱ κοιμώμενοι καί ἐπαναστατήσουν, γιά νά νικήσουν κατὰ κράτος τὸν Πονηρό, τὴν πανίσχυρη αὐτὴ ἔννοια τοῦ Κακοῦ πού δημιουργεῖ τὸν πόνο καί τὴν καταστροφή, τὸ μῖσος καί τὴν ἀπάτη.

Ἡ ἀφήγηση τοῦ ἔργου ἔχει γιά τίτλο «Ἔρως — Ζωὴ — Θάνατος». Τόσο λοιπὸν ἡ ζωὴ ὅσο καί ὁ θάνατος συνδέονται μὲ τίς δύο ἔννοιες τοῦ Ἔρωτα, γιατί ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτός, ἡ ζωὴ θὰ ἦταν νεκρά, δηλαδή ἀνύπαρκτη. Μεταξὺ λοιπὸν τῆς Ζωῆς καί τοῦ Θανάτου, ὁ ἄνθρωπος ψάχνει νά βρεῖ μέσῳ τῶν αἰώνων τὸ ἰδανικό του, γιά νά ἐπιτύχει κάποτε τὴν ὀλοκλήρωσή του, ὥστε ἀπὸ τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς νά ἀναγενηθεῖ μέσα στὴν πραγματικότητα τῆς ἀθανασίας.

Γιά νά δώσω κάποια ἔμφαση κύρους στὴν προϋπαρξη ἢ

τις προϋπάρξεις της ανθρωπίνης ζωής δὲν θὰ ἀσχοληθῶ ἀναφέροντας σωρεία παραδειγμάτων. Ἄρκοῦμαι νὰ σημειώσω γιὰ τοὺς ἐρευνητές, μιὰ ἀξιόπιστη περίπτωση τοῦ HENRI REGNAULT πού στο ἔργο του «TU REVIVRAS» (Θὰ ξαναζήσεις) ἐξιστορεῖ τὸ σπάνιο φαινόμενο νέας κόρης μὲ τὸ ὄνομα «MELLE DJISKA». “Ὅσοι ἐνδιαφέρονται, γιὰ τὶς προϋπάρξεις, ἄς ρίψουν μιὰ ματιὰ στὴν περίπτωση αὐτή. Δὲν θρίσκω ἀναγκαῖο νὰ ἐπεκταθῶ πάνω σ’ αὐτὸ τὸ σημεῖο. Οἱ ἀφελεῖς μόνο καὶ οἱ δύστροποι πιστεύουν ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει λόγος, καὶ δυσπιστοῦν ἐκεῖ ὅπου πρέπει νὰ πιστέψουν. Ἡ ἔρευνα τοῦ ἀντικειμενικοῦ καὶ συνειδητοῦ ἀνθρώπου, καταργεῖ τόσο τὴ δυσπιστία ὅσο καὶ τὴν εὐπιστία, ὅταν τοὺς ἐλλείπει ἡ φώτιση.

Ἄπο τὴν ἀφήγηση τοῦ Εὐκλείδη, πολλὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀντλήσει διδάγματα πάνω στα ὑπερβατικά, πού δίνουν ἀπτή εἰκόνα γεγονότων, πού σὲ μερικοὺς φαίνονται μῦθοι, πού ἂν καλοξετασθοῦν κρύπτουν τὴν ὠμὴ ἀλήθεια μέσ’ τὸ θαθὸ σκοτάδι τοῦ παρελθόντος.

“Ὅσοι ἔχουν ὀλίγη γνώση ἀποφεύγουν νὰ σχολιάσουν τὴν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀλήθεια πού δὲν ἐρευνᾶται. Τὴν διαισθάνεται ὁμως ὁ ἀνθρώπος, πού ἔχει ἀνεπτυγμένη τὴ συνείδησή του. Τὰ γεγονότα πού μᾶς εἶναι ἄγνωστα ἀποκαλύπτονται, ὅταν ἡ ἔρευνα δὲν παλινδρομεῖ, γιὰ νὰ μάθει ὁ ἀνθρώπος αὐτὸ πού ἀναζητεῖ, τὴ λύση τῶν περίπλοκων προβλημάτων τῆς ζωῆς του, πού εἶναι τόσο εὐκόλα νὰ τὰ ἀντιμετωπίζει μὲ τὴν καλὴ θέλησή του.

Τὸ Σύμπαν, ὅπως γνωρίζει ὁ ἐρευνητής, ἀποκρύπτει πάμπολλα μυστήρια ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη διάνοια. Δυστυχῶς ὁ ἀνθρώπος δὲν ἀσχολήθηκε ποτὲ νὰ γνωρίσει τὸν ἑαυτὸν του πῶς λοιπὸν ζητεῖ νὰ μάθει, γιὰ ποῖο σκοπὸ ὑφίστανται τὰ ἀπόρρητα τῆς Δημιουργίας Μυστήρια; Ἡ ἔρευνα αὐτὴ πού ἐπιδιώκει εἶναι καταδικασμένη σὲ ἀποτυχία. Τίποτε δὲν εἶναι ξεκρέμαστο στὴ Δημιουργία, παρὰ μόνον οἱ ἀνθρώποι μὲ τὸ ἀπροσανατόλιστο πνεῦμα τους· ὄλο καὶ περισσότερο χώνονται πιὸ θαθεῖα στὸν σκοταδισμό καὶ ἀπομακρύνονται ἀπ’ τὴν ἔννοια τοῦ Θεοῦ, γι’ αὐτὸ καὶ παλινδρομοῦν, θαδίζοντες πρὸς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

“Ὅπως στὶς ἀνθρώπινες ἐνέργειες, ὑπάρχει τὸ ἀγνὸ καὶ

τὸ ἁμαρτωλὸν, τὸ ἀληθινὸ καὶ τὸ ψεύτικο, τὸ γνήσιο καὶ τὸ νοθευμένο, ἔτσι ὑπάρχει καὶ ἡ διάκριση μεταξύ τοῦ φωτεινοῦ καὶ τοῦ σκοτεινοῦ. Κατῶρθωσαν λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι νὰ καταργήσουν τὴν διάκριση τῆς διαφορᾶς αὐτῆς καὶ νὰ περιπέσουν στὴ νοθεία τῶν πάντων. Ἔτσι ὁ Κόσμος μὲ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀθάσιμους νόμους του, ὅπως λέγει ὁ Σόλων ὁ Ἀθηναῖος, δὲν κατῶρθωσε νὰ ἡρεμήσει. Ἡ θεία πνευματικὴ ἐπικοινωνία θὰ μπορούσε νὰ ἀποσύρει ἀπὸ τὰ σκότη, τὰ ἀμόρφωτα ψυχικὰ ἀνθρώπινα ὄντα. Δυστυχῶς καὶ σ' αὐτὸν τὸν τομέα τοῦ «Πνευματισμοῦ», παρὰ τὰ ἀστήρικτα καὶ θλακώδη ἐπιχειρήματα καὶ τὶς ψευδολογίες τῶν πονηρῶν ἐπαγγελματιῶν αὐτοῦ τοῦ εἴδους, εἰσέδυσαν κακοποιὰ στοιχεῖα καὶ ἐνόθευσαν τὸ ἱερὸ τοῦτο δῶρο τῆς Θεότητος πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ὥστε οἱ εὐσυνείδητοι καὶ φωτισμένοι νὰ μὴ εἰσακούονται.

Ἡ παγκόσμια νοθεία εἰς τὰ εἶδη διατροφῆς, τοῦ λόγου καὶ τῆς πειθοῦς ὑποσκάπτει ὅλο καὶ βαθυτέρα τὴν ἰσορροπία τῆς ζωῆς. Ἄς στρέψουμε λοιπὸν τὸ βλέμμα μας πρὸς τὸ ἄγνωστον μὲν, ἀλλὰ λευκὸν φῶς τοῦ θείου, καὶ ἄς ἀντλήσουμε ἀπὸ ἐκεῖ νέες δυνάμεις, γιὰ νὰ θροῦμε τὴν χαμένη πύξιν τῆς ζωῆς μας. Ὅποιος δὲν πιστεύει στὴν ἔννοια τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, ποῦ εἶναι ὁ Δημιουργός, δὲν θὰ μπορέσει νὰ συλλάβει τὴν ἀφετηρία τοῦ φωτός του, διὰ νὰ ὀδηγηθεῖ στὰ ὑψηλότερα ἰδανικὰ ποῦ μᾶς ἐμπνέει ὁ Οὐρανός. Εἶδ' ἄλλως ἢ ἐξέλιξη τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς θὰ εἶναι ἡ ἀφηνιασμένη δυστυχία, ἡ ἀπόγνωση καὶ ὁ σκοταδισμὸς πρὸς τὸν ἀργὸ θάνατο! Ἀναζητήσατε μὲ ὑπομονὴ καὶ καρτερικότητα στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τὸ ἴνδαλμα τοῦ ἰδανικοῦ σας, ὄχι στὴν ὕλη, ἀλλὰ στὸ χρέος τοῦ ἀνθρωπισμοῦ σας, ἕως ὅτου ἀποκτήσετε καὶ αὐτὸ ποῦ σᾶς ἐλλείπει, πρὸς ὀλοκληρωτικὴ συμπλήρωσή σας.

Γ. Π.

ΕΡΩΣ — ΖΩΗ — ΘΑΝΑΤΟΣ

(Πρό 4.500 ἐτῶν π.Χ.)

Ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου, οἰκογένειά τις μετώκησεν εἰς τὴν Βαβυλώνα, τὴν Χώραν ἢ ὅποια ἐφημίζετο τότε, διὰ τὴν εὐημερίαν καὶ τὰς ἐμπορικὰς τῆς συναλλαγᾶς. Ἡ οἰκογένεια αὕτη ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας, τὴν μητέρα καὶ τὰ δύο τέκνα των. Τὸ ἐν ὀνόματι Λίνιος καὶ τὸ ἕτερον Μύρα. Ὁ πατὴρ ἦτο εἰς εὐπορος ἔμπορος. Ἐγκατεστάθη εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Χαλδαίων. Ἡ ἱστορία σας, τοὺς Χαλδαίους τοὺς ἐμφανίζει εἰς τὸν 7ον αἰῶνα π.Χ. Ἀναφέρει δέ, ὅτι ὁ λαὸς οὗτος ἦτο Ἀσιατικός. Λανθασμένη καὶ κακὴ ἢ διατύπωσίς τῆς αὐτῆς. Οἱ Χαλδαῖοι ἦσαν ἀπὸ τοὺς πρῶτους πολίτας πού μετώκησαν ἀπὸ τὴν Ἑπειρον Ἀτλαντίδα πρὸ τῆς καταποντίσεώς τῆς, μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὴν Βαβυλώνα. Εἰς τὴν νέαν αὐτὴν χώραν ἀπέκτησαν παροικίαν, ἀργότερον δὲ ὅταν ἤρχισαν νὰ αὐξάνωνται ἐγκατεστάθησαν, πολὺ ἔξω τῆς πόλεως Βαβυλώνας. Ἦτο λαὸς ἐργατικός καὶ ἀνεπτυγμένος εἰς τὰ Μαθηματικά, τὴν Ἀστρονομίαν καὶ τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν. Δὲν θὰ ἀναφέρω λεπτομερείας, διότι ὁ σκοπός μου εἶναι νὰ φθάσω εἰς τὸ κύριον σημεῖον τῆς ἀφηγήσεώς μου. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἀπὸ τὴν σημερινὴν σας ἀπέχει 6.475 ἔτη.

Κύριον ρόλον, εἰς τὴν ὅλην ὑπόθεσιν διαδραματίζουν τέσσαρα πρόσωπα, τὰ ὅποια σήμερον εὐρίσκονται ἐν τῇ ζωῇ. Δυστυχῶς δὲν μοῦ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ὑποδείξω, ποῖα εἶναι αὐτὰ καὶ ποῦ εὐρίσκονται.

Ἐκ τῶν δύο τέκνων τῆς εὐπορωτάτης Ἑλληνικῆς οἰκογενείας, ὁ Λίνιος ἠκολούθησεν τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν, πλησίον τῶν ἐπιφανεστέρων Ἀρχιτεκτόνων τῆς ἐποχῆς καὶ ἀργότερον ἐλογίζετο ὡς εὐφυέστατος εἰς τὸ εἶδος τῆς τεχνικῆς του, διότι εἶχεν ἐντὸς του τὸ σπέρμα τῶν Ἀτλάντων. Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι

ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ ἀπὸ ἐκεῖ ἔχει τὰς ρίζας τῆς. Ἡ Μύρα ἠκολούθησεν τὴν ὑφαντουργίαν.

Ἡ φήμη τοῦ νέου Ἀρχιτέκτονος Λίνιου, εἶχε φθάσει μέχρι τῆς Ἀρχαίας Αἰγύπτου, ὅπου ἡ Δυναστεία τῶν Φαραῶ ἀργότερον καὶ ὑπὸ συνθήκας περιέρχεται, τὸν προσέλαβεν, ἵνα ἀναλάβῃ ἔργον περίπλοκον, ἥτοι Μέγαρον κυκλικόν, διὰ τοὺς Μύστας τῆς Αἰγυπτιακῆς Δυναστείας. Ποῖοι ἦσαν αὐτοὶ οἱ Μύσται καὶ μετὰ τί ἠσχολοῦντο, θὰ τὸ ἴδωμεν κατωτέρω. Προκαταβολικῶς προσθέτω, ὅτι τὰ ἄτομα αὐτὰ ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τοὺς φυγάδας Ἄτλαντας τὸν Μυστικισμόν, ὥστε νὰ ἐνεργοῦν διὰ μέσου τῶν ἀοράτων Δυνάμεων, ἐπὶ τῆς ζώσης Φύσεως.

Ὅταν ἀπὸ τὸ Κέντρον τῆς Ἀληθείας τῶν Ἀτλάντων, οἱ πρῶτοι ὀλίγοι Μύστες ἐγκαίρως ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ πάτριου ἐδάφους των, διότι τοιοῦτον μήνυμα εἶχον λάβει, καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν παλαιὰν Αἴγυπτον, τὸ πρῶτον μέλημά των ἦτο νὰ συνδεθοῦν μετὰ τοὺς Ἱερεῖς τῆς Χώρας. Αἱ γνώσεις τῶν Μυστῶν ἦσαν τόσο ἐνδιαφέρουσαι, ὥστε κατέπληξαν τοὺς ἐντοπίους! Ἔτσι πλέον εἶχον ριζωθῆ εἰς τὴν νέαν των πατρίδα, διδάσκοντες τόσο εἰς τοὺς Ἱερεῖς, ὅσον καὶ εἰς ἐλάχιστα ἕξι ἔχοντα πρόσωπα, ὅ,τι ἐγνώριζον περὶ τῶν φυσικῶν δυνάμεων. Δηλαδή, πῶς νὰ συνδυάζουν τὰς δυνάμεις αὐτὰς καὶ τίνι τρόπῳ νὰ ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθειαν ὀριζμένων πνευμάτων, διὰ νὰ μὴ γίνουιν θύματα τῶν ἀντιστρόφων τοιούτων καὶ ἀπωλέσουν τὴν ζωὴν των, προτοῦ ἀποδώσουν πρὸς τὸ γενικὸν συμφέρον κάτι τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν.

Οἱ Μύστες οὗτοι κατέκρινον τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῆς Χώρας των, διότι ἔβαινε ταχέως πρὸς τὴν καταστροφὴν. Ἡ τεχνικὴ πρόοδος — ἐξήγουν — ἐν τῷ μέτρῳ τῆς ἀποδίδει εὐχρηστους καρπούς. Ἡ ὀλοκληρωμένη, ὅμως, αὕτη πρόοδος, ἐδημιούργησεν ἐν εἶδος παραφροσύνης εἰς πολλούς, ὥστε μετὰ βῆμα ταχὺ νὰ προσεγγίζουιν τὸ ἀνεπανόρθωτον. Ἐκεῖνοι ποῦ εἶχον ἀνεπτυγμένην τὴν ἐσωτερικὴν των δυναμικότητα, ἀπεφάσισαν, κατὰ μικρὰς ομάδας, νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν των Ἀτλαντίδα, διότι ἐφοβοῦντο μήπως, μετὰ τὸν χρόνον, μεταδοθῆ καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ ἐκ τῆς πνευματικῆς διαφθορᾶς κατάπτωσις!

Βεβαίως, εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπεκράτει εἰς τὴν Αἴγυπτον ἡ ἐλευθερία ἡθῶν. Δὲν ὑπῆρχον νόμοι, ποῦ νὰ παρεμποδίζουσαν τὸν ἐλεύθερον δεσμὸν μεταξὺ ἑτερογενῶν· δὲν εἶχον φθάσει ἀκόμη εἰς τὴν ἄνισον καὶ τελείαν «ἐλευθεροκοπία» τοῦ ἡθους καὶ τοῦ πάθους. Οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν κάπως περισσότερον συγκρατημένοι, ἐξ αἰτίας τοῦ κλήρου, ὅστις διὰ παντοίων τεχνασμάτων, προελάμβανε τὴν ἐκ τοῦ ἐρωτικοῦ καὶ μόνον πάθους κατάπτωσιν τοῦ λαοῦ.

Οἱ νέοι διδάσκαλοι καὶ Μύστες ἐδίδαξαν εἰς τοὺς συναθρώπους των, ὅτι τὸ καλλίτερον ἐγνώριζον, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς των προόδου. Τὰ μυστήρια τῆς διδαχῆς τῶν Ἀτλάντων, κατεχώρουν εἰς τὰς Βίβλους των οἱ γιγραιοὶ ἱερεῖς, καὶ ἐπὶ χιλιετηρίδας ἐκράτουν αὐτὰ ὑπὸ ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν. Τὰς ἀποκτηθεῖσας γνώσεις των μετέδιδον εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς διαδόχους των, ὅχι τοὺς νεαροὺς ἀλλὰ τοὺς γηραιότερους. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἤρχισε νὰ ἀνθίζῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, μίαν νέα ἐποχὴ, τόσον ἐπὶ τῶν Μαθηματικῶν, τῆς Ἀστρονομίας ὅσον καὶ τοῦ τρόπου νὰ διεισδύουν εἰς τὰ πολὺπλοκα συμπλέγματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Πολὺ ἀργότερον, ἄλλη ὁμάς μεγαλυτέρα, τῶν Ἀτλάντων, ἔφθασεν καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν μετέπειτα ὀνομασθεῖσαν Χαλδαίαν. Πάντα ταῦτα συνέβησαν πρὸ τῆς καταποντίσεως τῆς μεγάλης Ἡπείρου.

Εἰς τὴν Χαλδαίαν ἡ Μύρα, ἀδελφὴ τοῦ Λίνιου, ἠράσθη παραφόρως εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν νέον πλούσιον ἐξ Αἰγύπτου, ὀνόματι Χαρίφ. Ὁ πατὴρ τῆς νεαρᾶς κόρης δὲν εἶχεν σκοπὸν νὰ παραδώσῃ αὐτὴν εἰς ὅποιον δήποτε ξένον μακρὰν τῆς πατρικῆς τῆς ἐστίας, διότι τὴν ὑπερηγάπα. Ὁ ἔρωσ ὅμως τῆς κόρης του μετὰ τοῦ Αἰγυπτίου ἦτο ἀμοιβαῖος καὶ σφοδρὸς, ὥστε νὰ ἀναγκασθοῦν κρυφίως νὰ δραπετεύσουν διὰ τὴν Αἴγυπτον. Ἡ ἀπώλεια αὐτῆ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τῆς, νὰ μὴ γνωρίζουσαν ποῦ ἀκριβῶς κατηυθύνθη ἡ Μύρα των, κατέθλιψε τὴν καρδίαν τῶν γονέων. Δὲν ὑπῆρχεν τρόπος νὰ τὴν ἀναζητήσουσαν. Τοῦτο ἦτο, ἴσως, ἐν γεγονὸς εὐχάριστον διὰ τὴν Μύραν, δυσάρεστον ὅμως δι' ἄλλην τὴν οἰκογένειαν. Τότε προθυμοποιήθη ὁ Λίνιος νὰ τὴν ἀναζητήσῃ, ἔστω καὶ εἰς τὰ ἀπώτερα μέρη τῆς Αἰγύπτου. Μὲ τὴν πρόθεσιν αὐτὴν, ὡς ἀρχιτέ-

κτων ηλικίας 25 ἐτῶν, ἔλαβεν τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν μεγάλην Χώραν τοῦ Νείλου.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς Ἑλληνας ἀποίκους, ἐρωτευθεὶς νεαρὰν Αἴγυπτίαν κόρην μέσης τάξεως, συνεζεύχθη αὐτὴν καὶ ἔζων φιλήσυχον συγκρατημένην ζωὴν. Δύο φορές ἡ σύζυγός του ἀπέβαλεν, τοῦτο δὲ τὸ ἐθεώρησαν ὡς τιμωρίαν τῶν Θεῶν. Κατέφυγον εἰς τὸν Ἱερέα τοῦ Ναοῦ τῆς Ἰσιδος καὶ ἀνέφερον εἰς αὐτὸν τὴν δυστυχίαν των. Ὁ γηραιὸς Ἱερεὺς τοὺς καθησυχάσεν καὶ τοὺς ἀνέπτυσεν τὴν ἠθικὴν ἀναπτέρωσίν των.

— Τὸ νέον τέκνον σας, εἶπεν εἰς τοὺς γονεῖς, νὰ τὸ ἀφιερῶσατε εἰς τὴν θεὰν Ἰσιδα. Ἐὰν γεννηθῇ ἄρρεν νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἀποστολὴν μας. Ἐὰν ὅμως γεννηθῇ θῆλυ, τότε εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν νὰ ἀφιερωθῇ ὡς ἱέρεια εἰς τὸν Ναόν μας. Ἐτσι ἐγεννήθη κόρη καὶ τὴν ὠνόμασαν Μάρση. Παρακολουθοῦντες τὴν ἱστορικὴν ἀφήγησίν μου θὰ ἐπανέλθω ἀργότερον ἐπὶ τῆς ἐν λόγω κόρης.

Πῶς ὁ Χαρίφ ἐγνωρίσθη μετὰ τῆς Μύρας

Προτοῦ ὁ Χαρίφ γνωρισθῆ μετὰ τῆς Μύρας εἰς τὴν Χαλδαίαν, ἡ θέσις του ἦτο περίπλοκος ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις εἰς τὴν Αἴγυπτον. Αἱ ἐργασίαι του ἀντὶ νὰ τοῦ ἀποδίδουν κέρδη, εἶχεν ζημίας. Ὅ,τι καλῶς ἀπεφάσιζεν ἀνετρέπετο πρὸς θλάβην του. Ἐνῶ τὰ πάντα ἐσχεδιάζοντο μὲ λογικότητα καὶ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν, μία ἀκατανόητος δύναμις εἰσχωροῦσε εἰς τὴν ζωὴν του, ὥστε νὰ εὐρίσκεται εἰς συνεχῆ ἀγῶνα μὲ τὰς ἀντιξοότητας, πού προέβλεπε καὶ ἐγνώριζε πῶς νὰ τὰς ἀντικρούσῃ, καὶ ὅμως, τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἦσαν δυσμενῆ. Τότε κατέφυγεν εἰς τὸν μέγαν Ἱερέα τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀμμωνος, διὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν πολύτιμον συμβουλήν του.

Ὁ Ἱερεὺς, ὁ ὁποῖος τὸν ἐγνώριζεν ἀπὸ μικρὰν ἡλικίαν, τὸν ἤκουσεν μετὰ προσοχῆς καὶ ἀτάραχος, ὡσάν νὰ μὴ ἔδιδε σημασίαν εἰς τὰ ὅσα τοῦ ἀφηγεῖτο ὁ Χαρίφ. Ἀφοῦ τοῦ ἐξέθε-

σε τὰ πάντα ἐσιώπησε, διὰ νὰ ἀκούσῃ τί θὰ τὸν συνεβούλευεν ὁ γέρον. Αἰφνιδίως ἤκουσέ τὴν γαλήνιον φωνὴν του, νὰ τὸν ἐρωτᾷ:

— Εἰπέ μου, τέκνον μου, μὲ ποίας γυναίκας συναναστρέφουσαι; Διότι παρατηρῶ, ὅτι τὰ ὄσα σοῦ συμβαίνουν, προέρχονται ἀπὸ μίαν καὶ μόνον **δ ι ε σ τ ρ α μ μ ἔ ν η ν** γυναικείαν φύσιν, ἡ ὁποία δυστυχῶς εὐρίσκεται εἰς ὑψηλὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ μακρὰν ἔσοῦ.

— Πατέρα ὀδηγέ, τοῦ ἀνεφώνησεν ὁ Χαρίφ, ὁμολογῶ ὅτι ἀρκεταὶ ἐκ τῶν γυναικῶν μὲ περιστοιχίζουσιν. Ἐπιμόνως ζητοῦν τὴν φιλίαν μου, τὴν ὁποίαν δὲν ἀπορρίπτω, ἐπιωφελοῦμενος τῆς εὐκαιρίας ταύτης. Μοῦ εἶναι ὅμως ἀδύνατον νὰ προσδιορίσω, ποία ἐξ ὄλων αὐτῶν εἶναι αὕτη, τὴν ὁποίαν ὑπαινίσσεσαι. Ὅλοι προέρχονται ἐξ εὐγενῶν οἰκογενειῶν, πλουσίων καὶ εὐσεβῶν.

— Καὶ ὅμως, μία ἐξ αὐτῶν κατέχει ὑψηλοτέραν θέσιν ἀπὸ τὰς ἄλλας. Ἐνθυμοῦ, εὐρίσκεται εἰς ἄλλην πόλιν. Δὲν σοῦ τὴν ἀναφέρω. Ἡ γυνὴ αὕτη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου τῆς φέρει μελανόν τι σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐὰν καλῶς ἐξετάσης ἔχει τὸ σχῆμα **ὄ φ ε ω ς**! Ὅφείλεις νὰ τὸ ἐνθυμῆσαι. Ὡς ἀντιλαμβάνουσαι, βοηθῶ τὴν μνήμην σου. Πολλάκις ἠλθες εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτῆς. Τὸ ἀρχικὸν τοῦ ὀνόματός της γράμμα εἶναι ἢ δὲν εἶναι τὸ **Σ**;

— Ναί, ἔχεις δίκαιον! Τώρα μόλις ἀντιλαμβάνομαι, εἰς ποίαν ἀναφέρεσαι. Πρὸ ἐτῶν τὴν ἐζήτησά εἰς γάμον, οἱ γονεῖς τῆς ὅμως, τὴν προώριζον δι' ἄλλον. Ἐκείνη ἠγάπα ἐμέ. Τὸ περίεργον εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν εἶναι, ὅτι δὲν ἠθέλε νὰ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς! Ἐκτοτε δὲν τὴν ἐπανείδον. Ἐλησμόνησα ἀκόμη καὶ τὴν ὑπαρξίν της, ἐφ' ὅσον τὸ κενὸν τοῦτο μοῦ τὸ ἐπούλωσαν ἄλλα ἐπίσης ὠραῖα καὶ κομψαὶ γυναῖκες. Ἀληθῶς διέγνωσες τὸ μέλαν σημεῖον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τῆς ὤμου. Οὐδεμίαν σημασίαν ἔδωσα εἰς ἐκεῖνο.

— Τέκνον μου, ἡ γυνὴ ἐκείνη δὲν σὲ ἠγάπησε ποτέ. Σκοπὸς τῆς ἦτο νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν περιουσίαν σου. Ἄλλον εἶχεν κατὰ νοῦν. Σὺ θὰ ἐξοντώνεσο ἐξ αὐτῆς μὲ δόλιον τρόπον. Ἀνῆκει εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τῶν κακῶν δυνάμεων. Μεταχειρίζεται ὅλα τὰ μέσα, διὰ νὰ σὲ καταστρέψῃ ἐξ ἀποστάσεως. Θέλει πρῶτον νὰ σὲ ταπεινώσῃ διὰ τῆς ἔλξεως τῆς ὠραιότη-

τός της. Σκοπεύει νά ἔλθῃ ἐκεῖνη πρὸς σέ καί διὰ τῶν μαγι-
κῶν φίλτρων, νά σέ ὑποδουλώσῃ εἰς τὰς θελήσεις της. Οὐδέ-
ποτε οἱ γονεῖς της θά ἔφερον ἀντίρρησην, διὰ τὸν γάμον της
μετὰ σοῦ. Αὐτὴ διοικεῖ τὸν οἶκον της, διὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς
δολοπλοκίας. Πρόσεξον τὴν παγίδα της.

— Πράγματι, δὲν γνωρίζω πῶς, εἶχον ἀποφασίσει νά μὴ
ἐπισκέπτωμαι τὴν πόλιν, ὅπου κατοικεῖ. Δὲν θέλω πλεόν νά
τὴν ἴδω εἰς τὰ ὄμματά μου. Πάτερ μου, ζητῶ τὴν συμπαρά-
στασίν σου. Πῶς ὀφείλω νά ἀντιδράσω καὶ νά σωθῶ ἐξ αὐτοῦ
τοῦ ὄ φ ε ω ς, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς καλλονῆς ὑποκρῦπτει τὴν
μοχθηρίαν τοῦ Κακοῦ, πού φθάνει ἀδιστακτικῶς καὶ μέχρι τοῦ
θανάτου;

— Χωρὶς καθυστέρησιν νά ἀναθέσῃς τὰ συμφέροντά σου
εἰς πρόσωπον τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης σου, καὶ νά εἶσαι
θέθαιος ὅτι, τὸ πρόσωπον τοῦτο θά φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας τὰς
ἐργασίας σου. Σὺ, ἀγαπητόν μου τέκνον, νά ἀναχωρήσῃς διὰ
τὴν Βαβυλῶνα ἢ τὴν Χαλδαίαν. Νά παραμείνῃς ἐκεῖ ἐπὶ ἔν
ἔτος. Ὁ χρόνος αὐτὸς εἰς διάρκειαν ἀπαιτεῖται, διὰ νά ἀπέλ-
θῃ τὸ κακόν. Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν ξένην θά ἐρωτευθῆς καὶ
θά σέ ἐρωτευθῇ ἀλλοδαπὴ ὠραιότατη κόρη. Αὐτὴ θά γίνῃ σύ-
ζυγός σου καὶ ἀμέσως νά ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Αἴγυπτον, διό-
τι θά ἀναλάβῃς σπουδαῖα ἔργα, διὰ τὴν Χώραν σου. Σοῦ ὁ-
μολογῶ, ὅτι ἡ ἀλλοδαπὴ κόρη ἔχει τὴν δυνατότητα, χωρὶς
νά τὸ γνωρίζῃ, νά διαλύῃ τὰς θλαβερὰς τῆς ἄλλης ὑποβολι-
μιαίας ἐνεργείας. Νά μὴν εἴπῃς π ο τ έ, εἰς τὴν σύζυγόν
σου, ὅτι κατέχει αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν, διότι τότε θά τὴν ἀ π ω-
λ έ σ η.

Κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ γηραιοῦ Ἱερέως ὁ Χαριφ ἀφοῦ
ἐτακτοποιήσεν τὰ πάντα καὶ ἔδωσεν ὁδηγίας εἰς τὸν ἀντιπρό-
σωπόν του ἀνεχώρησε διὰ τὴν Βαβυλῶνα. Ὅταν ἔφθασεν ἐ-
κεῖ, ἀνεζήτησεν παλαιόν του φίλον, μετὰ τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἀρ-
κετοὺς καλοὺς δεσμούς, ἀπὸ τότε πού ἐγνωρίσθησαν εἰς τὴν
Αἴγυπτον. Ὁ φίλος οὗτος, παρ' ὅτι ἐπέμενε νά φιλοξενήσῃ τὸν
Χαριφ εἰς τὸν οἶκον του, ὁ τελευταῖος ἐπροτίμησε νά παρα-
μείνῃ εἰς πανδοχεῖον τι, ὅπως καὶ ἐγένετο. Τοῦτο δὲ εὐρίσκετο
εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως καὶ ὠνομάζετο «Ἡ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ». Δὲν
εἶχεν ἀρκετὰ δωμάτια, εὐρέθῃ ὅμως ἔν κατάλληλον διὰ

τὸν Χαρίφ, ὅπου ἔτοποθέτησεν τὰς ἀποσκευάς του καὶ μετὰ τοῦ φίλου του ἐξῆλθον διὰ νὰ ἴδουν τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως.

Ὁ Χαρίφ ἐντυπωσιάσθη ἀπὸ τὰ καταστήματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν πλουσιώτατα εἰς ἐμφάνισιν ὑφασμάτων καὶ χρωμάτων. Μετὰ ἐπέστρεψαν εἰς ἓν Κέντρον εἴδους καφενεῖου (τότε δὲν ἦτο γνωστός ὁ καφές). Ἐκάθησαν καὶ παρήγγειλον ἀναφυκτικὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, συνομιλοῦντες ἐπὶ διαφόρων θεμάτων, χωρὶς ὁ Χαρίφ νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὸν φίλον του, τὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδίου του. Ἄλλωστε καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ παραγγελία τοῦ γηραιοῦ Ἰερέως πρὸς τὸν νέον. Ὁ φίλος ὠνομαζόταν Ζισάρ καὶ ἀποτευνόμενος πρὸς τὸν Χαρίφ τὸν ἠρώτησεν:

— Ποῖος ἄνεμος, φίλε, σὲ ὤθησε νὰ ἐπισκεφθῆς τὴν χώραν μας;

— Μήπως Ζισάρ ἀντελήφθης, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Χαρίφ, νὰ πνέῃ εἰδικὸς ἄνεμος, μὲ τὴν προσέλευσίν μου;

— Ἡρώτησα, ἀπὸ ἀπλῆν περιέργειαν καὶ ὄχι ἀπὸ σκοπὸν νὰ μάθω τὸν λόγον τῆς ἐπισκέψεώς σου, εἰς τὴν μεγάλην Βαβυλῶνα.

— Ναί, βλέπω τὸν πλοῦτον, τὴν χλιδὴν καὶ τὴν κίνησιν τῆς χώρας σου, φίλε μου. Πάντα ταῦτα ἱκανοποιοῦν τοὺς ὀφθαλμούς μου, ὄχι ὅμως καὶ τὴν κενὴν καρδίαν μου. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ ἀλλάξω περιβάλλον, μήπως καὶ ὁ ἐδῶ ἄνεμος μοῦ ἐμπνεύσῃ κάτι τὸ διαφορετικόν, ἀπ' ὅ,τι εἰς τὴν Αἴγυπτον.

— Μετὰ τὸ δεῖπνον, φίλε μου, θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς Κέντρον τι, ὅπου συγκεντροῦνται τὰ ὠραιότερα ἄνθη τῆς γυναικειᾶς καλλονῆς, διὰ νὰ εἴπῃς εἰς τὴν ἐπιστροφὴν σου εἰς τοὺς συμπατριώτας σου, ὅτι εἰς τὴν Βαβυλῶνα ὑπάρχει θερμοκήπιον μὲ ὠραιότατα ἄνθη, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ καύχημα τῆς χώρας καὶ ὅτι γνωρίζουν νὰ συνδιαλέγονται μετὰ ἀπαραμίλλου μουσικότητος καὶ νὰ κάμπτουν τὰς καρδίας τῶν ἀνδρῶν.

— Φίλε, εἶπεν ὁ Χαρίφ, ἄνθη ὡς αἱ γυναῖκες, εἶδον καὶ εἰς τὴν χώραν μου, οὐδέποτε ὅμως κατώρθωσα νὰ διαχωρίσω τὰ θλαθερά ἀπὸ τὰ ὠφέλιμα, διὰ τοῦτο εἶμαι συντηρητικὸς εἰς τὴν ἐκλογὴν μου.

— Μήπως ἔχῃς ἀποκαρδιωθῆ ἀπὸ γυναῖκα; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐδῶ θὰ εὕρῃς τὸ θάλασμον τῆς πληγῆς σου.

— Τοῦτο δὲν τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ κάτι μοῦ λέγει, ὅτι δυνατὸν νὰ εὔρω τὸ ζητούμενον, ἐκεῖ ὅπου δὲν τὸ ἐλπίζω.

Μετὰ ἀπὸ πρόχειρον συλλογισμόν, ὁ Ζισάρ εἶπεν εἰς τὸν φίλον του :

— Χαρίφ, τὸ ἀνέλπιστον εὐρημα ἔχει διπλὴν ἀξίαν, ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου γνωρίζεις τὴν ἀξίαν του. Εὐχομαί ὅπως εὐρης αὐτὸ πού ἀναζητεῖς, χωρὶς νὰ γνωρίζης τί ζητεῖς.

— Ζισάρ, μὴ εἰσέρχεσαι εἰς σκοτεινὴν στοάν, πού δὲν γνωρίζεις ἐὰν ἔχη ἢ ὄχι ἔξοδον. Βεβαίως, εἰσέρχεσαι μὲ κάποιον σκοπόν· ἄδηλον ὅμως νὰ εὐρης αὐτὸ πού δὲν γνωρίζεις. Ἐν τῷ σκότεινῳ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πεισθῆς περὶ τοῦ εὐρήματός σου, τυχόν ὅμως καὶ τὸ συναντήσης, θὰ ἔχη διπλὴν ἀξίαν, χωρὶς νὰ γνωρίζης πού τοποθετεῖς αὐτήν!

— Εἶναι καιρὸς νὰ πηγαίνωμεν. Θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς Κέντρον πολυτελέστατον. Ἐκεῖ διασκεδάζει ὁ κόσμος, εἰς δὲ τὰ θεωρεῖα αἱ καλαὶ οἰκογένειαι παρακολουθοῦν τὰς ἐπιθεωρήσεις τῶν γυναικῶν τοῦ Κέντρου. Ἄλλαι τραγουδοῦν, ἄλλαι χορεύουν καὶ ἄλλαι συνδιαλέγονται μὲ εὐθυμολογίας. Ἔτσι, ὁ νοῦς σου δὲν θὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὰ ἐντὸς τοῦ σκότους εὐρισκόμενα ἀντικείμενα ἢ ἂν προτιμᾷς ὑποκείμενα, ἀλλὰ θὰ σὲ ἔλξη ἢ τέχνη τῶν γυναικῶν εἰς τὸ εἶδος πού ἀσκοῦν, διὰ νὰ δώσουν τόνον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ νυκτερινοῦ τῆς διασκεδάσεως Κέντρου.

“Ὅταν οἱ δύο νέοι ἔφθασαν εἰς τὸν προορισμόν των, ἀνήλθον μίαν κλίμακα καὶ ἐκάθησαν εἰς θεωρεῖον παρακολουθοῦντες τὸ θέαμα. Ὁ Χαρίφ μὲ ἐρευνητικὸν τὸ βλέμμα του πρὸς ὅλα τὰ θεωρεῖα, ἀνεκάλυπεν μίαν ὠραιότητα μορφῆν γυναικός, νὰ προσηλῶνῃ τὸ βλέμμα της ἐπ’ αὐτοῦ. Ἐφαίνετο νὰ εἶναι πλουσιωτάτη, διότι εἶχεν ἐπιδεικτικὸν ὕφος γυναικός, πού γνωρίζει τὸν πλοῦτον της.

— Ζισάρ, ποία εἶναι ἐκείνη εἰς τὸ παραπλεύρως θεωρεῖον, πού ἔχει τὸ βλέμμα της ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἐδῶ;

— Χαρίφ, τοῦ ἀπήντησεν ὁ φίλος, ἐκείνην πού βλέπετε, εἶναι κόρη ἐνὸς πλουσιωτάτου ἐμπόρου τῆς Βαβυλώνας. Καὶ ὅπως ἀντιλαμβάνεσαι ἐπιμόνως διὰ τοῦ βλέμματός της ἐμὲ κυνηγᾷ. Τώρα περιεργάζεται κι’ ἐσέ. Εἶπέ μοι εὐλικρινῶς, σὺ ὁ ὁποῖος γνωρίζεις πολλά, ποῖος ἐκ τῶν δύο μας ἠμπορεῖ;

νά ἔχη ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἔρωτά της, ἐὰν θεβαίως ἐπιδιώκη τὴν ἐπαφήν μας; Ἐγὼ πάντως, φίλε μου, ἀποφεύγω τὰς γυναίκας τῆς κλάσεως αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζω, ἐὰν τὸ βάθρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἴστανται εἶναι ἐτοιμόρροπον ἢ ὄχι.

— Καὶ ὅμως Ζισάρ, εἶναι ὠραιοτάτη, ἔλκει καὶ ὁμοιάζει μὲ ἀστέρρα πού ἐμφανίζεται τὴν νύκτα καὶ ἐξαφανίζεται τὴν ἡμέρα.

— Ἐχεις δίκαιον. Τὴν νύκτα ἀστράπτει. Τὴν ἡμέραν διαλύεται, ὡς ἀπατηλὸν Ἴνδαλμα μιᾶς ὑπερόχου εἰκόνοσ πού ἐξήγειρε τὸ πνεῦμα, διὰ νὰ τὸ ὑποδουλώσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐσκίρτησεν τὴν καρδίαν. Τὰ ἀπατηλὰ ἀντικείμενα ἢ ὑποκείμενα εἶναι δολώματα, διὰ νὰ σὲ ὀδηγήσουν εἰς τὸ ἀδιέξοδον. Κάνε πῶσ δὲν τὴν προσέχεις. Εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος, διὰ νὰ ἀποφύγῃς τὴν ἔλξιν τοῦ ἀδήλου.

Οἱ δύο φίλοι ἐγκατέλειψαν τὸ Κέντρον, καὶ ὁ μὲν Χαρίφ κατευθύνθη εἰς τὸ πανδοχεῖον του, ὁ δὲ Ζισάρ πρὸς τὸν οἶκον του. Ὅταν ὁ Χαρίφ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ παρ' ὅτι ἡ νύκτα ἦτο προχωρημένη, δὲν τοῦ ἦτο δυνατὸν νὰ κλείσῃ μάτι. Συγχισμέναι σκέψεις ἐτάρασσαν τὸν νοῦν του. «Περίεργον», ἔλεγεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Τὸ βλέμμα ἐκείνης τῆς γυναικὸς μὲ καθήλωνε, ἐνῶ ἐσωτερικῶς κάτι ἐπηρέαζε τὴν σκέψιν μου αὐτὴν καὶ μὲ ἀπωθοῦσε ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν σκέπτομαι. Δὲν ἤμποροῦσα νὰ ἐννοήσω τί μοῦ συνέβαινε, ὡς τόσο μία διαρκὴς μάχη ἐμαίνετο ἐντὸς μου. Τὴν γυναίκα αὐτὴν οὐδέποτε ἐγνώρισα καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν ἐκ πρώτης ὄψεωσ νὰ σχηματίσω γνώμην περὶ αὐτῆς. Καὶ ὅμως μὲ εἴλκυεν ὁ τρόπος τοῦ βλέμματός της. Δὲν θέλω νὰ τὴν σκεφθῶ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τὴν συναναστραφῶ, διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῶ εἰς πράξεις, πού ἡ πονηρία τῆς γυναικὸς ἐμπνέει σὲ αἰσθηματικὸς χαρακτήρας. Ἀπεφάσισα νὰ εἶπω εἰς τὸν Ζισάρ, ἄλλην φορὰν νὰ μὴ μὲ ὀδηγῇ εἰς Κέντρον ὡς αὐτό, ὅπου προσέρχονται πονηρὰ πνεύματα, ὡς τῆς ἄγνωστῆς μου.

Κατόπιν αὐτῆς τῆς μονολογίας ὁ Χαρίφ ἀπεκοιμήθη. Ἦτο ὅμως ἀνήσυχος μὲ τοὺς ἐφιάλτας πού ἐβασάνιζον τὴν ἀπόφασίν του. Ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν τὸν εἴλκυεν μὲν τὸ ἐπίμνον ἐκεῖνο ἐλκυστικὸν βλέμμα τῆς ἄγνωστῆς γυναικὸς, ἀπὸ

δὲ τὴν ἄλλην πλευρὰν ὑπῆρχεν καὶ ἄλλη νεαρὰ ὑπαρξίς με λευκὴν ἀπλὴν ἐνδυμασίαν, χωρὶς νὰ φέρῃ κοσμήματα, ὡσάν νὰ ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ ἀξία τῆς νὰ ὑπερέβαινε τὴν ἀξίαν τῶν κοσμημάτων. Ἡ νεαρὰ αὕτη κόρη, πράγματι ἦτο ὠραιότατη καὶ ὅμως οὐδὲν πονηρὸν βλέμμα ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ Χαρίφ, ἐνῶ ἐκεῖνος προσεπάθη νὰ ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴν τῆς, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ ποῖα ἦσαν αἱ προθέσεις τῆς ἐναντι αὐτοῦ, πού ἐδείκνυεν σχετικὸν ἐνδιαφέρον. Τοῦ κάκου ὅμως. Ἡ νέα, ὡς φαίνεται, δὲν ἐδείκνυε προτιμήσεις. Εἰς μίαν στιγμὴν ἀπρόοπτον, τὸ βλέμμα τῆς νεαρᾶς κόρης διεσταυρώθη μετὰ τοῦ Χαρίφ. Εὐθὺς ἀμέσως κάτι ἐσκίρτησεν ἐντὸς τῆς καρδίας του. Αὐτὴ, ἐσυλλογίσθη ὁ νέος, δὲν ἔλκει μόνον ἀλλὰ κεραυνώνει τὸ θῦμα τῆς! Καθ' ἣν στιγμὴν ἐσηκώθη ἐκ τῆς θέσεώς του, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῖος τὸν ὠθοῦσε διὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ τὴν νέαν, ἀφυπνίσθη...

Ἦτο πρῶτῃ, ὅταν ὁ Ζισάρ τοῦ ἐπαρουσιάσθη διὰ νὰ τὸν ξεναγήσῃ εἰς τὴν πόλιν. Καθ' ὁδὸν τοῦ διηγήθη τί τοῦ συνέβη εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ περιέγραψεν τὴν εἰκόνα τῆς λευκοφύρου νέας μὲ τοσαύτην ἀκρίθειαν τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς, ὥστε ὁ Ζισάρ νὰ τοῦ εἶπῃ, ὅτι ὁ τύπος αὐτός, πού τοῦ περιέγραψεν, εἶναι γνωστὸς εἰς αὐτόν, ἐὰν βεβαίως δὲν σφάλῃ εἰς τὴν σύγκρισιν.

— Καὶ ποῖα εἶναι, ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ Χαρίφ τὸν φίλον του. Τοιαύτην σεμνότητα καὶ ὠραιότητα συνάμα εἰς γυναῖκα, πρώτην φοράν συναντῶ καὶ τοῦτο εἰς τὸν ὕπνον μου. Ἐφ' ὅσον λέγεις, ὅτι παρόμοιον πλάσμα σοῦ εἶναι γνωστόν, θὰ ἠθελες, φίλε μου, νὰ μοῦ τὸ γνωρίσῃς, ἀπὸ περιέργειαν διὰ νὰ πεισθῶ, μήπως ἐπέτυχες ἐκ τῆς περιγραφῆς μου νὰ εὔρησ τὸν τύπον τῆς γυναικὸς πού ἐμφανίσθη ἐκ τοῦ μακρόθεν εἰς τὸν ὕπνον μου;

— Εὐχαρίστως. Ἐδῶ ἔχομεν πολλὰς καλλονὰς ὅσον διὰ τὴν νεαρὰν κόρη, ὡς τὴν περιέγραψες, εἶναι Χαλδαία. Ἐκεῖ τὴν ἐγνώρισα τυχαίως καὶ ἂν δὲν ἀπατῶμαι μᾶλλον πρέπει νὰ εἶναι Ἑλληνίς. Ἐὰν σ' ἐνδιαφέρει, ὑπάρχει ἐκεῖ Κέντρον εἰδικόν, ὅπου δυνάμεθα νὰ τὴν συναντήσωμεν.

— Πότε Ζισάρ θὰ ἀποφασίσωμεν τὴν ἐπίσκεψίν μας εἰς τὴν Χαλδαίαν, διὰ νὰ διαπιστώσω, ἐὰν τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο

ἔχη ὁμοιότητα μετὰ αὐτὸ τοῦ ὄνειρου μου; Μήπως εἶναι ἐνωρὶς ἀκόμη, διὰ νὰ ἐκδράμωμεν ἐκεῖ ὅπου ἀνέφερες; Καὶ τί εἶναι τὸ Κέντρον τοῦτο;

— Μὴ ἀνησυχῆς διὰ τὸ Κέντρον, ἀγαπητέ μου, εἶναι οἰκογενειακόν. Συγκεντροῦνται ἐκεῖ μερικαὶ οἰκογένειαι καὶ ἀνταλλάσσουσιν τὰς σκέψεις των ἢ ἀκόμη διασκεδάζουσιν μεταξὺ των μετὰ διάφορα παίγνια, ἐκφεύγοντες ἐκ τῆς μονοτόνου ζωῆς, ὡς καὶ νὰ μὴ ἀπωλέσουσιν τὰς σχέσεις μεταξὺ των. Ἐὰν ὁμοῦς τύχη καὶ δὲν θὰ εἶναι ἐκεῖ, καθ' ἣν στιγμὴν ἡμεῖς θὰ εὐρισκώμεθα ἐν τῷ Κέντρῳ τούτῳ, ἢ ἐν λόγῳ οἰκογένειας, δὲν θὰ εἶναι ἰδικόν μου τὸ σφάλμα. Ὡς σοῦ εἶπον, δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος γνωρίζει ποῖοι εἰσέρχονται τακτικὰ καὶ ποῖοι ὄχι. Πάντως, ἐὰν μᾶς εὐνοήσῃ ἢ τύχη, μόνος σου θὰ μοῦ εἴπῃς χωρὶς ἐνδοιασμοῦς νὰ μοῦ τὸ ἀποκρύψῃς, ὅτι ἡ νέα πράγματι εἶναι αὐτὴ τοῦ ὄνειρου σου.

Ἄπο ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκοντο, οἱ δύο νέοι ἔσυρον πρὸς τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως. Ἐπεσκέφθησαν διάφορα κτίρια μετὰ ρυθμὸν πολὺ διάφορον ἀπὸ αὐτὸν τῆς Αἰγύπτου. Ὀλίγον κουρασμένοι ἔφθασαν ἔξω τῆς πόλεως, ὅπου ὑπῆρχεν μικρὸν δασύλλιον καὶ ρυάκιον διέσχιζεν τὴν περιοχὴν. Διάφορα πτηνὰ τιτίθιζον, ἐν μέσῳ δὲ αὐτῶν ἠκούσθη καὶ τὸ καλλικέλαδον πτηνόν ἢ ἀηδὼν. Ὁ Χαρίφ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ζισάρ τοῦ εἶπεν:

— Δὲν καθήμεθα ἐδῶ, νὰ ξαποστάσωμεν καὶ νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν ὥραιότατην εἰκόνα τῆς φύσεως, πού ἐμπνέει τὸ πνεῦμα καὶ γαληνεύει τὴν ψυχὴν;

— Ἄς καθήσωμεν, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Ζισάρ, ἀλλὰ τί εἶναι ἐκεῖνο, φίλε μου, πού αὐτὴν τὴν στιγμὴν σοῦ ἐμπνέει τὸ πνεῦμα καὶ γαληνεύει τὴν ψυχὴν σου; Ἐδῶ ὡς βλέπεις δὲν ὑπάρχουσιν γυναικεῖαι μορφαί, διὰ νὰ ἐκλέξῃς μετὰ προτίμησιν τὴν ἀηδόνα, πού δὲν ἤκουσες τὴν φωνὴν τῆς εἰς τὸ ὄνειρόν σου. Μόνον πτηνὰ τοῦ Οὐρανοῦ ἠμπορεῖς νὰ ἀκούσῃς καὶ τὸν ψίθυρον τοῦ ρυακίου, πού κάτι θέλει νὰ σοῦ ψιθυρίσῃ εἰς τὴν τεταραγμένην καρδίαν σου. Ὁ πολὺς συναισθηματισμὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι μὲν ἔνδειξις πονετικῆς καρδίας, εἶναι δὲ καὶ πρόσκομμα διὰ νὰ ἀγωνισθῇ μετὰ πνεύματα πού εἰσακούουσιν εἰς τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν διάθρῳσιν τοῦ ἄγνωστου ἰδανικοῦ.

— Ποῖος σοῦ εἶπεν, ὅτι μάχομαι ὑπὲρ ἑνὸς ἰδανικοῦ ποῦ ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν ὑφίσταται, ἀδιάφορον ἔαν κατέχομαι ἀπὸ τὴν ἰδέαν νὰ δημιουργήσω τοιοῦτον τι; Ἡ φίλε, ἐνόμισες ὅτι διὰ τοῦ ὄνειρου ἐκλέγω τὰ πρόσωπα, διὰ νὰ κερδίσω τὴν εὐνοίαν των; Δὲν βασίζομαι ἐπὶ τῆς ἐπιπολαιότητος τῶν εἰκόνων, ἀδιάφορον ἔαν ἐντὸς τῶν εἰκόνων αὐτῶν εὐρίσκεται ἡ πραγματικότης. Ὅπως γνωρίζεις, ἦλθον ἐδῶ πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ ὄχι νὰ κατακτήσω καρδίας αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν σφρίγος καὶ εἰλικρίνεια. Ἦλθον ἐπίσης καὶ διὰ νὰ πραγματευθῶ τὰ εἶδη τῆς ἐργασίας μου μὲ ἀνταλλαγὴν τῶν ἰδικῶν σου προϊόντων. Δὲν χάνω τὸν πολυτίμον μου χρόνον μὲ γυναίκα πού δὲν εἶναι δυνατόν, ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην, νὰ γνώρισῃς τὰ χαρίσματα ἢ τὰ ἐλαττώματά των. Θὰ ἦτο κάλλιτερον δι' ἡμᾶς νὰ ἀποκτήσωμεν φιλίαν μὲ τὴν ὠραίαν ἐκείνην γυναίκα τοῦ Κέντρου, πού ἦτο καὶ διὰ τοὺς δύο μας δόλωμα τῆς φύσεώς της. Ἄς τὴν γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον μὲ πρόσοχὴν, διὰ νὰ μὴ γίνῃ παγίς τῶν αἰσθημάτων μας, ἀλλὰ εἰκὼν μιᾶς προσκαίρου στιγμῆς.

Ἀπὸ τὴν συνάντησιν τῶν δύο φίλων παρήλθεν σχεδὸν μία ἑβδομάς. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Χαρίφ συνητήθη μὲ δύο ἄλλους φίλους του, πού τὸν εἶχον ἐπισκεφθῆ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπέμενον, ὅπως μετ' αὐτῶν ἐπισκεφθοῦν ἄλλο Κέντρον, ὅπου ἐκεῖ συνεκεντροῦντο, ἔμποροι, μικροβιομήχανοι τῆς ἐποχῆς καὶ ἄλλοι πολλοὶ διὰ νὰ συζητοῦν θέματα πού τοὺς ἐνδιέφερον. Μεταξὺ ὄλων τῶν παρευρισκομένων εὐρίσκοντο καὶ οἰκογένεια, ἦτοι ἀνδρόγυνα, ἢ μόνον ἄνδρες μετὰ ξένων γυναικῶν. Ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς ὀθόνης ἡ ὁποία ἤνοιξεν, ἐπαρουσιάσθη ὠραιοτάτη Κιρκασία γυνή, ὡς καλλιτέχνις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἐτραγούδησεν σκοποὺς τῆς πατρίδος της. Ἡ μουσικὴ τῆς ἐποχῆς ἠκολούθει τὴν τραγουδιστρίαν, ἐνῶ τὰ θέματα πάντων ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς τὴν καλλιτέχνιδα. Εἰς τὸ τέλος ὅλοι ὁμοῦ κατεχειροκρότησαν τὴν Κιρκασίαν καὶ αὐτὴ ὑπεκλίθη μὲ τρόπον νὰ φανοῦν κάπως τὰ ὄλως σφικτὰ καὶ ὠριμα στήθη της. Οἱ δύο φίλοι, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζον τὴν καλλιτέχνιδα ἀπὸ ἄλλας παραστάσεις της, ἐπρότεινον εἰς τὸν Χαρίφ νὰ τοῦ τὴν συστήσουν, ἵνα μὴ εἴπη, ὅτι εἰς τὴν Βαβυλῶνα δὲν ἐγνώρισεν θερμὴν γυναίκα, ὡς ἦτο ἡ καλλιτέχνις.

Εἰς τὴν πρότασιν αὐτὴν, ὁ Χαρίφ ἐμειδίασεν καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς φίλους του εἶπεν τὰ ἑξῆς :

— Ἄγνωστος ἐγὼ πρὸς αὐτὴν καὶ αὐτὴ πρὸς ἐμέ, τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς συνδέσῃ μὲ ἀμοιβαίαν κατανόησιν, ἔστω καὶ ἂν λάθω ὑπ' ὄψιν μου τὴν ἐπαφήν μας, ὡς ἀναγκάιον τι, τῆς φύσεως πρόσταγμα.

Εἰς ἐκ τῶν φίλων του, τοῦ εἶπεν :

— Χαρίφ, ἡ ἐπαφή δύο ὑπάρξεων μὲ διαφορετικὸν προῶρισμὸν δὲν ἀποκλείει εἰς τοὺς δύο σας, τὴν ἀμοιβαίαν κατανόησιν καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν τοῦ λόγου, διὰ νὰ μὴν εἶναι μονότονος ἢ πρᾶξις, χωρὶς τὴν συνοδείαν τῆς ἰκανοποιήσεως τοῦ λόγου. Ἡ νεαρὰ καλλιτέχνης εἶναι ἐξυπνοτάτη καὶ ἀντιλαμβάνεται τὸν ἄνδρα ὡς φίλον τῆς ζωῆς. Ὀνομάζεται Τάμσα καὶ εἶναι χαριτωμένη εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις της.

Ὁ ἕτερος φίλος, ἐν τῷ μεταξύ, ἐκάλεσεν τὴν Τάμσα εἰς τὴν τράπεζάν των, ἔτσι ἐγένοντο αἱ συστάσεις, ἐνῶ ἡ νεαρὰ ἰκανοποιημένη διὰ τὴν σύστασιν τοῦ νέου, ἤπλωσεν τὴν χεῖρα της καὶ λαβοῦσα ἐντὸς τῶν δύο χειρῶν της τὴν παλάμην τοῦ Χαρίφ, τοῦ εἶπεν μειδιῶσα :

— Ξένε, μία μεγάλη ἀπογοήτευσίς καὶ ἀπώλεια χρηματικῶν ποσῶν, σὲ ἐξηνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν χώραν σου καὶ νὰ ἐπισκεφθῆς τὴν Βαβυλῶνα. Ἐὰν ἐδῶ ἐρωτευθῆς, χωρὶς νὰ ἔχῃς ἐπίγνωσιν τῆς ποιότητος τῆς γυναικός, ποὺ δυνατόν νὰ γίνῃ γυναίκα σου, θὰ δυστυχήσῃς. Ἐὰν ὅμως, διαίσθανθῆς, ὅτι ἡ καρδιά τῆς γυναικός, πράγματι πάλλει διὰ νὰ σὲ κατακτήσῃ ὡς ἀφοσιωμένον σύζυγον, ἔσο βέβαιος ὅτι καὶ ἐκεῖνη θὰ ἀφοσιωθῇ πρὸς ἐσέ.

— Εὖγε Τάμσα, εἶπον οἱ δύο νέοι ὁμοφώνως πρὸς τὴν Κιρκασίαν. Σήμερον τὴν νύκτα ὁ φίλος μας εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σου. Φρόντισε νὰ τοῦ δώσης ἀναζωογόνησιν καὶ νέον προσανατολισμὸν πρὸς τὴν ζωὴν του.

— Εὐχαρίστως. Τὸ ὄνομά μου τὸ γνωρίζεις ξένε, καὶ ἐγὼ ἤκουσα τὸ ἰδικόν σου. Θὰ προσπαθῆσω νὰ φανῶ ἀξία τῶν συναισθημάτων σου, ὥστε νὰ μείνω εἰς τὴν μνήμην σου ὡς ζωντανὴ εἰκὼν μιᾶς ἀληθμονήτου νυκτός, διότι αὔριον ἀναχωρῶ διὰ τὴν μακρινὴν πατρίδα μου.

Ἡ νεαρά καλλιτέχνης, ὠδήγησε τὸν Χαρίφ εἰς τὸ ἰδιαίτερόν της δῶμα, ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ τοῦ εἶπεν:

— Ἀγαπητέ μου, θὰ ἐπεθύμουν σὺ νὰ μὲ ἐκδύσης, διότι αἰσθάνομαι ἰδιαίτεραν συμπάθειαν πρὸς σέ. Δὲν γνωρίζω πόθεν ὠθοῦμαι νὰ σοῦ ὀμιλῶ μὲ τοσαύτην εἰλικρίνειαν, ὅσην ἔχει ἡ κρυσταλλίνη πηγὴ, ποὺ ἀναζωογονεῖ τὴν διψασμένην φλόγα τοῦ εἶναι μας. Εἰς τὴν ἐργασίαν μου, ὅσοι ἦλθον μετ' ἐμοῦ μοῦ προσέφερον πολύτιμα δῶρα, διὰ νὰ θαυμάσουν, ὡς ἔλεγον, τὴν ἐξωτερικὴν μου ὄψιν. Ἀντιθέτως ἀπὸ ἐσέ δὲν θὰ δεχθῶ οὐδὲν δῶρον, παρὰ μόνον τὸ ἀξιολογώτερον πάντων, τὴν ἀγάπην σου ὡς ἰδανικὸν μιᾶς νυκτός, ποὺ ἀνήκει εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἐξουσίαν μας. Δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ λησμονήσω τὸ ἀπρόοπτον αὐτὸ γεγονός, ποὺ μοῦ ἐνέπνευσε τὸν δεσμὸν μιᾶς πραγματικῆς φιλίας, ποὺ θὰ παραμείνῃ ἀλησμόνητος εἰς τὴν μνήμην μου. Ἐπὶ τοῦ στρώματος αὐτοῦ, δύο ὑπάρξεις ὡς ἡμεῖς, δὲν ἐπωφελοῦνται τοῦ ὑλικοῦ τῶν πόθου, ἀλλὰ τῆς ἀμοιβαίας τοῦ εἶναι των κατακτῆσεως. Διαισθάνομαι ποῖος εἶσαι, διὰ τοῦτο εἰς τὸ τέλος τῆς ἐρωτικῆς μας συζεύξεως, θὰ σοῦ εἶπω, ὅ,τι δὲν ἤκουσες εἰς τὸ Κέντρον ἐνώπιον τῶν φίλων σου. Ἡ νύκτα εἶναι ἀπολύτως ἰδική μας. Νὰ μὲ ἀπολαύσης καὶ θὰ σὲ ἀπολαύσω, ὡς νὰ εἴμεθα σύζυγοι μιᾶς καὶ μόνον νυκτός. Λυπᾶμαι ποὺ ἐξαναγκάζομαι νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν χώραν μου. Ἡ μοῖρα δὲν μᾶς ἔχει δέσει μὲ τὰ ἀμοιβαία διὰ πάντα δεσμὰ της...

“Ὅταν συνῆλθον οἱ δύο νέοι καὶ συνειδητοποίησαν τὴν θέσιν των, ἡ Τάμσα ἐνηγκαλίσθη τὸν Χαρίφ καὶ ἀφοῦ ἀλληλοησπάσθησαν εἰς τὰ χεῖλη, ἔλαβεν καὶ πάλιν τὴν χεῖραν του καὶ ἐντὸς τῆς παλάμης του, ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

— Ἡ κόρη τὴν ὑποίαν θὰ συζευχθῆς, δὲν ἀπέχει μακρὰν τῆς Βαθυλῶνος. Εἶναι ἄλλοδαπή, παραμένει ὅμως ὡς νὰ ἦτο θρέμμα τῆς γῆς αὐτῆς. Συντόμως θὰ τὴν γνωρίσης καὶ ἀμέσως θὰ ἀντιληφθῆς περὶ ποίας πρόκειται. Εἶναι ὠραιοτάτη εἰς τὴν μορφήν, ἔξυπνη, οἰκοκυρά, γαλήνια εἰς τὰς ἐκφράσεις της. Δὲν θὰ εἶσαι σὺ μόνον ποὺ θὰ ἐρωτευθῆς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνη συνάμα θὰ σὲ ἐρωτευθῆ εἰς βαθμὸν ὑπερβολῆς, ὥστε νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα ὑπὲρ ἐσοῦ. Θὰ εἶσαι εὐτυχέστατος μετ' αὐτῆς· καὶ ἐκείνη ἐπίσης θὰ εἶναι ἱκανοποιημένη καὶ γα-

λήνια εἰς τὴν ζωὴν τῆς ὑπὲρ τῆς ἀγάπης σου. Κάποια γυνὴ καλόκαρδος μὲ ὑπερφυσικὰς δυνάμεις σὲ καθοδηγεῖ, ἵνα μὴ σφάλῃς εἰς τὴν πορείαν σου. Τὴν γνωρίζεις τὴν γυναικὰ αὐτὴν, ἴσταται ἔμπροσθέν σου.

— Τάμσα, σὺ εἶσαι ὁδηγός μου, διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς μου; Σὺ, εἶσαι τὸ ὑπέροχον ἀστέρι, ποῦ μὲ ὁδηγεῖ πρὸς τὸ πεπρωμένον τῆς εὐτυχίας μου; "Ελα καὶ πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας μου, αὐτὴν τὴν φορὰν μὲ εὐγνωμοσύνην σοῦ προσφέρω ὄχι μόνον τοὺς ἀσπασμοὺς τοῦ πόθου, ἀλλὰ τῆς πολὺ θαθείας καὶ ἀνεκφράστου ἀγάπης μου, πρὸς τὸ εἶναι σου. Μοῦ ἐπαρουσιάσθης διὰ νὰ μοῦ ὑποδείξῃς διέξοδον ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς ἀπαισιοδοξίας, ὥστε μὲ τὴν ἐλπίδα ποῦ σὺ μὲ ἐνεπότισες, νὰ ἀναζητήσω τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Αὐτὰ εἶχον συμβῆ μεταξὺ τῶν δύο νέων. Καὶ ἐνῶ ὁ χωρισμὸς τῶν μετεδίδεν εἰς τὴν ὄψιν τῶν τὴν θλίψιν, ἐνδομύχως καὶ οἱ δύο διαισθάνοντο, τὴν ἐλπίδα τῆς χαρᾶς, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἀνατείλῃ εἰς αὐτούς. Εἰς μὲν τὸν Χαρίφ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς κόρης τῶν ὀνείρων του, εἰς δὲ τὴν Τάμσα, τὴν καλὴν πρᾶξιν, ποῦ ἀνεζωογόνει ἐντὸς τῆς, τὸ ἰδανικὸν ἐνὸς ἄλλου ὀνείρου, ἴσως μακρὰν κάθε πραγματικότητος, ὄχι ὅμως καὶ ἐνδεχομένου ἀπροόπτου γεγονότος, ποῦ νὰ τὴν ἐμποτίσῃ μὲ τὸ φῶς τῆς ἰκανοποιήσεως.

Τὴν ἐπαύριον συνητήθησαν οἱ τρεῖς φίλοι εἰς Κέντρον τι, διὰ νὰ γευματίσουν. Ἐκεῖ ἠρώτησαν τὸν Χαρίφ, πῶς εἶχεν διέλθῃ τὴν νύκταν του μετὰ τῆς ὠραίας κόρης Τάμσα, ἀναμένοντες ἐξ αὐτοῦ, νὰ τοὺς εἴπῃ τὰς ἐντυπώσεις του.

— Νὰ σᾶς εἰπῶ, φίλοι μου, εἰς τὴν Κιρκασίαν, δὲν εἶδον μόνον τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν τῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ δῶρον μιᾶς νυκτός, τῆς ψυχῆς τῆς! Ἐάν, δὲν μοῦ ἔλεγεν τὸ πεπρωμένον μου καὶ δὲν συνεταυτίζετο τοῦτο, μὲ μίαν ἄλλην προφητείαν ἐνὸς ἱερέως τῆς χώρας μου, τίποτε δὲν μὲ ἐμπόδιζεν νὰ τὴν συζητήσω, διότι ἐξετίμησα εἰς αὐτὴν, τὴν τιμιότητα, τὸ θάρρος, τὴν εὐστροφίαν τοῦ πνεύματός της καὶ τοὺς εἰλικρινεῖς της λόγους. Ἐλυπήθην πολὺ, ποῦ ἀνεχώρησε διὰ τὴν πατρίδα της. Ἴσως καὶ τοῦτο νὰ ἦτο γραπτὸ νὰ γίνῃ, διὰ νὰ παραμείνω μόνος, ἵνα ἠρεμήσῃ τὸ πνεῦμα μου, χωρὶς καμμίαν καταπίεσιν καὶ νὰ εὕρω τὸν ἀδάμαντα εἰς τὸν χαρακτήρα γυναι-

κός, πού θά ἤμποροῦσε νά ἐκτιμήσῃ τόν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος θά τήν ἐξέλεγεν ὡς σύζυγόν του! Ἐννοεῖται ὅτι, χωρίς τήν ἀμοιβαιότητα τῶν αἰσθημάτων μας, δέν θά ἐτόλμουν ποτέ, νά συζευχθῶ γυναίκα τῆς ἐκτιμήσεώς μου, μόνον διὰ τῆς ἐπιλογῆς μου.

Εἷς ἐκ τῶν φίλων του τὸν ἐρωτᾷ :

— Μήπως Χαρίφ, ἔχεις στόχον σου συγκεκριμένην νέαν, ἢ ὁποῖα σέ ἐντυπωσίασεν τόσο, ὥστε νά ἔχῃς πλήρη ἐμπιστοσύνην πρὸς τὰ αἰσθήματά της;

— Ὅχι, τοιοῦτον τί, δέν ὑφίσταται. Ἄπλῶς, ἡ σκέψις μου κλίνει πρὸς ἓν ἀκαθόριστον ἰδανικόν, δημιούργημα τῆς φαντασίας μου, πού εἰσκλείει εἰκόνας ἀνεπαναλήπτους εἰς τὴν μνήμην μου. Δέν γνωρίζω, σᾶς τὸ βεβαιῶ, πού εἶναι δυνατόν νά εὑρεθῇ αὐτό. Τὸ ἀναζητῶ, χωρίς νά εἶναι αὐτὸς ὁ ἀποκλειστικός σκοπός μου. Αἱ σχέσεις μου μὲ τὴν γυναίκα πού θά συζήσω, εἶναι νά μὲ ἀντιληφθῇ κατὰ θάθος, καὶ νά τὴν ἀντιλαμβάνωμαι εἰς ὅλας τὰς πτυχάς τοῦ ψυχικοῦ της κόσμου.

Κατόπιν, ὠμίλησαν ἐπὶ τῆς ἐργασίας των καὶ ἀπεφάσισαν ὅπως ἀνταλλάξουν προϊόντα των μεγάλης ἀξίας, τὰ ὁποῖα θά ἤμποροῦσαν νά ἀποδώσουν πολλὰ κέρδη εἰς ἀμφοτέρους. Ἄργα, κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὁ Χαρίφ συνηντήθη καὶ πάλιν μετὰ τοῦ φίλου του Ζισάρ εἰς τὸ πρῶτον ἐκεῖνο Κέντρον, καὶ τοῦ ἐδιηγήθη τὰ συμβάντα μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς Τάμσας.

— Περιέργον, εἶπεν ὁ Ζισάρ, ποτὲ κανεὶς δέν ἤμπορεῖ νά καταλήξῃ εἰς θετικὸν συμπέρασμα ἐπὶ τῆς γυναικείας καρδίας. Ἡ κόρη πού ἀνέφερες, ὡς γνωρίζω, ἦτο πολὺ συγκρατημένη εἰς τὰς ἐκφράσεις. Πῶς εἰς σέ ἐξεδηλώθη ὡς νά τὴν ἐγνώριζες ἀπὸ πολλοῦ χρόνου; Μὴ μοῦ εἶπης, ὅτι ἡ γυναίκα καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι ὠραιότατη, δέν ἀντιπροσωπεύει τὴν Σφίγγα*. Ἐχῶ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι κάτι τῆς συνέβη εἰς τὸ παρελθόν καὶ ἐνεφανίσθη ἐδῶ ὡς καλλιτέχνις, διὰ νά λησμονήσῃ, τὰς εἰκόνας αἱ ὁποῖαι ἐβάρυνον τὸν ἐσωτερικόν της κόσμον. Κατ' αὐτάς, ἀγαπητέ μου πρόκειται διὰ ἐργασίαν μου νά εὑρεθῶ εἰς τὴν Χαλδαίαν. Θέλεις νά ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ; Δέν θά ἀργήσω εἰς τὰς διαπραγματεύσεις ἐμπορευμάτων καὶ ἔ-

* ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ: Ἀναφέρεται εἰς τὸν μῦθον αὐτῆς καὶ ὄχι εἰς τὸν μετέπειτα πέτρινον ὄγκον.

τσι θά εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου. Θά ἐπισκεφθῶμεν καὶ τὸ Κέντρον τῶν Χαλδαιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι διαφορετικὸν ἀπὸ τὰ Κέντρα πού ἐγνώρισες. Ἐκεῖ συγκεντρῶνται διάφοροι οἰκογένειαι καὶ ὅπως εἶπον, ἀνταλλάσσουν γνώμας ἢ ἀναφέρουν εἰδικὰς περιπτώσεις, πού προσπαθοῦν νὰ τὰς ἐξηγήσουν κατὰ τὸν τρόπον των. Τί μοῦ λέγεις, ἔρχεσαι;

— Θέλει καὶ ἐρώτημα; Δέχομαι Ζισάρ νὰ σὲ ἀκολουθήσω. Σκοπός μου δὲν εἶναι μόνον νὰ ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν ἐργασίαν μου, ἀλλὰ νὰ διασκεδάσω καὶ τὴν ἀνίαν μου, μακρὰν ἀπὸ τὴν χώραν μου.

Ἄφου ὁ Χαρίφ ἐπεσκέφθη πρόσωπα, μετὰ τῶν ὁποίων εἶχε συναλλαγὰς ἐπὶ ἐμπορευμάτων καὶ ἔκλεισεν πράξεις τινὰς μετ' αὐτῶν, συνητήθη καὶ πάλιν μετὰ τοῦ Ζισάρ καὶ κατεβύθησαν εἰς τὸ ἤδη γνωστὸν δασύλλιον τῆς πόλεως, ὅπου ὑπῆρχον πέτρινα λαξευμένα καθίσματα. Ἐκεῖ ἐκάθησαν καὶ σιωπηλοὶ ἀπελάμβανον τὴν ἀπόλυτον ἡρεμίαν τοῦ τοπίου. Μερικὰ ἐκ τῶν πτηνῶν, θά ἔλεγέν τις, ὅτι ἐκράτουν τὸν ρυθμὸν τῆς φυσικῆς ἐκείνης καλλονῆς. Μία θρῦσις ἔρρεεν ἀκατάπαυστα καὶ τὸ καθαρὸ νερό της διωχετεύετο εἰς τεχνητὸν αὐλάκα, ὥστε ὁ ἦχος τῆς μελωδίας του νὰ ἐνθυμίζη, ὅτι καὶ ἡ ζωὴ ρέει...

Οἱ δύο φίλοι, ἐσηκώθησαν ἐκ τῆς θέσεώς των καὶ ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ θάθος τοῦ δασυλλίου. Ἐκεῖ ἔκπληκτοι εἶδον τὴν νεαρὰν γυναῖκα τοῦ Κέντρον μὲ τὸ ἐπίμονον βλέμμα της, νὰ κάθεται μετὰ τῆς φίλης της καὶ νὰ συνομιλοῦν. Μόλις αἱ δύο φίλαι ἀντελήφθησαν τοὺς δύο φίλους ἐμειδίασαν καὶ ἡ πρώτη, ἡ πλέον τολμηρὰ ἀποτεينوμένη πρὸς αὐτούς, εἶπεν:

— Θὰ εἴσθε κουρασμένοι· δὲν κάθεσθε νὰ ξαποστάσετε καὶ νὰ θαυμάσετε τὸν μικρὸν αὐτὸν θεῖον κῆπον διὰ νὰ ἀναζωογονηθῆτε;

Οἱ δύο φίλοι, ἀφου ἀνταπέδωσαν τὸ μειδιάμα των πρὸς τὰς νεαρὰς γυναίκας ἐπλησίασαν αὐτάς καὶ ὁ μὲν Χαρίφ ἐκάθησεν πλησίον τῆς τολμηρᾶς, ὁ δὲ Ζισάρ πλησίον τῆς ἄλλης. Ἡ πλέον ζωηρὰ, ἐκείνη ἡ ὁποία ἀνεζήτηε εἰς τὸ Κέντρον τὰ βλέμματα τῶν δύο νέων, ἔλθοῦσα ἀκόμη πλησιέστερον πρὸς τὸν Χαρίφ τοῦ εἶπεν:

— Ὀνομάζομαι Φ α ν ι ρ ᾶ χ. Σὺ πῶς ὀνομάζεσαι φίλε; Μοῦ δίδεις τὴν ἐντύπωσιν ξένου.

— Δέν λανθάνεις, εἶμαι ξένος καὶ ὀνομάζομαι Χαρίφ. Ἦλθον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Σὲ ἔχω προσέξει εἰς τὸ Κέντρον' μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν τὸ θλέμμα σου διέτρεχε τὰς κινήσεις τῆς πελατείας τοῦ καταστήματος!

— Δέν μὲ ἐνδιέφερον αἱ κινήσεις τῶν ἄλλων, ἀλλὰ ἡ ἰδική σου Χαρίφ. Ἄν δέν ἀπατῶμαι μοῦ εἶσαι γνωστός, δέν θυμάμαι ὅμως ποῦ σὲ εἶδον. Εἶναι κακὸ πρᾶγμα ἡ μνήμη, ὅταν δέν ἡμπορῆς νὰ συγκρατήσης παλαιὰς εἰκόνας.

— Πολλὰς φορές, ὅταν ἡ μνήμη δέν λειτουργεῖ καλά, ἴσως νὰ εὐεργετῆ τὸν ἐγκέφαλον. Δέν εἶναι ἔτσι ἡ κᾶνω λάθος; Διότι σύ, ἀγαπητή, μὲ ἐνεθυμήθης χωρὶς νὰ ἡμπορῆς νὰ προσδιορίσης ποῦ καὶ πότε. Ἐγὼ ὅμως, ὁ ὁποῖος δέν ἐνθυμοῦμαι! ἔάν σὲ ἐγνώρισα, συμπεραίνω ὅτι ἔχομεν συναντηθῆ εἰς τὸ μέγαρον κάποιου Αἰγυπτίου μεγιστάνος. Κάτι ἐνθυμοῦμαι, ὅταν ἐγένοντο συστάσεις καὶ ἔλεγον διὰ μερικὰς νεαρὰς γυναῖκας, ὅτι ἦλθον ἐκ Βαβυλῶνος. Δέν ἔδωσα τότε προσοχήν, διότι δέν μὲ ἐνδιέφερον ἡ φιλία τῶν γυναικῶν ἐκείνων. Διότι ὁ σκοπὸς τῶν ἦτο ἡ κατάκτησις τοῦ ἀνδρός, διὰ μίαν ἢ τὸ πολὺ δύο νύκτας. Καὶ πῶς τότε εὐρέθης εἰς τὴν Αἴγυπτον; Μήπως ὑπῆρχεν ἰδιαιτέρος λόγος, τὸν ὁποῖον προτιμᾶς νὰ ἀποσιωπήσης;

— Ὡστε ἔτσι; Ἐχεις δίκαιον, Χαρίφ. Ἄμυδρῶς μοῦ ἔρχεται εἰς τὴν μνήμην μία εὐγενεστάτη εἰκὼν ἐκ μέρους σου. Μοῦ ἐμειδιάσες καὶ ἐστράφης πρὸς ἄλλην.

— Ἡ εὐγένεια, ὡς γνωρίζεις, ἀπαιτεῖ ὁ ἀποχαιρετισμὸς νὰ γίνεται μετὰ μειδιάματος, ὥστε νὰ μὴ ἀφήνη ὀπισθὲν τοῦ τὴν θλίψιν!

— Καὶ ὅμως, τὸ μειδιάμα ἐκεῖνο ἔσπειρεν τὴν θλίψιν εἰς ἐμὲ καὶ ἴσως ἡ θλίψις μου νὰ σοῦ ἐδημιούργησεν εὐνοϊκώτερον μειδιάμα διὰ τὴν ἄλλην. Θέλεις νὰ μάθης διατί ἦλθον ἐδῶ; Θὰ σοῦ τὸ εἶπω μὲ πᾶσαν εἰλικρίνειαν. Διὰ νὰ σὲ συναντήσω. Ἐταξίδευσα εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ προσωπικὴν μου ὑπόθεσιν. Ἐξηναγκάσθην νὰ ἀπομακρυνθῶ ἐκ τῆς χώρας μου, καὶ τυχαίως εἰς μίαν πολίχνην τῆς χώρας σου, ἐγνώρισα νεαρὰν ὠραιοτάτην κόρην μὲ ὑπερφυσικὰς δυνάμεις. Τῆς ἐζήτησα ἔάν ἡμποροῦσε νὰ μοῦ λύσῃ τὸ πρόβλημά μου. Τὸ ἐκᾶτώρθωσεν. Ὀνομάζετο Ἰώχα.

— Ἰώχα, Ἰώχα, εἶπες; Ἦκουσα διὰ τὴν κόρην αὐτὴν πολ-

λά και διάφορα από γνωστούς και φίλους, τούς οποίους έβο-
ήθησεν εις δυσκόλους στιγμάς τής ζωής των. Φανιράχ, δέν ζη-
τῶ νά μάθω τά προσωπικά σου, έφ' όσον ένδιαφέρουν άπο-
κλειστικῶς και μόνον έσέ, έάν όχι και άλλα πρόσωπα τά ό-
ποια δέν ένγώρισα. Έκείνο όμως τὸ όποίον με ένδιαφέρει εϊ-
ναι, διατί έδειξες, έστω και μικρόν ένδιαφέρον πρὸς άγνω-
στόν σου πρόσωπον, ὡς εϊμαι έγώ; Μή μου είπηρ, ότι ή σκέ-
ψις μου αύτη εϊναι λανθασμένη, διότι τότε δέν θά σέ πιστεύ-
σω εις τās δικαιολογίαις σου.

— Χαρίφ, δέν άμφισβητῶ τήν γνώμην σου. Ός γυναίκα δι-
αισθάνομαι, ότι εϊσαι άνθρωπος τής έμπιστοσύνης μου. Έ-
χεις χαρίσματα τά όποια δέν εύρίσκει εύκόλως ή γυναίκα εις
τόν άνδρα τής έκλογής της. Με τήν όμολογίαν μου αύτην δέν
θέλω νά είπω, ότι σέ έξέλεξα ὡς έπιστήθιον φίλον ή άκόμη
και ὡς έραστήν μου. Όμιλῶ έλεύθερα, δια νά μην ύποθέσης,
ότι κρύπτω έντός μου κάτι, πού δέν θά έπρεπε νά μάθης. Χαί-
ρω όμως πολύ, διότι έκατάρθωσα νά κερδίσω άπρόοπτον φι-
λίαν μετ' έσοῦ, ὅπως και έσύ, μου άπέδειξες δια τού τρόπου
σου, ότι έχεις τήν ικανότητα νά με θεωρήσ ὡς φίλην, έστω και
προσωρινήν, εις τήν χώραν αύτην. Θά ήθελον πολύ όχι μόνον
δια τού λόγου, αλλά και δια τής ειλικρινούς σου πράξεως νά
μου άποδείξης, ότι δέχεσαι τήν φιλίαν μου, ὡς έκμυστήρευσιν
τού ένδομύχου μου κόσμου. Έν τοιαύτη περιπτώσει, θά σέ ά-
ναμένω εις τόν ιδιαίτερον μικρόν μου οϊκον, δια νά άντιλη-
φθής, ότι δέν ψεύδομαι. Η διεύθυνσίς μου εϊναι αύτη τήν ό-
ποίαν έσημείωσα επί τού πατύρου.

— Δέχομαι τήν πρόσκλησίαν σου. Έκείνο πού δέν θέλω εϊ-
ναι νά έκτεθής έσύ και νά σχολιασθῶ έγώ ὡς ξένος. Τά σχέ-
δια και τίς άποφάσεις μου κανεις δέν ήμπορεί κατά τήν φαν-
τασίαν του νά άποκαλύψη.

— Σύμφωνοι. Τί ψιλοκουβεντιάζουν ό Ζισάρ με τήν φίλη
μου, άποτραθηγμένοι ὡς έρωτευμένοι; Τουτο δέν μ' ένδιαφέ-
ρει, εϊναι ιδική τους ύπόθεσις. Δέν άναμιγνύομαι εις τούς πό-
θους ή και τά συναισθήματα τῶν άλλων. Άρκοῦμαι εις τήν
ήρεμίαν τού πνεύματός μου και τήν ασφάλειαν τής φιλίας
μου. Γνωρίζω καλῶς, φίλε μου, ότι δέν εϊμαι προωρισμένη δι'
έσέ. Σύ, έχεις άλλον προορισμόν, τόν όποίον δέν γνωρίζω.
Πάντως νά με θεωρήσης ὡς πραγματικὴν φίλην, ή όποια θά

ἀρκεσθῆ, ἔστω καὶ εἰς τὴν μικρὰν διάρκειαν τῆς ὀλοκληρωμένης φιλίας μας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Χαρίφ συνωμίλει μετὰ τῆς νέας, ὁ Ζισάρ μετὰ τῆς ἄλλης ἦσαν τόσοι ἀφοσιωμένοι εἰς τὰ ὅσα ἐλέχθησαν μεταξύ των, ὥστε νὰ μὴ γνωρῖσουν τί ἐμεσολάθησεν μεταξύ τῆς Φανιράχ καὶ τοῦ Χαρίφ.

Ἦτο πλέον ὥρα νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πόλιν. Ἡ ὄψις καὶ τῶν τεσσάρων νέων ἦτο εὐδιάθετος. Ἔλεγόν μετὰξύ των ἀνέκδοτα, διὰ νὰ ἀποφύγουν νὰ ἐκδηλώσουν τὰ πραγματικὰ ἐνδόμυχα συναισθημάτα των. Ἰκανοποιημένοι, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἀποχωρισθοῦν μειδιῶντες ἤλλαξαν κατευθύνσεις. Ὁ Χαρίφ μετὰ τοῦ Ζισάρ καθ' ὁδὸν συνεζήτητον διάφορα θέματα, πολὺ ἐνδιαφέροντα, χωρὶς θεβαίως νὰ θίξουν τὰς συκωνοήσεις των, ποὺ εἶχον μετὰ τῶν γυναικῶν. Ἀργὰ πλέον ἐκίνησαν ὁ μὲν διὰ τὸ πανδοχεῖον, ὁ δὲ διὰ τὸν οἶκον του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, κατὰ τὸ ἀπόγευμα, ὁ Χαρίφ ἀνεζήτησε καὶ εὑρεν τὸν οἶκον τῆς φίλης του. Αὕτη τὸν ὑπεδέχθη μετὰ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς, καὶ χωρὶς νὰ ἀναμένῃ ἄλλην εὐκαιρίαν, ἤνωσεν τὰ χεῖλη τῆς μετὰ τῶν χειλέων τοῦ φίλου τῆς. Ἦτο πολὺ ἐλκυστικὴ ἡ ὠραία Φανιράχ. Λησμονῶντας ὁ φίλος τῆς τὰ πάντα καὶ αἰσθανόμενος τοὺς παλμούς τῆς καρδίας τῆς, τὴν ἔσφιξεν ἔτι περισσότερον εἰς τὴν ἀγκάλην του, ὕστερον ἐθώπευσεν τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ προσήλωσεν τὸ βλέμμα του εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ποὺ τὸν εἴλκυον μετὰ δύναμιν ἀπερίγραπτον. Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς αὐτὴν τῆς εἶπεν:

— Διατί Φανιράχ, τὸ βλέμμα σου ἔχει τόσην ἔλξιν, διὰ νὰ καθηλώνη τὸ πνεῦμα μου; Τί εἶναι αὐτό, θέλω νὰ μάθω ἀπὸ ἐσέ, ποὺ τόσον με ἐπηρεάζει;

— Τὸ βλέμμα μου Χαρίφ, ἢμπορεῖ νὰ καθηλώνη τὸ πνεῦμα σου, ὄχι ὅμως καὶ τὴν καρδίαν σου. Σκοπός μου, σοῦ ὁμολογῶ, εἶναι νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς ψυχῆς σου. Ἔλα, ὅμως, ἐσύ, ποὺ τὴν ἔχεις δώσει ἄλλοῦ; Τὸ διαισθάνομαι τοῦτο, διότι κάτι ἤκουσα δι' ἐσέ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Δὲν πειράζει. Ἐγὼ ἔχω τὸν πόθον νὰ σὲ ἀποκτήσω, ἔστω καὶ διὰ μικρὸν διάστημα. Δὲν θὰ γίνω ἐμπόδιον εἰς τὸ πεπρωμένον σου. Βλέπεις μετὰ πόσην ἀπλότητα ὁμολογῶ τὰς θλίψεις μου; Πί-

στεύω ὅτι καὶ σὺ Χαρίφ, νὰ ἐκτιμήσης τὸν αὐθορμητισμὸν μου αὐτὸν καὶ νὰ μείνης εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν φιλίαν μας.

— Φανιράχ, ὁ λόγος σου δὲν κρύπτει πονηρίαν. Παρὰ τὴν εἰλικρινεῖά σου αὐτὴν ἢ ἰδιοσυγκρασία σου τὴν στιγμὴν ταύτην, χωρὶς νὰ τὸ ἔχῃς ὑπ' ὄψιν σου, κατεργάζεται εἰκόνας τῆς πονηρίας σου, ἐφ' ὅσον αὗται εἶναι ἐμφυτοὶ εἰς τὴν γυναικίαν φύσιν. Δὲν θὰ ἐξετάσω τὰ περαιτέρω, ἀρκεῖ νὰ εὐρίσκεισαι εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὡς ἀνάγκη τῶν ἀμοιβαίων συναισθημάτων μας. Ἐκτιμῶ τὴν στιγμὴν τῆς Ἀληθείας, προτοῦ ὁ χρόνος τὴν μετατρέψῃ εἰς ψευδαισθήσεις. Τί ὅμως μᾶς ἐνδιαφέρουν ὅλ' αὐτά, ὅταν ἢ στιγμὴ εἶναι ρόδινος; Διατί νὰ τὴν ἐμπλέκωμεν ἐντὸς σκοτεινῶν νεφῶν; Ἔχεις σῶμα ἔλκυστικόν, φῶνὴν γλυκεῖαν καὶ θάρρος ἀνδρικόν. Σὲ ἀπολαμβάνω εἰς ἔκτασιν καὶ ἀντιλαμβάνομαι, φίλη μου, ὅτι καὶ ἐσὺ μὲ τὴν αὐτὴν δυναμικότητα ποῦ σοῦ προσφέρω, ἀνταποκρίνεσαι. Ἴσως ἢ συνάντησις αὐτὴ νὰ ἦτο ἀναγκαία, διὰ λόγους ποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐξηγήσω.

— Καὶ ἐγώ, Χαρίφ, εὐρίσκομαι ἐντὸς πελάγους εὐτυχίας. Δὲν εἶναι μόνον ὁ πόθος ποῦ μὲ ὠθεῖ πρὸς σέ, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα μου, τὰ ὄνειρά μου. Ἡ τύχη μᾶς συνέδεσεν. Νοιώθω τὸν ἑαυτὸν μου, ὅτι εὐρίσκομαι ἐντὸς ἡρέμου λειμῶνος, ἐνῶ γύρωθέν μας μοσχοβολοῦν τὰ ὠραιότερα ἄνθη τῆς περιοχῆς μας. Ἄν ἠμποροῦσα θὰ διαιώνιζα τὴν στιγμὴν αὐτὴν καὶ σέ βεβαιῶ, θὰ ἤμουν ἢ εὐτυχεστέρα γυναῖκα τοῦ κόσμου.

— Ὠραία ἢ ἔκφρασις τῶν λόγων σου. Ἢμπορῶ ὅμως νὰ βασισθῶ εἰς τὴν ἀκατάστατον ἰδιοσυγκρασίαν τῆς γυναικός, ὅταν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀλλάζει συναισθήματα καὶ νέα τοιαῦτα ἀντικαθιστοῦν τὰ παλαιά; Ἢ ὀλιγόχρονος φιλία μας, ὅπως πολὺ ὀρθῶς τὴν ἀπεκάλεσες, ἐφ' ὅσον παραμένω ἐδῶ, ἄς γίνῃ ἀνεξίτηλος εἰκὼν ἑνὸς ὠραίου παρελθόντος, προτοῦ τὸ παρὸν λάθῃ τὴν θέσιν τοῦ παρελθόντος.

Οἱ δύο νέοι ἔρασαί, ἀργὰ πρὸς τὸ δεῖλι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν κατόπιν μακρυνοῦ περιπάτου. Ἡ νέα κατηθύνθη εἰς τὸν οἶκον τῆς καὶ ὁ νέος εἰς τὸ πανδοχεῖον. Ὁλητὴ νύκτα ὁ Χαρίφ δὲν ἠμπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι. Ποία ἐσκέπτετο, ἀπὸ τὰς δύο γυναῖκας ποῦ ἐγνώρισα τελευταίως εὐρίσκεται ἐν τῇ ὀρθότητι. Ποία νὰ ἠσθάνθη τὴν ἀγάπην μου ὡς βάλσαμον τῆς

καρδίας της και ποία ὡς ἱκανοποίησιν τοῦ πόθου της; Μήπως ὑπάρχει καὶ τρίτη, ἢ ὁποῖα θὰ μοῦ δώσῃ τὴν λύσιν τοῦ προβληματισμοῦ μου; Τέλος, ἀπὸ πολλὰς, σκέψεις, ἀργὰ, πολὺ ἀργὰ ὁ ὕπνος ἔκλεισεν τὰ βλέφαρά του. Μία νέα εἰκὼν τοῦ ὄνειρου ἀφύπνισεν τὴν μνήμην τοῦ ὑποσυνειδήτου του. Τὴν εἰκόνα ταύτην καὶ ἄλλοτε εἶχεν ἰδεῖ. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο τόσον ζωντανή, ὥστε καὶ εἰς τὸν ὕπνον του νὰ τὸν ἐκπλήξῃ. Μία νεαρωτάτη κόρη ἀποτεينوμένη πρὸς αὐτὸν τοῦ εἶπεν: «Ἐγὼ εἶμαι αὐτὴ ποὺ ἀναζητεῖς». Ὅταν ἀφύπνισθῇ ὁ Χαρίφ καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ πανδοχείου, διὰ νὰ λάθῃ εἰς τὸ πλησιέστερον κέντρον τὸ ρόφημά του, εἰς μίαν γωνίαν τὸν ἀνέμενον ὁ φίλος του Ζισάρ. Ἀφοῦ συνωμίλησαν ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῶν κατακτησεῶν των, ὁ Ζισάρ τοῦ ἐπρότεινεν, τὴν ἐπαύριον νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Χαλδαίαν.

— Ἐγὼ κανονίσει τὰ πάντα. Ἐκεῖ θὰ συναντηθῶμεν με φίλους ποὺ ἔχουν ἀξιόλογον θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν των. Θὰ ἐπισκεφθῶμεν ὅ,τι τὸ ἀξιοθέατον ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν, διὰ νὰ λάθῃς μίαν ἰδέαν περὶ τῶν ἐπιστημόνων των. Ἐχουν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν των λαμπροὺς ἀστρονόμους καὶ ἀρχιτέκτονας. Εἰς τὰ μαθηματικὰ εἶναι ἄσσοι. Θὰ τοὺς ἐκτιμήσῃς ἐκ τῶν ἔργων των. Λέγεται ὅτι μελετοῦν ἀντισεισμικὰ κτίρια. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν γνωρίζω, τί εἶναι αὐτὰ καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνθέξουν εἰς τοὺς σεισμούς. Μᾶλλον, νὰ εἶναι ὄνειρον μιᾶς ποθητῆς ἐπιθυμίας των. Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδωμεν.

Κατὰ τὴν συμφωνίαν τῶν δύο φίλων, ἀπεφάσισαν, καὶ τὴν ἐπαύριον ἀνεχώρησαν με ὑποζύγια διὰ τὴν Χαλδαίαν. Ἡ ἀπόστασις δὲν ἦτο μεγάλη. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ἐγευματίσαν εἰς ἐστιατόριον καὶ μετὰ ὁ Ζισάρ συνηντήθη μετὰ τῶν φίλων του καὶ συνέστησεν εἰς αὐτοὺς τὸν Χαρίφ. Ἡ συζήτησις ἤρχισεν ἐπὶ διαφόρων θεμάτων, ποὺ ἐνδιέφερον καὶ τὰ δύο μέρη. Ἐπίσης ἐγένετο καὶ λόγος περὶ ἀνταλλαγῆς προῖόντων τῶν δύο χωρῶν των. Ἐτσι ἔκλεισεν με ἐπιτυχίαν πράξεις σεβαστῆς ἀξίας. Ὁ λόγος των εἶχεν κύρος ἐμπιστοσύνης μεταξὺ των, ἐφ' ὅσον ἐγνώριζον οἱ φίλοι τοῦ Ζισάρ, ὅτι ἐμπροσθέν των εἶχον ἄνθρωπον σοβαρὸν, με ἐπιβολήν, τίμιον καὶ γνωστότατον εἰς ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τῆς Αἰγύπτου.

Τὸ ἀπόγευμα, εἶπεν εἰς ἐκ τῶν φίλων τοῦ Ζισάρ, ἀποτει-

νόμενος πρὸς τὸν Χαρίφ, δὲν ἔρχεσθε εἰς τὸ οἰκογενειακὸν μας Κέντρον; Ἐκεῖ θὰ γνωρίσετε τοὺς προκρίτους τῆς χώρας μας. Συγκεντροῦνται μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, παρ' ὅτι εἶναι ὀλίγον τι συντηρητικοὶ εἰς τὰς ἰδέας των, ὅταν ὁμως τοὺς γνωρίσετε καλὰ θὰ ἀποκτήσετε οἰκειότητα μετ' αὐτῶν καὶ ἀμέσως θὰ ἀντιληφθῆτε τὴν εἰλικρίνειάν των. Ὁ λαὸς μας δὲν ἀσπάζεται τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῆς Βαβυλωνος. Ἐχει ἰδικὴν του νοοτροπίαν καὶ κρατᾷ ἕνα μέσον ὄρον, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρξουν δυσαρμονίαι μεταξὺ των, πού αὐταὶ συνήθως δημιουργοῦν σκάνδαλα καὶ περιττὰς ἀνωμαλίας εἰς τὴν ζωὴν. Εἴμεθα σῶφρονες, ὄχι ὁμως καὶ καθυστερημένοι.

— Εὐχαρίστως. Θὰ ἔλθω μετὰ τοῦ Ζισάρ, εἶπεν ὁ Χαρίφ, διὰ νὰ γνωρίσω τὰ πρόσωπα τῶν Χαλδαίων ἔστω καὶ ἐκ τοῦ μακρόθεν. Ἐγὼ ἀκούσει πολλὰ καλὰ δι' αὐτοὺς προπαντὸς ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν τεχνῶν. Αἰσθάνομαι ἰδιαιτέραν χαρὰν νὰ εὐρεθῶ μεταξὺ σας.

Ὅταν τὸ ἀπόγευμα ὁ Χαρίφ μετὰ τοῦ Ζισάρ ἔφθασαν εἰς τὸ οἰκογενειακὸν Κέντρον, πράγματι ὁ νεοφερθεὶς Αἰγύπτιος ἔμεινεν κατάπληκτος, διὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν γραμμὴν καὶ διακόσμησιν τῆς μεγάλης αἰθούσης. Ἡ τάξις τοῦ Κέντρου ἦτο ἀπαράμιλλος. Οἱ εὐρισκόμενοι ἐκεῖ πελάτες συνωμίλου ἀτάραχοι καὶ δὲν παρενόχλουν οὐδένα. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ αἰθουσα ἦτο ἤδη πλήρης κόσμου. Αἱ γυναῖκες ἦσαν κομψαὶ καὶ μὲ ἀπλότητα ἐνδεδυμέναι, μὲ λιγοστὰ κοσμήματα, διότι, ὡς παρετήρησεν ὁ Ζισάρ, αὐταὶ ἐθεωροῦντο τὰ ἀξιόλογα τοῦ Κέντρου κοσμήματα. Εἰς ἐκ τῶν δύο Χαλδαίων φίλων γνωστότατος εἰς ὅλους, ἀποτεινόμενος εἰς τοὺς τρεῖς ἄλλους, εἶπεν:

— Πηγαίνω νὰ παραγγείλω τὰ εἰδικὰ παρασκευάσματα τοῦ καταστήματος (σπεσιαλιτέ). Εἴμεθα τὸ ὄλον τέσσερις, θὰ φέρω μετ' ἐμοῦ τέσσερας κόρας καταλλήλους νὰ μᾶς κρατήσουν συντροφιά. Κῆπος ἀνευ ἀνθέων δὲν ἀποδίδει ἐμπνεύσεις, πού νὰ ἀναζωογονοῦν τὴν παρέαν μας. Τὸ γυναικεῖον φῶλον ἔχει τὴν χάριν νὰ ὠραιοποιῇ τὸ σύνολον. Αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἔχομεν εἰς τὸ Κέντρον μας. Δὲν θὰ ἀργήσω.

Πράγματι ἐντὸς ὀλίγου ἐφάνη ὁ φίλος μὲ τέσσαρας νεαρὰς κορασίδας καὶ μὲ διαφορετικὴν καλλονὴν ἢ μίαν ἀπὸ τὴν

άλλην. Ούδεμία σύστασις ἐγένετο μεταξύ των. Ἐκάθησαν κατὰ ζεύγη, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Ζισάρ :

— “Ὅλα καλά, παρέλειψες ὅμως νὰ μᾶς συστήσης τὰς νεαρὰς. Δὲν γνωρίζομεν οὔτε τὸ μικρὸν των ὄνομα. Πῶς θὰ ὑπάρξῃ μεταξύ μας οἰκειότης, ὥστε νὰ ἀνταλλάσσωμεν ἐλευθέρως τὰς σκέψεις, τὰς ἀπορίας καὶ τὰ συμπεράσματά μας ;

— Φίλε, τοῦ ἀπήντησεν ὁ ἄλλος, ἐδῶ εἴμεθα ὡς μία οἰκογένεια. Αὐτοσυστηθεῖτε, διὰ νὰ μάθετε μόνοι σας νὰ κατακτᾶτε καὶ νὰ κατακτᾶσθε, ἀπὸ τὴν ἔλξιν τοῦ λόγου. Ἡ συστολή σας ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν φιλικὴν σχέσιν, διότι δὲν ἔχετε τὴν εἰλικρίνειαν νὰ ἐκφράζεσθε ὅπως σκέπτεσθε. Ἐδῶ συμβαίνει τὸ ἀντίθετον, προηγείται ὁ καλὸς λόγος ὡς συνδετικὸς κρίκος τῶν φιλικῶν μας σχέσεων.

Ἔτσι, ὁ κάθε νέος εἶχεν εἰς τὸ πλευρόν του καὶ μίαν νέαν κορασίδα νὰ τὸν συντροφεύσῃ. Θὰ ἀφήσωμεν τοὺς φίλους νὰ ἀπολαμβάνουν εἰς τὴν ὄρασιν τὸ ἄνθος των, καὶ θὰ παρακολουθήσωμεν τὸν Χαρίφ καὶ τὴν ἄγνωστον εἰς αὐτὸν κόρην, ἡ ὁποία ὁμοιάζεν καταπληκτικὰ μὲ ἐκείνην τοῦ ὀνείρου του.

— Πῶς ὀνομάζεσαι χαριτωμένον ἄνθος ; Προτοῦ ὅμως μοῦ εἴπῃς τὸ ὄνομά σου, τὸ ἰδικόν μου εἶναι Χαρίφ καὶ εἶμαι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Διατί δὲν ὀμιλεῖς, μήπως σὲ στενοχωρεῖ πού ἔλαχες σὺ νὰ εὐρεθῇς πλησίον μου ; Μήπως αἱ θλέψεις σου ἦσαν δι' ἄλλον κι' ἐγὼ ἔγινα ἐμπόδιον τοῦ σκοποῦ σου ;

— Ὀνομάζομαι Μύρα. Εἶμαι Ἑλληνίς ἀλλὰ καὶ Χαλδαία, ἐφ' ὅσον ἐδῶ ἀνετράφην. Μὲ συγχωρεῖς, Χαρίφ, πού δὲν σοῦ ἀπήντησα ἀμέσως εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου. Κάτι διησθάνθην, πού μὲ κατέπληξε. Δὲν ξέρω τί μοῦ συμβαίνει, ἀδυνατῶ νὰ προχωρήσω.

Ὁ Χαρίφ προσεκτικὰ, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν οἱ ἄλλοι, πού ἦσαν ἀπησχολημένοι ὁ καθεὶς μὲ τὴν κοπέλλα του, ἐπέθεσε τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς ἰδικῆς της καὶ τὴν ἐθώπευσεν. χωρὶς αὐτὴ νὰ φέρῃ ἀντίδρασιν ἢ νὰ ἀπομακρύνῃ μὲ εὐγένειαν τὴν χεῖρα της ἐκ τῆς ἰδικῆς του.

— Λέγε μοῦ Μύρα, ὡς νὰ εἴμεθα παλαιοὶ φίλοι, τί εἶναι αὐτὸ πού σὲ κατέπληξε ; Μήπως ἡ ἀπρόοπτος συνάντησις μας ; Καὶ διατί ;

— Ἀκριβῶς. Δὲν γνωρίζω πῶς θὰ τὸ ἐκλάβης. Δὲν μοῦ εἶσαι τελείως ἄγνωστος, σὲ εἶδον εἰς τὸν ὕπνον μου καί...

— Ἦθέλησες νὰ μὲ ἐκδιώξης ἐκ τῆς ὀχληρᾶς εἰκόνας, ποῦ ὡς φαίνεται δὲν σοῦ ἐπροξένησεν ἐνδιαφέρον;

— Ἀπεναντίας, ὡς νὰ σὲ ἀνεζήτουν νὰ γίνης ἰδικός μου. Ὁνειρον ἀνόητον ἦτο καὶ διελύθη.

— Μύρα. Ἡ δικαιολογία σου εἶναι παρεκτροπὴ τῆς γλώσσης σου. Ὑπάρχει κάτι τὸ κοινὸν μεταξύ μας, διότι καὶ ἐγὼ σοῦ ὁμολογῶ, πρὸ καιροῦ σὲ εἶδον εἰς τὸν ὕπνον μου, χωρὶς νὰ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου, ὅτι κάποτε θὰ εὐρισκόμην πλησίον σου, καὶ μάλιστα, διὰ νὰ μὲ πιστεύσης, ἐφόρεις λευκὴν ἐνδυμασίαν καὶ ἡ κόμμώσις σου δὲν ἦτο ὡς παρουσιάζεσαι σήμερον, ἀλλ' εἶχες χυμένην ὄλην τὴν κόμην σου ἐπὶ τῶν ὤμων σου. Μήπως πλανῶμαι κι' ἐγὼ εἰς τὴν εἰκόνα;

— Ὅχι. Σοῦ τὸ διαθεβαίω. Ἦτο πρὸ πολλοῦ χρόνου κατὰ τὸ δεῖλι καὶ ἐφόρουσεν τὴν λευκὴν ἐνδυμασίαν, ὅπως μοῦ ἀνέφερες, μὲ τὴν κόμην μου λυτὴν. Διησθάνθην ἔλξιν ἀκαταμάχητον πρὸς ἓν σημεῖον, ποῦ δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐξηγήσω. Ἦμουν ὄλως ἀγάπη πρὸς θολὴν φυσιογνωμίαν μᾶλλον ἀπροσώπου ἤμπορῶ νὰ εἶπω ἀνδρός. Βλέπεις πῶς καὶ τὰ ὄνειρα ἔχουν μεταξύ των δεσμὸν; Μὲ τοὺς λόγους μου αὐτοὺς, δὲν θέλω νὰ ἐξαναγκάσω οὐδένα νὰ νομίζῃ, ὅτι ἐπιδιώκω τὴν κατὰκτησίν του. Ἐὰν σὺ, ἀγαπητὲ φίλε, δὲν εἶχες σκοπὸν νὰ μὲ κατακτήσης, διατί νὰ γίνω ἐμπόδιόν σου; Διὰ τῆς ἐπαφῆς τῆς χειρὸς σου, διαισθάνεται ὀλόκληρον τὸ σῶμα μου, τὴν ἐσωτέραν σου κατάστασιν καὶ ἀνησυχῶ, μήπως τὸ ἀπρόοπτον τοῦτο γεγονός τῆς συναντήσεώς μας δὲν ἀποβῆ πρὸς ὄφελος τῶν δύο μας.

— Καὶ τί σὲ ὑπεκίνησεν, ἀγαπητὴ Μύρα, νὰ σκεφθῆς τοιοῦτοτρόπως, ὅταν ἐγὼ ποῦ ποτὲ δὲν ἤπλωσα τὰς χεῖρας μου ἐπὶ γυναικός, νὰ ἔχω ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν ὠθησιν αὐτὴν νὰ θωπεύσω τὰς ἰδικὰς σου ὡς νὰ μοῦ ἀνήκουν; Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν αἰσθάνομαι μίαν ἀπέραντον ἱκανοποίησιν ἐντὸς τοῦ εἶναι μου. Μήπως ἀμφιβάλλεις εἰς τοὺς λόγους μου; Ἡ ἔχεις τὴν γνώμην, ὅτι μὲ τὸν λόγον ἐμπαιζῶ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὸ προγεγραμμένον ἐντὸς σου αἰσθημα τῆς φιλίας σου πρὸς ἐμέ; Μοῦ δίνεις τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι σὲ γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ χρόνου. Ὅχι μόνον ὁ ἐσωτερικός μου κόσμος ἀντηχεῖ, διὰ

τῆς γλυκείας σου φωνῆς εἰς τὰ θάθη τῶν χορδῶν τῆς καρδίας μου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξωτερικὴ σου μορφή, ἡ λεπτή, γαλήνιος καὶ ὠραιότατη, μὲ τὰ σπινθηροβόλα βλέμματα τῆς ἔλξεώς σου, μὲ ἔχουν καθηλώσει ὥς νὰ εἶχον ὑποπέσει εἰς παγίδα, ἐνῶ γνωρίζω, ὅτι ἡ παγίς αὕτη εἶναι τὸ ὄνειρον τῆς ἀμοιβαιότητός μας, ἐὰν δὲν κάνω λάθος, ἐφ' ὅσον τὸ ἐνδιαφέρον μας εἶναι κοινόν.

— Ναί. Αὐτὸ εἶναι ποὺ λέγεις. Μία ἀπρόοπτος καὶ ἀνεξήγητος ἀμοιβαιότης, μᾶς συνδέει, χωρὶς νὰ ἔχωμεν ἀκόμη συνειδητοποιήσει τὴν στιγμὴν τοῦ οὐνείρου εἰς πραγματικότητας χρόνου ἀγνώστου διαρκείας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Μύρα ἐκαμώθη, ὅτι κάτι ἤθελε νὰ ἀνασηκώσῃ ποὺ τῆς εἶχεν ὀλισθήσει, καὶ κύψασα τὴν κεφαλὴν τῆς ἐφίλησεν τὴν παλάμην τοῦ Χαρίφ. Λαθῶν ἐκείνος θάρρος τῆς εἶπεν, μὴ κύπτεις καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω αὐτὸ ποὺ ὀλίσθησεν, καὶ κύψας περισσότερο τοῦ δέοντος, τὰ χεῖλη του ἤλθον εἰς ἐπαφὴν μὲ τὰς χεῖρας τῆς, ἐνῶ ἐκείνη λησμονήσασα ποῦ εὐρίσκετο, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ, ἐλαφρῶς ἐθώπευε τὴν κεφαλὴν του.

— Χαρίφ, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτί του. Αἰσθάνομαι ὅτι δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τὴν φιλίαν σου. Θὰ ἀρρωστήσω, διότι ἔχω αἰσθηματικὴν ψυχὴν καὶ τοῦτο ποὺ μοῦ συμβαίνει διὰ πρῶτην φοράν εἶναι ἀκατανόητον. Ποτὲ δὲν ἤλπιζον νὰ ὁμολογήσω εἰς ἄνδρα τόσον ἐνωρὶς τὰ αἰσθήματά μου. Θὰ ἤθελον νὰ σὲ συναντῶ συχνότερα.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, γλυκυτάτη Μύρα. Ὑπόδειξέ μου ποῦ καὶ πότε, θὰ ἔρχομαι τακτικὰ νὰ σὲ συναντῶ, μέχρις ὅτου μεταφερθῶ εἰς τὴν Χαλδαίαν.

— Ἐξω τῆς πόλεως ὑπάρχει δασύλλιον, μᾶλλον ἔρημον. Ἐκεῖ κατὰ τὸ δεῖλι θὰ συναντώμεθα. Σύμφωναι Χαρίφ;

— Σύμφωναι, γλυκειά μου Μύρα.

— Φρόντισε, Χαρίφ, ὅπως τὰ ὅσα εἶπομεν νὰ παραμείνουν μεταξύ μας ὑπὸ ἐχεμύθειαν. Οἱ γονεῖς μου ἂν καὶ μὲ ὑπεργαποῦν, εἶναι αὐστηροὶ εἰς τὰς σχέσεις μου. Ἡ γνωριμία τῆς φιλίας μας δὲν θέλω νὰ διακοπῆ, ἐὰν καὶ σὺ τὸ ἐπιθυμῆς τοῦτο.

— Μεῖνε ἡσυχος, θὰ λάθω ὅλα μου τὰ μέτρα, ἵνα μὴ γνωσθῆ ὁ δεσμός μας οὗτος, μέχρις ὅτου ἀποφασίσωμεν περὶ τοῦ

κοινοῦ σκοποῦ μας, πρὸς ὄφελος τῶν ἀμοιβαίων αἰσθημάτων μας.

— Ἐὰν Χαρίφ, θελήσης νὰ γίνω σύζυγός σου, δὲν γνωρίζω ποῖα θὰ εἶναι τὰ προσκόμματα τοῦ πατρός μου. Ὅπως γνωρίζεις, δὲν θέλει νὰ ἀπομακρυνθῶ ἐκ τοῦ οἴκου μας. Ἔχει τὴν γνώμην, ὅτι ἐγὼ εἶμαι τὸ ἄνθος τοῦ οἰκογενειακοῦ του βίου καὶ θὰ τὸν πικράνω πολὺ, ἐὰν ποτὲ ἀποφασίσω, ἔστω καὶ κρυφίως, νὰ τὸν ἐγκαταλείψω, χωρὶς αὐτὸς νὰ γνωρίζῃ τὰ συναισθημάτά μου.

— Μύρα, μὴ συζητεῖς δι' ὅσα δὲν ἔχομεν ἀκόμῃ ἀποφασίσει. Εὐρισκόμεθα εἰς τὸν προθάλαμον τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς ἀνατελλούσης ἀγάπης μας, ἢ ὅποια ἐὰν δὲν μεσουρανήσῃ, δὲν θὰ δώσῃ τὸ ἀπαιτούμενον φῶς εἰς τὰς καρδίας μας, διὰ νὰ ἴδωμεν ὀρθότερα τὸν δρόμον τοῦ προορισμοῦ μας.

Ὁ Χαρίφ μετὰ τοῦ Ζισάρ, ὅταν καὶ πάλιν εὐρέθησαν εἰς τὴν Βαθυλῶνα ἐκμυστηρεύθησαν, ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, τὰ διατρέξαντα καὶ γελῶντας ὁ Ζισάρ τοῦ ἐξωμολογήθη, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ λόγον συζεύξεως μετὰ τῆς φίλης του.

— Ἐγὼ Ζισάρ, εἶπεν ὁ Χαρίφ, δὲν γνωρίζω ποῖον δρόμον νὰ ἀκολουθήσω. Ἡ κόρη μου ἤρρεσεν ἐξαιρετικά. Εἶδες τοὺς ὀφθαλμούς της; Σπινθηροβολοῦσαν ὡς νὰ ἔχουν ἀκαταμάχητον ἔλξιν. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, φίλε μου, πού αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ἀγάπη μιᾶς γυναικὸς εἶναι δῶρον θεῖον εἰς ἄνδρα πού ἔχει αἰσθήματα. Μέχρις σήμερον ἡ καρδιά μου ἦτο κενή, διὰ νὰ θέσω εἰς αὐτὴν τὴν γυναῖκα τῆς ἐκλογῆς μου. Πολὺ τὸ σκέπτομαι τοῦτο. Σὲ θεβαιῶ, εἶναι ἡ μόνη ἐκ τῶν γυναικῶν πού ἐγνώρισα καὶ μὲ εἶλκυσε μέχρι τοῦ βαθμοῦ, νὰ τὴν ἀποκτήσω, ὅσον καὶ ἂν εἶναι τὸ τίμημα πού θὰ μοῦ στοίχιζε. Δὲν γνωρίζω τώρα πῶς νὰ ἀπαλλαγθῶ ἀπὸ τὴν Φανιράχ. Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ πληγώσω τὴν εὐαισθησίαν της. Ἄλλωστε καὶ ἡ ἰδία κάτι ἀντελήφθη διαισθητικῶς. Μοῦ εἶπεν ὅτι γνωρίζει ὅτι δὲν θὰ παραμείνω ἐπὶ πολὺ πλησίον αὐτῆς. Τίني τρόπον ὁμως νὰ ἀπομακρυνθῶ, ὅταν δὲν γνωρίζω τί πρόκειται νὰ δημιουργήσω εἰς τὴν φαντασίαν της, ἢ ὅποια εἰς τὰς γυναικείας φύσεις ὀργιάζει!

— Φίλε μου, νὰ ἀφήσης τὴν ἰδίαν νὰ σοῦ ὁμιλήσῃ καὶ ὑστερον ἐκ μιᾶς φράσεώς της θὰ ἠμπορέσης νὰ τῆς ἐκθέσης

τὴν ἀλήθειαν, ἐφ' ὅσον ἀπεφάσισες νὰ συνδεθῆς μὲ τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας σου.

— Καλῶς λέγεις. Αὐτὸ ἐσκέφθην κι' ἐγώ, ἀλλὰ ὀλίγον τι μὲ συγχυσμένον τὸ πνεῦμα. Δὲν θέλω νὰ λυπήσω τὴν Φανιράχ, διότι μοῦ ἐφέρθη εὐγενικὰ καὶ πρέπει νὰ τῆς ἀνταποδώσω μὲ εὐγένεια ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν ἀπομαάκρυνσίν μου ἐξ αὐτῆς.

Εἶχον παρέλθῃ δύο ἡμέρες ἀπὸ τότε ποῦ ὁ Χαρίφ ἐπεσκέφθη τὴν Χαλδαίαν. Ἔτσι, ἀπεφάσισεν νὰ κρούσῃ τὴν θύραν τῆς Φανιράχ καὶ ἂν τὴν εὕρισκεν ἐκεῖ, καλῶς, εἶδ' ἄλλως θὰ ἔκλειεν ἡ ἱστορία αὕτη. Ἡ νέα ὄμως Βαβυλώνια κόρη εὕρισκετο εἰς τὸν μικρὸν ἐκείνον οἶκον τῆς, καὶ ἔτσι δὲν ἀπέφυγεν ὁ φίλος τῆς, τὴν συνάντησίν τῆς. Ἐκείνη μὲ ἀνοικτάς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν ἠσπάσθη ὅσον ἠμποροῦσε μὲ περισσότερον πάθος, λέγοντας πρὸς αὐτόν:

— Διησθάνθην, ἀγαπητέ μου, παρ' ὅ,τι ἐκτιμᾶς τὴν παρουσίαν μου καὶ εἶσαι εὐγενικώτατος, ὡς ἄνδρας μεγαλόψυχος, ἐν τούτοις μεταξύ μας ὑπάρχει μὲν δεσμὸς ἀνάγκης καὶ πόθου, ὅχι ὄμως καὶ δεσμὸς ἀγάπης, ὡς σὺ ἀνέλυσες αὐτὴν ὡς ἰδανικὸν τῆς Ζωῆς. Εἶμαι μίᾳ ἀπλῇ φίλῃ σου. Δὲν θὰ σὲ ἐμποδίσω εἰς τίποτε.

— Εἰπέ μου, ἀγαπητὴ Φανιράχ, πόθεν ἀντλεῖς συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζεις; Μὲ θεωρεῖς ὡς φίλον' δὲν ἔχω νὰ προσθέσω οὐδέν. Ποῖος ὄμως σὲ ὄθησεν νὰ ὀμιλῆς μὲ τοιοῦτους συλλογισμούς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃς τί σὲ ὑπεκίνησεν εἰς αὐτό; Ἡ φίλιά σου, ἐὰν τὸ ἐπιθυμῆς, ἄς παραμείνῃ ὡς εἰλικρινής, χωρὶς νὰ περικλείῃ συμφέροντα ἢ προσωπικὰς ἀδυναμίας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἠμποροῦσαν νὰ μᾶς θλάψουν.

— Χαρίφ, εἰς σὲ εὔρον τὸν πραγματικὸν καὶ εἰλικρινῆ φίλον. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ σὲ δεσμεύσω, ἀντιθέτως τοῦ δεσμοῦ ποῦ ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃς μετ' ἄλλης κόρης, ποῦ δυνατὸν νὰ συναρμονίζωνται οἱ ἐσωτερικοὶ σὰς κόσμοι... Ἴσως νὰ μὴν εἶμαι ἡ κατάλληλος, διὰ νὰ δίδω χρησμούς, ποῦ ἄλλοι ἀληθεύουν καὶ ἄλλοι διαψεύδονται. Ἐκεῖνο ὄμως, ποῦ δὲν διαψεύδεται εἰς ἐμέ, εἶναι ἡ διαίσθησίς μου. Διὰ νὰ μὴ συμβῆ κάτι τὸ ἀπροσδόκητον, ἄς μὴ ἐπεκτείνωμεν τὴν φιλίαν μας πέραν τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους. Συμφωνῶ νὰ πα-

ραμείνωμεν ὡς φίλοι, χωρὶς θεβαίως νὰ ἐκτεθῶμεν. Μία ἀπλῆ σταθερὰ φιλία, ἀπὸ ἀνθρωπίνης ἀπόψεως, μετουσιώνει τὰ βαθύτερα αἷτια τῆς γνωριμίας μας, εἰς πολὺ στενὸν ἐνδιαφέρον ἐπὶ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν σκέψεών μας.

— Ἐν τάξει, φίλη μου, δὲν πρόκειται ἀπὸ φίλος νὰ γίνω ἐχθρὸς, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν φιλίαν μας αὐτὴν ὡς προκύψη ἡ ἀνθίζουσα τοῦ λόγου ἀμοιβαία προσφορὰ τῆς καταπραΰνσεως τῶν ἀδυναμιῶν μας, ἕως οὗτου εὐρωμεν τὸν στόχον, τὸ ἄγνωστον αὐτὸ σημεῖον, ποὺ ἐπιδιώκομεν, χωρὶς νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας, ἔάν θὰ ἐπιτύχωμεν τοῦ σκοποῦ μας.

Μετὰ τὴν συνομιλίαν αὐτὴν, οἱ δύο ἐξ ἀνάγκης ἐραστέες δὲν ὠμίλησαν, ἴσως διὰ νὰ σκεφθοῦν καλλίτερον τὰς λεχθείσας εἰς εἰκόνας ἀπόψεις των. Ὁ μεγάλος ἐκεῖνος πόθος, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖ τὴν πνευματικὴν τύφλωσιν εἰς τὰ ἑτερόφυλα, ὅταν αὐτὰ δὲν ἔχουν φραγμὸν εἰς τὰς ἐπιθυμίας των, τὰ ἐκμηδενίζει, χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίῃ ὅτι μιὰ ἀπλῆ φιλία θὰ ἤμποροῦσε νὰ διατηρηθῆ. Πολὺ σπανίως ὁ Χαρίφ ἐπεσκέπτετο τὴν φίλην του, συζητώντας μετ' αὐτῆς διαφόρους λεπτομερείας, ἐπὶ τῆς ζωῆς, τῆς κινήσεως καὶ τῆς ἀνθρωπίνης καταστάσεως, ποὺ ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦνται ἐκ τοῦ μηδενὸς ἢ καταλήγουν εἰς τὴν ἐκμηδένισιν τοῦ πάθους τῆς ζωῆς, διὰ τοῦ ἀποχωρισμοῦ καὶ τῆς ἀδιαφορίας τῶν ἀνθρώπων, ποὺ δὲν ἔχουν συναίσθησιν τοῦ τί λέγουν καὶ τοῦ τί πράττουν. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν οἱ δύο νέοι ἀντελήφθησαν τὰ αἷτια καὶ τὰ ἄγνωστα αἷτιατὰ μιᾶς ἀσύλληπτης δυνάμεως, ποὺ ἤμποροῦσε νὰ ἀνατρέψῃ τὴν ἡμέραν εἰς νύκταν καὶ τὴν νύκταν εἰς ἡμέραν. Αἱ συζητήσεις αὗται καθήλωναν τὴν φίλην του περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἡ ἐπαφὴ τοῦ σωματικοῦ της πόθου.

Ὡς ἀνέφερεν ὁ Χαρίφ εἰς τὴν Μύραν, κατηθύνθη εἰς τὸ δασύλλιον ποὺ εἶχον προσδιορίσει. Ἐκεῖ τὴν εὗρεν νὰ ἀναμμένη. Μόλις ἐκεῖνη ἀντελήφθη τὴν παρουσίαν του, ἔλαμψεν ἡ ὄψις της ἐξ ἰκανοποιήσεως καὶ με ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας της ἔτρεξεν πρὸς αὐτόν. Ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ἐκδηλον αὐτὴν στάσιν της ἔλαβεν τὸ θάρρος καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀναμμένη ἐκεῖνη, τὴν ἠσπάσθη εἰς τὰ χεῖλη με τοσαύτην δύναμιν, ὡς νὰ ἠθέλεν νὰ τῆς μεταδώσῃ τὸν παλμὸν τῆς καρδίας του. Ἐκεῖνη πάλιν με

τάς παλάμας ἐθώπευσεν τὴν κεφαλὴν του καὶ ἠκούσθη ἡ γλυκεία τῆς φωνῆ νὰ τοῦ λέγῃ :

— Τί ἦταν αὐτὸ πού με ὤθησε πρὸς σέ, μὴ ζητεῖς νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω, καλέ μου Χαρίφ. Σὺ, ὁ ἄγνωστος, ὡς χθὲς καὶ τόσον γνωστὸς εἰς τὴν ψυχὴ μου.

— Μύρα, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς ἐμέ. Ἐγνώρισα, σοῦ τὸ ὁμολογῶ, ἀρκετὰς γυναικείας μορφὰς με προσόντα καὶ ὠραιοτάτας. Καὶ ὅμως, δὲν ἐσκίρτησε ἡ καρδιά μου, πρὸ τοῦ ὠραίου θεάματος τῶν ἀρωματισμένων ἐκείνων ἀνθέων. Σὺ, ὅμως, ὡς ἄνθος τῆς ψυχῆς, μοῦ ἀπέδωσες τὸ ἄρωμα τῆς μελωδικῆς σου καρδιάς. Ἄρωμα, πού μόνον ὁ εἰδικὸς γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξίαν του. Δι' ἐμέ εἶσαι τὸ πᾶν καὶ ἀπορῶ εἰς πόσον χρονικὸν διάστημα ἐξομολογοῦμαι τὸν ἔρωτά μου. Τοῦτο, τὸ ὁποῖον συμβαίνει εἰς ἐμέ, εἶναι κάτι πού ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐζύγισα, διὰ νὰ εἶπω μίαν λέξιν, ἔστω καὶ ἐπαινετικὴν, εἰς ἄλλα ἄνθη τοῦ κήπου ἢ τοῦ ἀγροῦ. Ποτὲ ὅμως αὐτὰ δὲν εἶχον τὴν ἔλξιν ἐσοῦ. Εἶπέ μου, Μύρα μου, τί μᾶς συμβαίνει, ὥστε ὁ εἰς νὰ ἐνδίδῃ εἰς τὴν ἔλξιν τοῦ ἄλλου; Μήπως τοῦτο εἶναι τὸ πεπρωμένον μας;

— Αγαπημένε μου Χαρίφ, κάτι τὸ τοιοῦτον πρέπει νὰ συμβαίνῃ. Ποῖος ὅμως θὰ μᾶς τὸ διαθεβαιώσῃ, διὰ νὰ εἴμεθα ἐν τάξει τοῦλάχιστον εἰς τὴν συνείδησίν μας;

— Τόσον τὸ ἰδικόν μου, ὅσον καὶ τὸ ἰδικόν σου ὄνειρον, δὲν εἶναι μία διαθεβαιώσις, ὅτι ὁ εἰς ἀνήκει εἰς τὸν ἄλλον;

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Χαρίφ, ἦτο τόσον πειστικὸς, ὥστε ἡ Μύρα κάπως ἄτολμα, ἀλλὰ καὶ ἀποφασιστικά, τοῦ ἐκλείσεν τὰ χεῖλη του με τὰ ἰδικά της. Τότε ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε με πολλή θερμὴν καὶ ἠσθάνετο τὸν ταχὺν παλμὸν τῆς καρδιάς της, ὡς καὶ ἐκείνη ἐκεῖνου. Ἡ συνάντησις αὕτη ἦτο ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς σταθερᾶς ἀγάπης, πού δὲν σταματᾷ εἰς τὰ ἐμπόδια τῆς ζωῆς, ἀλλὰ εὐρίσκει τὸν τρόπον νὰ ἐκφεύγῃ ἀπὸ τὰς ἀντιθέσεις, ἐφ' ὅσον ἡ ἰδικὴ του θέσις καὶ ἡ ἰδικὴ της εἶχον σμίξει εἰς ἀμετάβλητον θέσιν.

— Μύρα μου, θὰ ἔλθω νὰ παραμείνω ἐδῶ, διὰ νὰ εὐρίσκωμαι πλησίον ἐσοῦ. Ὅταν δὲ θὰ ἔχω συνδιαλλαγὰς μετὰ τῶν ἐμπόρων τῆς Βαθυλῶνος, ἀναγκαστικῶς θὰ μεταβαίνω ἐκεῖ, διὰ νὰ διευθετῶ τὰς ὑποθέσεις μου. Ἐγνώρισα καὶ ἐδῶ

εἰς τὴν Χαλδαίαν μερικοὺς ἐκ τῶν ἐμπόρων, οἱ ὅποιοι θὰ μοῦ προμηθεύσουν δερμάτινα εἶδη. Ἔτσι θὰ γνωρισθοῦμε ἀκόμη καλλίτερον, ὥστε ὁ ἐσώτερός μου κόσμος νὰ γίνῃ ἰδικός σου καὶ ὁ ἰδικός σου νὰ μεταφερθῆ ἔντος τοῦ ἰδικοῦ μου κόσμου. Συμφωνεῖς; Τὸ ἐμπόδιον εἶναι, ὅταν ἀναχωρήσω ἐκ τῆς Χαλδαίας. Θὰ σ' ἀφήσῃ ἡ οἰκογένειά σου νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς;

— Αὐτὸ τὸ σκέπτομαι πολὺ, διότι ὁ πατέρας μου, δὲν θέλει νὰ ἀπομακρυνθῶ ἐκ τοῦ πλησίον του. Διὰ τοῦτο δὲν τολμῶ νὰ σοῦ γνωρίσω τοὺς γονεῖς μου. Ὁ ἀδελφός μου, εἶναι ἀρχιτέκτων, ὁ μόνος ὁ ὅποιος θὰ ἐννοήσῃ τὰ αἰσθήματά μου πρὸς σέ. Πρὸς τὸ παρὸν εἶναι καλλίτερον νὰ μὴ δώσωμεν ἀφορμὴν εἰς οὐδένα νὰ μᾶς κακολογήσῃ. Τὴν ἄλλην φορὰν ποῦ θὰ ἔλθῃς, θὰ σὲ ἀναμένω εἰς τὸ θάθος τοῦ δασυλλίου. Ἐκεί θὰ ἀνέλθωμεν εἰς τὸν λόφον, ποῦ καλύπτεται ἀπὸ ποικίλα δένδρα. Ἀμέριμνοι ἐκεῖ, ἅς χαρῶμεν τὴν ζωὴν μας, ὡς ἡ φύσις τὸ ἐπιβάλλει. Δὲν θέλω νὰ θυσιάσω τὴν εὐτυχίαν μου, ὅταν διαισθάνωμαι, ὅτι αὐτὴ εἶναι καὶ ἰδικὴ σου.

— Ὅμιλεῖς, καλὴ μου Μύρα, ὡς νὰ σὲ ἐδίδαξε ἡ σοφία τῆς Πλάσεως, αὐτὴ ποῦ δημιουργεῖ τὴν ἀγάπην καὶ συνδέει τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα μὲ τὸν κρίκον τῆς ἀφοσιώσεως...

Κατὰ τὸ δεῖλι, οἱ δύο νέοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν καὶ προτοῦ φθάσουν εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς ἐχωρίσθησαν. Ἐκεῖναι διὰ τὸν οἶκον τῆς καὶ ἐκεῖνος διὰ τὴν Βαθυλῶνα.

Ἔτσι διήρχοντο αἱ ἡμέραι καὶ οἱ μῆνες, ὥστε νὰ μὴ δύνανται πλέον νὰ διαχωρίσουν τὰς ὑπάρξεις των, ἀπὸ μίαν ἀόρατον ἀλλὰ δυναμικὴν ἐπιθυμίαν, νὰ ἀποτελοῦν συνδεδεμένον ζεῦγος, μὲ δεσμὸν ποῦ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἠδυνήθησαν, οὔτε κατὰ φαντασίαν νὰ συλλάθουν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Χαρίφ, εἶχεν ἤδη μετακομίσει εἰς τὴν Χαλδαίαν. Ἐκεῖ συνῆψεν φιλίαν μὲ ἐλαχίστους νέους, οἱ ὅποιοι ἐξετίμουν τὰ προσόντα του ὡς ἀνθρώπου δικαίου μὲ φωτιστικὰς γνώσεις.

Ὁ Ζισάρ συνεξεύχθη τὴν φίλην του καὶ εἰς τὸ γαμήλιον συμπόσιον, ποῦ παρέθεσεν, παρευρίσκετο καὶ ὁ Χαρίφ. Κατόπιν προπόσεων καὶ εὐχῶν, εἰς τὸ τέλος ὁ Χαρίφ ἀπεχαιρέτησεν τὸν Ζισάρ, διότι ἐπρόκειτο οἱ νεόνυμφοι νὰ ταξιδεύσουν δι' ἓν ἀρκετὸν διάστημα εἰς τὴν Περσίαν. Ἦτο καὶ αὐτὸς εἰς

λόγος, ὁ Χαρίφ νὰ μὴ ἐπεκτείνει τὰς φιλίας του, ἐφ' ὅσον εἶ-
χεν ἐπιδοθῆ μετὰ τὴν στενὴν φιλίαν τῆς Μύρας. "Ὅταν ἐσουναν-
τῶντο, τοὺς ἐφαίνετο, ὅτι ἔσμιγεν ὁ Οὐρανὸς μετὰ τῆς Γῆς,
ἐνῶ τὰ καλλικέλαδα πτηνὰ ὑμνοῦσαν τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην
των. Ἡ Μύρα εἶχεν τόσον ἐξοικειωθῆ μετὰ τοῦ ἀγαπημένου
της, ὥστε δὲν ἐσκέπτετο τίποτε ἄλλο, παρὰ αὐτὸν καὶ μόνον...

Παρήλθεν πολὺς χρόνος, ὅποτε ἡ Μύρα ἐκμυστηρεύθη εἰς
τὴν μητέρα της, τὸν σφοδρὸν ἔρωτά της μετὰ τοῦ Χαρίφ. Ἐ-
δίσταζεν ὁμως νὰ τὸν παρουσιάσῃ εἰς τὸν οἶκον της, μήπως
καὶ θὰ ἐσύγχιζεν τὸν πατέρα της, ἀπομακρυνομένη ἐκ τῆς
χώρας της, ἀκολουθώντας τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της. Ἡ
συμβουλή τῆς μητρός της ἦτο, νὰ παραμείνουν τὰ πράγματα
ὡς ἔχουν καὶ ἀργότερον ἐκείνη μετὰ τὸν τρόπον θὰ ἐξιχνιάζεν τὰς
διαθέσεις τοῦ ἀνδρός της, ἐπὶ τοῦ εἰδυλλίου τῆς κόρης των.

"Ἐμαθεν ἐκ τῆς Μύρας, ὅτι ὁ νέος ἦτο εἰς ἐκ τῶν Ἀρχόν-
των τῆς Αἰγύπτου καὶ πολλάκις ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰ συμ-
βούλια τοῦ Φαραῶ.

— Ἀπ' ὅσα μαθάνω, κόρη μου, εἶπεν εἰς αὐτὴν ἡ μητέρα
της, δὲν θέλω νὰ διαλυθῆ ἡ φιλία σου αὐτή. Ἀντιλαμβάνομαι
πόσῃν ἀγάπην τρέφεις πρὸς αὐτὸν τὸν νέον. Ἐπίσης καὶ πό-
σῃν ἐκτίμησιν, ἀφοσίωσιν καὶ ἐνδιαφέρον ἔχει αὐτὸς πρὸς σέ.
"Ἐλα ὁμως, ποῦ ὁ πατέρας σου, δυσκόλως ἀντιλαμβάνεται
τὰ αἰσθήματα τῶν νέων. Ὑστερον, θὰ θελήσῃ νὰ ἐξακριβώσῃ
τὴν περίπτωσίν σας. "Ὅταν δὲ ἀκούσῃ, ὅτι πρόκειται νὰ ἀπο-
μακρυνθῆς ἐκ τῆς χώρας μας, εἶναι ἄξιός νὰ διαλύσῃ τὸν δε-
σμόν αὐτόν. Διὰ τοῦτο θὰ ἀφήσωμεν τὸν χρόνον νὰ παρουσια-
σθῆ ἡ κατάλληλος στιγμή νὰ τοῦ ὁμιλήσωμεν ὑπὲρ τοῦ γενι-
κοῦ μας καλοῦ. Μήπως, Μύρα μου, ἄλλος τις γνωρίζει τὸν
δεσμόν σου αὐτόν;

— "Ὅχι, μητέρα. Ἀποφεύγομεν νὰ δώσωμεν λαβὴν εἰς ὁ-
ποιοδήποτε, ἵνα μὴ φθάσῃ ἡ εἰδησις ἀπροόπτως εἰς τὸν πα-
τέρα καὶ ὀργισθῆ, χωρὶς πρὸς τούτοις νὰ ὑπάρχῃ αἰτία ποῦ
νὰ μᾶς βλάψῃ.

Τὴν συζήτησιν ταύτην ἡ Μύρα τὴν μετέφερεν εἰς τὸν Χα-
ρίφ, ὁ ὁποῖος συνεφώνησεν μετὰ τὰς ἀπόψεις τῆς μητρός της.
Κάποτε, τῆς εἶπεν ὁ Χαρίφ, θὰ διευθετηθοῦν τὰ πάντα. "Ὅχι

μόνον ἐσὺ νὰ εἶσαι εὐτυχῆς εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς σου, νὰ συμμερίζωνται τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν, διὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν ἀκόμη περισσότερο μὲ τὰ τέκνα μας. Εἰς τὰς ἀπόψεις του αὐτάς, ἡ Μύρα ἐπρόσθεσεν τὰς ἑξῆς:

— Χαρίφ, ἡ ἀγάπη μου δι' ἐσέ εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ θυσιάσω τὰ πάντα διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Ὡς δὲ ἀντιλαμβάνεσαι εἶναι καὶ ἰδική μου εὐτυχία. Ἐὰν τὸ πεπρωμένον μας εἶναι νὰ συνδεθῶμεν μὲ παντοτινὸν δεσμόν, θὰ ἤθελον ὁ δεσμὸς αὐτὸς νὰ εἶναι αἰώνιος!

— Καὶ πῶς θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν αἰωνιότητα, ὅταν οἱ θεοὶ διευθετοῦν τὴν τύχην μας; Ἐγὼ, Μύρα μου, κατὰ θάθος δὲν πιστεύω εἰς τοὺς πολλαπλοὺς θεοὺς τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας. Πιστεύω ὅμως εἰς μίαν Δημιουργὸν Δύναμιν, ἡ ὁποία μᾶς ἐπλάσε καὶ αὐτὴ κατευθύνει τὸ πεπρωμένον μας. Ἴσως δὲ τὸ πεπρωμένον τοῦτο νὰ εἶναι καὶ αἰώνιον, ἐφ' ὅσον γνωρίζομεν, ὅτι, τὸ σῶμα ἀπονεκρούμενον ἢ αὐρα τῆς ψυχῆς ἀπομακρύνεται πρὸς ἄλλον κόσμον. Εἰς αὐτὸν λοιπὸν τὸν κόσμον θὰ ἤθελον νὰ συνταξιδεύσωμεν, μὲ τὸν αἰώνιον δεσμόν, ὡς σὺ ἀνέφερες.

— Χαρίφ, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω διὰ νὰ νοιώσῃς ὅχι τὴν γεῦσιν τοῦ ἀσπασμοῦ μου, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου, νὰ εἰσέρχεται ἐντός σου καὶ νὰ συνομιλῇ μὲ τὴν ἰδικὴν σου, διότι συναισθάνομαι ὅτι μὲ κατακυριεύσεν.

Ὡς εἶπον προηγουμένως, ὁ καλὸς Χαρίφ παρέμεινεν εἰς τὴν Χαλδαίαν καὶ κατήρχετο συχνὰ εἰς τὴν Βαβυλῶνα δι' ἐργασίας του. Ἐκεῖ ἐνίστε συνήντα καὶ τὴν τελευταίαν φίλην του, Φανιράχ, διὰ νὰ ανταλλάξουν ὀλίγας γνώμας καὶ οὐδὲν ἐπὶ πλέον.

Χωρὶς νὰ ἀντιληφθοῦν, ὁ Χαρίφ καὶ ἡ Μύρα, τὴν ῥοὴν τοῦ χρόνου, ἐκ συνηθείας καὶ αἰσθηματικῆς των ἕλξεως, δὲν ἤμπορούσαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου. Εἶχον λάθει ὅλας τὰς προφυλάξεις των, ὥστε νὰ μὴ προσελκύουν ἀκόμη καὶ τὸ βλέμμα των ἀγνώστων περαστικῶν καὶ δώσουν τὴν παραμικρὰν ὑπόνοιαν τῆς ἐρωτικῆς των συνδέσεως.

Κάποτε, ὅμως, εἶχεν φθάσει καὶ τὸ τέρμα τοῦ χρόνου τῆς παραμονῆς τοῦ Χαρίφ εἰς τὴν ξένην. Δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ταξιδεύσῃ χωρὶς τὴν ἀγαπητένην του, ἐὰν τοῦ ἔφερον προσκόμ-

ματα. Θὰ τοῦ ἦτο δυνατόν, ἐάν ἦτο ἀνάγκη, νὰ ἀποχωρήσῃ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν Χαλδαίαν διὰ νὰ τὴν παραλάβῃ; Ἐδῶ ἦτο τὸ μέγα δίλημμά του. Ὅταν, λοιπόν, εὐρέθησαν εἰς ἀπομεμακρυσμένην γωνίαν μικροῦ υψώματος, πού οὐδεμία ἀνθρώπινος ὑπαρξίς ὑπῆρχεν καὶ ὅλα ἦσαν ἤρεμα καὶ ἰκανοποιητικὰ δι' αὐτούς, ὁ Χαρίφ ἐξέθεσεν εἰς τὴν ἀγαπημένην του Μύραν τὰς ἀπόψεις του. Δηλαδή τίνι τρόπῳ θὰ ἤμποροῦσαν ὁμοῦ νὰ ταξιδεύσουν διὰ τὴν Αἴγυπτον. Δὲν εἶχεν χρόνον πολὺν, ἀλλὰ ἠδύνατο νὰ ἐπεκτείνῃ αὐτόν, ἐάν τὸ ἐζήτει ἡ Μύρα.

— Ἀγαπημένε μου, αὐτὸ πού ἀνέφερες πολὺ μὲ ἀπασχολεῖ. Δὲν γνωρίζω κατὰ ποῖον τρόπον νὰ ἀποχωρισθῶ ἐκ τῶν γονέων μου καὶ νὰ σὲ ἀκολουθήσω, διότι δὲν θέλω νὰ πικράνω τὴν στοργὴν πού ἔχουν δι' ἐμέ. Ἡ ἀγάπη μου ὅμως εἶναι τόση δι' ἐσέ, πού ἀναγκάζομαι νὰ θυσιάσω αὐτὴν τῶν γονέων μου πρὸς ἐμέ καὶ τὴν ἰδικὴν μου πρὸς αὐτούς. Ἀργότερον θὰ ἤμπορούσαμε νὰ ἐπιστρέψωμεν ὡς σύζυγοι.

— Καλὴ ἡ σκέψις σου, διότι τοῦτο συμφέρει ἐμέ καὶ δὲν θέλω ἀπὸ ἐγωϊστικῆς ἀπόψεως νὰ πράξω κάτι πού θὰ ἦτο ἀντίθετον πρὸς τὴν συνειδησίν μου. Βλέπεις εἰς ποῖον δύσκολον σημεῖον εὐρισκόμεθα. Ὅ,τι ἀποφασίσῃς ἐσύ, αὐτὸ θὰ εἶναι καὶ τὸ ὀρθότερον δι' ἐμέ, ἐφ' ὅσον συνδεόμεθα μὲ τὸν δεσμὸν τῆς ἀγάπης...

Ἡ γυναικεία φύσις, ὡς γνωρίζομεν, ἔχει ἔμφυτον ἐντὸς τῆς τὴν πονηρίαν. Παρὰ τὰ χαρίσματά της, ἡ Μύρα ἐσκέφθη νὰ τοῦ εἶπῃ ἐν ἀθῶον ψεῦδος, τὸ ὁποῖον, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ, ἀπεκάλυπτε τὴν ἀλήθειαν.

— Χαρίφ, θὰ σοῦ ὁμολογήσω κάτι, πού ἴσως αὐτὸ δώσῃ τὴν πραγματικὴν λύσιν εἰς τὸ πρόβλημά μας. Εἶμαι ἔγκυος.

— Ἀλήθεια; Μεγάλῃ μου ἡ χαρὰ. Ἔτσι τελείωσαν τὰ πάντα, θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς. Αὐριον θὰ μείνω εἰς τὴν Βαβυλῶνα. Θὰ ἐξετάσω ἐάν ὑπάρχῃ μέσον διὰ νὰ ἀναχωρήσωμεν. Ἐκ τῆς Αἰγύπτου θὰ ἀναφέρωμεν τὰ πάντα, διὰ γραπτοῦ λόγου εἰς τοὺς γονεῖς σου, διὰ νὰ μὴ ἀνησυχῆσουν, ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζουν ποῖος εἶμαι, πού πηγαίνω καὶ ποῖα εἶναι ἡ τύχη σου μετ' ἐμοῦ.

— Σύμφωνοι. Ἐχω ὅμως μίαν ἀνησυχίαν. Πῶς οἱ γονεῖς μου θὰ ἐκλάβουν τὴν αἰφνιδίαν ἀποχώρησίν μου ἐκ τῆς Χαλ-

δαίας; Ἐάν κάνω νύξιν εἰς τὴν μητέρα μου, αὕτη θὰ γίνῃ γνωστὴ εἰς τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφόν μου, καὶ τότε θὰ μοῦ εἶναι δυσκολωτάτῃ ἢ ἀποχώρησίς μου. Ἐάν πάλι δὲν τοὺς εἶπω τίποτε, πού θὰ εἶναι καὶ προτιμότερον, διὰ νὰ διευκολυνθῶμεν, τοῦτο θὰ θαραίνῃ εἰς τὴν συνειδησίμ μου. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶμαι κάπως ἀναποφάσιτος. Θὰ τὰ σκεφθῶ ὅλα μόνῃ μου, ἐνῶ σὺ θὰ εὐρίσκεσαι εἰς τὴν Βαβυλῶνα καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω εὐθέως. Ἡ ἀπόφασίς μου θὰ εἶναι τελικὴ. Δὲν ἤμπορῶ νὰ σκεφθῶ, ὅτι θὰ μείνω μόνῃ, χωρὶς τὸν ἀγαπημένον μου. Εἶναι καὶ τὸ ζήτημα πού σοῦ ἀνέφερον... Ἡ ἐγκυμοσύνη. Ἐάν ἦσουν ἐσὺ εἰς τὴν θέσιν μου, τί θὰ ἔπραττες, Χαρίφ; Σκέψου το καλά, ζυγισέ το μὲ εὐσυνειδησίαν καὶ μόλις ἐπιστρέψῃς, θὰ σοῦ εἶπω καὶ ἐγὼ τὴν ἀπόφασίν μου. Ἐάν αἱ δύο ἀποφάσεις μας συμπίπτουν, αὐτὸ θὰ γίνῃ.

Ὅταν ὁ Χαρίφ κατῆλθεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, τὸν ἀνέμενον ἀπρόοπτόν τι γεγονός. Εἰς ἀπεσταλμένος αἰγύπτιος τοῦ ἀνέφερον ὅτι ἔπρεπε ἀμέσως νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἦτο ἀπαραίτητος ἡ ἐμφάνισίς του εἰς τὸ Γενικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐλάμβανε χώραν εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Φαραώ. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο δυναμικὸς εἰς τὰς ὑποθέσεις αὐτάς, δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἀποφύγῃ τὴν πρόσκλησιν τῆς Ἀρχῆς του. Ἔτσι ἐβιάζετο νὰ ἔλθῃ εἰς συνάντησιν μετὰ τῶν γνωστῶν του ἐμπόρων μὲ σκοπὸν νὰ τακτοποιήσῃ μερικὰς ὑποθέσεις του, καὶ ἐλεύθερος νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς του. Κατὰ σύμπτωσιν τοῦ ἦλθον ὅλα εὐνοϊκά. Θὰ συνεταξίδευεν μὲ ἄρκετὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα κατηυθύνοντο καὶ αὐτὰ πρὸς τὴν Αἴγυπτον.

Ἀμέσως εἶδεν τοὺς εἰδικοὺς ὁδηγούς. Συνεννοήθη μετ' αὐτῶν, διὰ νὰ ἀναχωρήσουν ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος. Ἔτσι δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ ἄμεσα πλησίον τῆς Μύρας. Ἐπρεπε νὰ τακτοποιήσῃ τὰ πάντα. Τὰς τελευταίας ἡμέρας του τὰς κατηνάλωσεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα καὶ ἐστενοχωρεῖτο πού δὲν ἠδύνατο νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀγαπημένην του. Ὁ φίλος του Ζισάρ δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ, διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, καὶ δὲν ἤθελεν οὐδεὶς ἄλλος νὰ μάθῃ τὸν κρυφὸν δεσμόν, πού εἶχεν μετὰ τῆς κόρης τῶν Χαλδαίων.

Τέλος, ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τὰ πάντα, ἐβιάσθη νὰ συνα-

τηθῆ καὶ πάλιν μετὰ τῆς Μύρας. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κόρη εὐρίσκειτο ἐν συγχύσει. Δὲν ἐγνώριζε τί νὰ ὑποθέσῃ. Ὁ Χαρίφ ἦτο τακτικώτατος εἰς ὅλα. Πῶς δὲν τὴν εἰδοποίησεν, τί τοῦ συμβαίνει; Τὰς νύκτας δὲν ἤμποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι. Κακαὶ σκέψεις διετάραττον τὸν νοῦν τῆς. Μήπως ἠπατήθη; "Ὁχι, τοῦτο δὲν ἦτο δυνατὸν, ἔλεγεν καθ' ἑαυτὴν. Ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶχε τίμιον χαρακτήρα. Ἐξηκολούθει νὰ πηγαίνει ἐκεῖ ὅπου ἐσουναντῶντο. Ἐὰν δὲν τοῦ συμβαίη τίποτε τὸ κακόν, ἔλεγεν, θὰ ἐμφανισθῆ. Ἡ μήτηρ τῆς, ἡ ὁποία ἀνησύχει διὰ τὴν κόρην τῆς, δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, τί ἔχει. Ἐπίσης οὔτε καὶ νὰ εἶπῃ τὸ παραμικρὸν εἰς τὰ ἄλλα δύο μέλη τῆς οἰκογενείας, ἵνα μὴ δυσχεραίνῃ τὴν κατάστασιν τῆς Μύρας.

Βιαστική, ὡς πάντα ἡ κόρη, κατὰ τὴν καθωρισμένην ὥραν, κατηυθύνθη ἐκεῖ ὅπου συνήθως συνηντᾶτο μετὰ τοῦ Χαρίφ. "Ὅταν ἐκ τοῦ μακρόθεν τὸν εἶδεν νὰ κατευθύνεται πρὸς αὐτήν, ὡς νὰ εἶχεν πτέρυγας, ἔτρεξε καὶ ἔπεσε εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἀκατάπαυστα ἠσπάζετο τὰς χεῖρας του καὶ ὀλόκληρον τὴν ὄντοτήτά του, ὡς νὰ εὖρεν τὸ πρόβατον ποῦ ἠγάπα περισσότερον καὶ εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

— Ποῦ ἦσουν Χαρίφ καὶ τί συνέβη, διὰ νὰ μὴ σὲ ἴδω τόσας ἡμέρας; Μήπως ἔχεις νὰ μοῦ δηλώσῃς κάτι τὸ δυσάρεστον, διὰ νὰ πληγωθῆ ἡ καρδιά μου;

— Τίποτε ἀπὸ τὰ ὅσα σκέπτεσαι δὲν συνέβη. Ἐπὶ ἐν ἔτος παρέμεινον εἰς τὴν Χώραν αὐτήν. Τώρα εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψω. Μὲ καλεῖ τὸ Συμβούλιον τοῦ Φαραῶ. Δὲν ἔχομε χρόνον ἀρκετὸν νὰ χάσωμεν. Ἀπεφάσισα νὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ. Ἴσως νὰ μὴν εἶναι ὀρθόν, τὸ νὰ μὴ ἀποχαιρετήσῃς τοὺς ἰδικούς σου, ἀλλὰ τότε, ἐὰν τοῦτο ἐγένετο, θὰ σὲ ἀπέτρεπον νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς. Δὲν θέλω νὰ ἐπέμβω εἰς τὰ οἰκογενειακά σας. Ἀπὸ ἐσὲ καὶ μόνον ἐξαρτᾶται, ἐὰν θέλῃς ἢ ὄχι νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς. Ἐνὰ μόνον νὰ ἐνθυμῆσαι· ἀπομακρυνόμενος ἐκ σοῦ θὰ φύγω μὲ πληγωμένην τὴν καρδίαν μου. Δὲν μοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποφύγω τὴν πρόσκλησιν τοῦ Συμβουλίου. Θὰ ἦτο μεγάλη ἢ προσβολὴ πρὸς αὐτὸν τοῦτον τὸν Φαραῶ. Ὁ ἀπεσταλμένος του εὐρίσκεται ἐδῶ καὶ αὔριον ἀναχωροῦμεν.

— Τόσον ἀπροόπως φεύγομεν; "Ἐλαβον κι' ἐγὼ τὴν τελικὴν μου ἀπόφασιν, νὰ σὲ ἀκολουθήσω ὅπου κι' ἂν ὑπάγῃς, ὅποιοσδήποτε κι' ἂν εἶσαι.

Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς, ὁ Χαρίφ ἔσφιξεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὴν Μύρα καὶ τὰ χεῖλη τῶν ἠνώθησαν. Ἐπὶ ἀρκετὰς στιγμάς δὲν ὠμίλουν, διησθάνοντο ὅμως τὰς ὑπάρξεις τῶν, νὰ ἀνήκη ἢ μία εἰς τὴν ἄλλην.

— Ἐπειδὴ Μύρα μου, δὲν ἔχω χρόνον νὰ χάσω, ἢ φεύγομεν ὁμοῦ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἢ σὺ παράμεινον πλησίον τῶν γονέων σου κι' ἐγὼ θὰ ἐπανέλθω τὸ γρηγορότερον, διὰ νὰ σὲ παραλάβω.

— Νὰ μείνω ἐδῶ χωρὶς ἐσὲ καὶ εἰς τὴν θέσιν ποῦ εὐρίσκομαι; Ὅχι, σὲ ἀκολουθῶ, χωρὶς νὰ παραλάβω μετ' ἐμοῦ τὰ ἀπαραίτητα ἐνδύματα, καὶ ὅ,τι ἄλλο θὰ μοῦ ἦτο χρήσιμον διὰ τὴν διαδρομὴν μου.

— Δὲν θὰ παραλάβῃς τίποτε. Ὅλα τὰ ἔχω προβλέψει, ὥστε αἱ ἀποσκευαὶ σου νὰ εἶναι ἐν πλήρει τάξει εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς Βαθυλῶνος. Ἀναχωροῦμεν προτοῦ ξημερώσει διὰ τὴν χώραν μου.

Βιαστικοί, οἱ δύο νέοι, διὰ μιᾶς διόδου μακρὰν τοῦ κόσμου, ἔφθασαν εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἓνα τροχοφόρον τοὺς ἀνέμενεν. Ἀνῆλθον ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐκίνησαν διὰ τὴν Βαθυλῶνα. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ πανδοχεῖον, ὄλα πλέον ἦσαν ἔτοιμα. Ἐκεῖνη μὴ ἔχουσα ἄλλο πρόσωπον προσφιλές τῆς, ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀγαπημένον τῆς καὶ παράφορος ἐκ τῆς ἀγάπης τῆς, δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἀποσπασθῇ ἐξ αὐτοῦ. Οἱ θερμοὶ ἀσπασμοὶ τῆς ἀπεδεικνυον πόσῃν αὐτοθυσίαν ὑπέστη ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, ποῦ ἠγγίσειεν τὰς χορδὰς τῆς ψυχῆς τῆς. Ὁ Χαρίφ, δὲν τὴν ἠγάπα ὀλιγώτερον ἀπ' ὅσον ἢ Μύρα ἠγάπα αὐτόν.

— Ἐάν αὐτὴ ἢ στιγμὴ, Μύρα μου, ποῦ ἐκκινούμε, εἶναι μία εἰκὼν τῆς εὐτυχίας μας, τότε σοῦ ὁμολογῶ πῶς εἶμαι πανευτυχής.

— Τὸ αἰσθάνομαι τοῦτο. Ἄν καὶ λυπᾶμαι ποῦ ἀφήνω ἀπροειδοποιήτους τοὺς ἰδικούς μου, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοὺς λησμονήσω καὶ νὰ μὴν ἔχω μίαν ἀφοσίωσιν πρὸς αὐτούς. Μὲ ἀνέφρεψαν μὲ στοργὴν καὶ ἀγάπην. Αὐτὸ τὸ γεγονὸς τὸ θυσιάζω διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀγάπην ποῦ τρέφω πρὸς ἐσέ, ἀγαπημένε μου. Σὺ, θάδιζε πρὸς τὰ ἔμπρός, ἐγὼ θὰ ἀκολουθῶ τὰ βήματά σου. Εἴμεθα προσδεδεμένοι μὲ τὸ αὐτὸ ἴδιον πεπρωμένον, νὰ συντελέσωμεν οἰκογένειαν ἀρμονικὴν, μὲ πλή-

ρη κατανόησιν τῶν πόθων καὶ τοῦ χρέους μας, ἔναντι ἀλλήλων. Ἐχῶ τὴν γνώμην, ὅτι ἀποτελοῦμε ἰδανικόν, πού ἴσως ἐλάχιστοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων θὰ ἠμποροῦσαν νὰ εὕρουν πόθεν πηγάζουν αἱ ρίζαι του.

— Πῶς φαίνεται, ἀγαπημένη μου, ὅτι εἰς τὰς φλέβας σου ρέει αἷμα Ἑλληνικό, πού οἱ προπάτορές σου, οἱ μακρυνοὶ πρόγονοί σου, μετέφερον τὸν σπόρον τοῦτον τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἐκ τῆς Ἀτλαντίδος! Εἶμαι βέβαιος, ὅτι εἰς τὸν νέον οἶκόν σου, θὰ εἶσαι ἡ Βασίλισσα τοῦ ἀπλοῦ καὶ ἀγνοῦ ἀνθους πού ἐμπνέει πέριξ αὐτοῦ τὴν ἀφῶνον, ἀλλὰ διαισθητικὴν μελωδίαν ἑνὸς μουσικοῦ ἤχου, πού μόνον εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, πού πάλλουν ἀπὸ εἰλικρινές αἴσθημα ἐνυπάρχει τοῦτο.

— Γλυκέ μου Χαρίφ, ἀντιλαμβάνομαι τὰ καθήκοντά μου, ὡς συζύγου, οἰκοκυρᾶς, ἀλλὰ καὶ ὡς ὄντοτης ἡ ὁποία ἔχει συνδεθῆ με κρῖκον ἀδιάσπαστον μετὰ σοῦ. Ἐπικυρώνω τὴν γνώμην σου, ὅτι ἡ εὐτυχία εἶναι ἀμοιβαία τότε μόνον, ὅταν τὰ αἰσθήματά μας συμπλέκωνται με κατανόησιν τῶν γνώμων μας. Ἐτσι ἐξασφαλίζομεν τὴν ἱκανοποίησιν δεσμοῦ, πού δὲν ἀνέμενον νὰ εἶναι τόσον ἰσχυρός. Με αὐτὴν τὴν γνώμην μου δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου, τὰ τυχόντα ἐμπόδια ἢ φραγμούς. Ὅλα θὰ τὰ ὑπερπηδήσωμεν, διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν οἰκογενεῖαν ἀξίαν νὰ λέγεται «ὑψηλῆς στάθμης» ἐντὸς τῆς κοινῶνίας πού ζοῦμε.

— Ἀντιλαμβάνομαι, Μύρα μου, ὅτι αἱ λέξεις «ὑψηλῆς στάθμης» ἀνταποκρίνονται μόνον εἰς τὰς ἀνθρωπιστικὰς μας ἐπιδιώξεις. Τόσον ὁ πλοῦτος καὶ ἡ χλιδή, ὅσον καὶ ἡ πτώχεια καὶ ἡ κακοδαιμονία, δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ πλάσσουν τὸ ἰδανικόν, πού ὀνειρευόμεθα, ὅταν δὲν ὑπάρχουν καθαραὶ ρίζαι ἐντὸς τῶν ὄντοτήτων μας. Σοῦ ὁμολογῶ, ὅτι εἶσαι ἡ μοναδικὴ γυναίκα, πού πράγματι ἠγάπησα με τοσαύτην θέρμην, ὥστε καὶ αὐτὴ νὰ διαισθάνεται τὴν ἰδικὴν μου προσφορὰν ἀγάπης ὡς ἀδιάσπαστον κρῖκον τῆς τόσον στενῆς ἀμοιβαιότητός μας, εἰς τὴν πορείαν τῆς ζωῆς μας.

Σχεδὸν δὲν εἶχον κοιμηθῆ. Ἀκόμη ἦτο νύκτα, ὅταν ἔκρουσαν τὴν θύραν των. Ἡ ἄμαξα ἦτο ἐτοίμη πρὸς ἀναχώρησιν. Αἱ ἀποσκευαὶ των ἐτοποθετήθησαν με ἀσφάλειαν ἐντὸς τῆς

ἀμάξης καὶ ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου ἐκίνησαν, προτοῦ ἀκόμη ξημερώσει, ἀκολουθοῦντες τὸ καραθάνιον. Ἡ Μύρα ἠσθάνετο κόπωσιν καὶ ἔγειρεν τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἀγαπημένου τῆς. Ὁ ὕπνος δὲν ἤρρησεν νὰ κλείσῃ τὰ βλέφαρά τῆς. Ὁ Χαρίφ, πού τὴν εἶχεν ἐνηγκαλισμένην, παρετήρει μὲ μεγάλην ἱκανοποίησιν τὴν ὠραιοτάτην μορφήν τῆς καὶ δὲν ἐκρατήθη, ἔλαφρῶς ἔκυψεν καὶ ἐφίλησεν τὰ χεῖλη τῆς. Ἐκείνη μόλις ἠσθάνθη τὴν ἐπαφήν του, τὸν ἐνηγκαλίσθη μὲ δύναμιν καὶ τοῦ εἶπεν:

— Σὺ, εἶσαι τὸ πᾶν δι' ἐμέ. Παρ' ὅτι δύο συναίσθηματά με πιέζουν, τὸ ἐν τῆς ἀποχωρήσεώς μου, προτοῦ ἴδω τοὺς ἰδικούς μου καὶ τοὺς ἐνημερώσω περὶ τῆς φυγῆς μου, καὶ τὸ ἄλλο τῆς μεγάλης μου ἀγάπης πρὸς σέ, συγκρουόμενα αὐτά, ἀφήρουν ἀπὸ ἐμέ τὴν ἡρεμίαν τοῦ πνεύματος καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ συνέλθω, ἐκ τῆς ἀπροόπτου ἀποφάσεώς μας.

— Μύρα, μοναδική μου ζωὴ, ἔχεις δίκαιον, ἀλλ' ὡς βλέπεις αἱ περιστάσεις μὲ ἠνάγκασαν νὰ ἀπομακρυνθῶ ἐκ τῆς χώρας σου, προτοῦ σκεφθῶ καλῶς, νὰ δράσω ἐλισσόμενος εἰς τὰς τοῦ πατρός σου ἀποφάσεις. Μὴ νομίσης ὅτι σὲ ἀπαγάγω. Ὅχι. Ὁ σκοπός μου δὲν ἦτο αὐτός. Εἰς τὴν χώραν μας, θὰ προσπαθῆσω νὰ ἐπικοινωνήσω μετὰ τῶν γονέων σου. Μόλις διεκπεραιωθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου, τὸ ὅποιον μὲ καλεῖ ἐπειγόντως νὰ ἀναλάβω ἐνεργὸν μέρος, θὰ εἴμεθα καὶ πάλιν ἐλεύθεροι νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν Χαλδαίαν.

Ἡ Μύρα καὶ πάλιν ἀπεκοιμήθη, ἐνῶ τὸ καραθάνιον ἐπροχώρει πρὸς τὰ σύνορα. Ἐκεῖ πλησίον ἐστάθμευσαν εἰς πανδοχεῖον τι, ὅπου ἤμποροῦσαν νὰ διανυκτερεύσουν μετὰ τὸ γεῦμα των...

Μόλις ὁ ἥλιος ἤρχισεν νὰ ἀνατέλλῃ καὶ κατόπιν ἀρκετοῦ δρόμου, οἱ ταξιδευόμενοι εὐρίσκοντο ἔξω τῶν συνόρων. Ἐντὸς τοῦ ὄχλημάτος των ἀνεπαύοντο μὲ κατεύθυνσιν τὴν Αἴγυπτον. Ἡ ἀπόστασις ἦτο μεγάλη, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τοὺς ἤμποδίζε νὰ συνομιλοῦν, νὰ ἀστεῖζονται καὶ νὰ προχωροῦν πρὸς τὸν στόχον των.

Ὅταν ἐνύκτωσεν καὶ ὁ πατήρ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἐξήτησεν νὰ ἴδῃ τὴν Μύραν. Αὕτη δὲν εὐρίσκετο οὐδαμοῦ.

Ἡ ἀνησυχία του ἦτο μεγίστη. Ἀμέσως ἐζήτησεν πληροφορίας ἀπὸ γνωστούς καὶ ἀγνώστους. Οὐδεὶς ἐγνώριζεν τί τὸ θετικόν. Ἀργότερον, ἡ μήτηρ ἰδιαίτερος ὠμίλησε μετὰ τοῦ Λίνιου καὶ τοῦ ὠμολόγησεν ὅτι ἐγνώριζεν περὶ τῆς Μύρας. Ὑποψιάζετο, ὅτι ἐδραπέτευσεν μεθ' ἑνὸς Αἰγυπτίου μεγιστάνου, διότι ἠγαπῶντο καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ εἶπουν εἰς τὸν πατέρα τὴν ἀπόφασίν των. Ἐγνώριζον, ὅτι θὰ τοὺς ἔφευρον προσκόμματα εἰς τὸ εἰδύλλιον των. Τούτου ἕνεκεν, ἐκράτησε τὴν μυστικότητα τοῦ εἰδυλλίου.

— Καλῶς ἔπραξες μητέρα νὰ μὴ ἀναφέρης τίποτα εἰς τὸν πατέρα, εἶπεν ὁ Λίνιος. Διότι εἶναι πείσμων καὶ ἠμποροῦσε νὰ διαλύσῃ τὸ εἰδύλλιον τοῦτο. Ἐγὼ μόλις τακτοποιήσω τὰς ἐργασίας μου, θὰ ἀναχωρήσω διὰ τὴν Αἴγυπτον πρὸς ἀναζήτησίν της. Θὰ συγχαρῶ τοὺς νέους, διὰ τὴν ἀγάπην των, ἀφοῦ τοὺς ἐπιπλήξω, διὰ τὴν κρυφὴν φυγὴν. Τούλάχιστον ἐγὼ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐγνώριζον. Μάθε μητέρα, ὅταν ἡ ἀγάπη εἶναι συνειδητὴ, τότε εἶναι ἀγνή καὶ πρέπει νὰ τὴν παραδεχθῶμεν ὡς σωτήριον μέσον, ἐνῶ ὁ πόθος εἶναι αὐτὸς ποὺ καταστρέφει κάθε ἰδανικόν.

Χωρὶς καμμίαν χρονοτριβὴν, κατόπιν ὀλίγου χρόνου, ἀνεχώρησεν καὶ ὁ Λίνιος πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του. Ἔτσι ὁ χρόνος παρήρχετο καὶ οἱ γονεῖς ἔμειναν μόνοι ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ καὶ τῇ ψυχικῇ των καταθλίψει. Τυχაίως ὁ πατήρ ἔμαθεν ἀπὸ γνωστούς του, ὅτι εἰς μικρέμπορος ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, εἶχεν τὴν δυνατότητα, διὰ τῆς τηλεπαθείας νὰ συνεννοεῖται μετὰ τῆς κόρης του, Ἰώχας. Εἰς αὐτὸν ἀπετάθη ὁ πατήρ, ἐφ' ὅσον εἶχεν ἀπωλέσει καὶ τὰ ἴχνη τοῦ υἱοῦ του. Ὁ καλὸς οὗτος μικρέμπορος προθυμοποιήθη νὰ μεταδώσῃ εἰς τὴν κόρην του τὰ γεγονότα, ἐὰν ἠμποροῦσε αὕτη νὰ τοῦ δώσῃ σχετικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ υἱοῦ του. Κατόπιν ἄρκετοῦ χρόνου, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Λίνιου, μετεδόθη εἰς τὸν ἀπελπισμένον πατέρα ἡ ἀπάντησις. Ὁ υἱὸς του εὕρισκετο ἐν καλῇ καταστάσει, καὶ εἶχεν λάθει ἐκ τῆς Ἰώχας τὰς σχετικὰς ὑποδείξεις της, πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀδελφῆς του. Ὁ πατήρ ἐν μέρει ἠρέμησεν ὡς καὶ ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία διησθάνετο, ὅτι ὁ υἱὸς της, θὰ ἐκατάρθωνε εἰς Αἴγυπτον, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος θὰ ἠδύνατο.

Ὁ Λίνιος καθ' ὁδόν

Ὁ Λίνιος εἰς τὴν διαδρομὴν του, ἐκ τῆς Βαβυλωνος εἰς τὴν Αἴγυπτον, συνεχῶς ἐσκέπτετο, ἐὰν θὰ τοῦ ἦτο δυνατόν νὰ συναντηθῇ μὲ τὴν προσφιλεστάτην του ἀδελφὴν Μύραν. Ἄν ὅμως ἐκείνη δὲν εἶχεν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὸν ἀδελφόν της, ποῦ οὐδόλως εἶχεν ἀναμιχθῆ εἰς τὸ αἶσθημά της, τί θὰ ἐγίνετο; Τοῦ ἦτο ἀκατανόητος ἡ αἰφνιδιαστικὴ ἀναχώρησίς της.

Ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον του πρὸς τὴν Ἄνω Αἴγυπτον. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον Κ α ρ ν ά κ, δὲν ἐγνώριζεν εἰς ποῖον ἔπρεπε νὰ ἀποταθῇ, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ, τουλάχιστον, νὰ προσανατολισθῇ εἰς τὴν χώραν τοῦ Νείλου.

Ὅπως ἦτο στενοχωρημένος, μὲ τὴν κεφαλὴν του κεκαλυμμένην μὲ τὰς παλάμας του, τὸν ἐπλησίασε νεαρὰ συμπαθεστάτη κόρη ὅλως περιέργεια, καὶ τὸν περιεργαζόταν. Ὁ Λίνιος δὲν τὴν ἀντελήφθη· ἀλλ' αὕτη τοῦ ἀπηύθυνε τὸν λόγον εἰς τὴν διάλεκτόν της. Ὁ νέος συνῆλθεν ἀπὸ τὰς σκέψεις του, δὲν ἠμποροῦσε ὅμως νὰ ἐννοήσῃ τί τοῦ ἔλεγεν ἡ κόρη. Τότε ἡ νεαρὰ τοῦ ὠμίλησε εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Χαλδαίων.

— Φαίνεσαι ξένος, τοῦ εἶπεν, πολὺ κουρασμένος· τὸ ἀντιλαμβάνομαι αὐτὸ ἀπὸ τὴν ὄλην ὄψιν σου. Θὰ εἶσαι χωρὶς ἄλλο πεινασμένος καὶ διψασμένος· ἔλα μετ' ἐμοῦ νὰ ἀναπαυθῆς εἰς μίαν γωνίαν τοῦ οἴκου μου. Ὅταν συνέλθῃς ἐντελῶς, τότε ἀποφασίζεις τὴν συνέχειαν τοῦ ταξιδίου σου.

— Ποία εἶσαι; τὴν ἠρώτησεν ὁ Λίνιος. Καὶ πῶς εὐρέθης ἐδῶ; Ἀπὸ τὴν ὁμίλιάν σου φαίνεσαι νὰ εἶσαι ἐντοπία. Πῶς ὀνομάζεσαι καὶ γιατί θέλεις νὰ με βοηθήσῃς; Δὲν γνωρίζεις ποῖος εἶμαι καὶ τί ζητῶ εἰς τὴν χώραν αὐτήν.

— Ἐλα μετ' ἐμοῦ καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω εἰς τὰς ἀπορίας σου!

Ἔτσι, ὁ νέος τὴν ἀκολούθησε. Ὁ οἰκίσκος της ἦταν πτωχικός, καθαρὸς καὶ μὲ χάριν τοποθετημένα τὰ λιγοστά της ἔπιπλα. Ἔδωσε εἰς τὸν νέον νὰ φάγῃ καὶ νὰ πιῇ καὶ ὑστερον ἐκάθησεν ἀπέναντί του.

— Ὁ πατέρας μου, ξένε, εἶναι Χαλδαίος. Ἐχει ὑπάγει

εἰς τὴν χώραν τοῦ καὶ τὸν ἀναμένω νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου λείπει. Ἡ μάμμη μου, δηλ. ἡ μητέρα τοῦ πατέρα μου, εἶναι ἡμιπαράλυτος. Κεῖται εἰς τὸ παραπλεύρως δωμάτιον καὶ φροντίζω ἐγὼ δι' αὐτήν. Μητέρα δὲν ἐγνώρισα μετὰ τὴν γέννησίν μου, δὲν ἔζησεν πολὺ. Ἐπειδὴ, ξένε μου, ἔχω ὑπερφυσικὰς δυνάμεις, καὶ ἠμπορῶ μὲ τὸν τρόπο μου νὰ προβλέπω τὴν κεχαραγμένην πορείαν τῶν ἀνθρώπων, μερικοὶ ἐκ τῶν ἱερέων ἠθέλησαν νὰ μὲ ἐκμεταλλευθοῦν. Ἐγὼ ὁμως ἠρνήθην νὰ συνεργασθῶ μετ' αὐτῶν, διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους. Τόσῃ ὥρᾳ ὀμιλῶ καὶ ἐλησμόνησα νὰ σοῦ εἶπω τὸ ὄνομά μου. Εἴτε ἤχει καλὰ εἴτε ὄχι εἰς τὴν ἀκοήν σου, αὐτὸ μοῦ ἔδωσαν! Ὀνομάζομαι Ἰώχα. Ἀπορεῖς πῶς εὐρέθην πλησίον σου! Ἦξευρον πῶς κάποιος ξένος θὰ ἐνεφανίζετο ἐδῶ καὶ σὲ ἀνέμενον, διὰ νὰ σὲ βοηθήσω. Ὁ πατέρας μου ἔχει ἀρχὴν τοῦ, νὰ βοηθῆ ὅποιονδήποτε πού θὰ εἶχε τὴν ἀνάγκην τοῦ. Τὸ αὐτὸ κάνω κι' ἐγώ.

— Παιδί μου Ἰώχα, μοῦ ἔλεγεν συχνὰ ὁ πατέρας μου, κάνοντας τὸ καλὸ, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃς, θησαυρίζεις ἀπὸ ἠθικὰς ἀξίας. Μίαν ἡμέραν ὁ ἠθικὸς πλοῦτος, θὰ σὲ κάνῃ ἀξίαν τοῦ προορισμοῦ σου. Εἶναι σπουδαῖος ἀνθρώπος ὁ πατέρας μου. Ἡ μητέρα μου ἦτο Αἰγυπτία, κι' ὅπως λέγει ὁ πατέρας μου, ἦτο χρυσοῦ γυναικίκα. Στερήθηκα τὴν ἀγάπην της, ἐκέρδισα ὁμως τὴν διπλὴν ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

— Δὲν μοῦ λέγεις, καλὴ κόρη Ἰώχα, πῶς ἐγνώριζες, ὅτι θὰ ἐμφανιζόμεν ἐδῶ καὶ τί ἄλλο γνωρίζεις δι' ἐμέ; Τὸ ὄνομά μου εἶναι Λίνιος. Νὰ κάτι, πού δὲν θὰ ἠμπορούσες νὰ τὸ μαντέψῃς!

— Τὰ ἀσήμαντα, ὅπως εἶναι τὰ ὀνόματά μας καὶ ἄλλα πολλὰ, δὲν μ' ἐνδιαφέρουν, παρὰ μόνον τὰ σημαντικὰ. Αὐτὰ πού κυλοῦν μὲ τὴν πορείαν τῆς ζωῆς μας. Ὅχι ἡ ἐπιφάνεια, ἀλλὰ τὸ βᾶθος! Ὅχι τὸ ἄρωμα, ἀλλὰ ἡ οὐσία! Ὅχι τὰ φαινόμενα, φίλε Λίνιε, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα! Ὁ πατέρας μου ἐγνώρισε τὸν πατέρα σου, καὶ ἔμαθα ἀπὸ τὸν ἰδικόν μου τί σὰς συνέβη. Νοερῶς μοῦ τὰ μετέδωσε ὅλα. Ἔτσι κατῶρθωσα μὲ τὴν ἐπιβολὴν μου νὰ σὲ ἔλξω ἐδῶ, διὰ νὰ σὲ καθοδηγήσω εἰς τὸν σκοπὸν σου. Ἀναζητεῖς γυναικίκα τῆς οἰκογενείας σου, καὶ δὲν γνωρίζεις πού νὰ τὴν εὑρῃς. Δὲν εἶναι ἔτσι ἢ κάνω λάθος;

— Ὅπως μοῦ τὰ λέγεις εἶναι, Ἰώχα! Μὰ εἶσαι φοβερή! Θὰ τὴν εὕρω ἢ ὄχι;

— Ναί, Λίνιε, μὲ τὴν βοήθειά μου. Πρόσεχε ὄμως, τί θὰ σοῦ εἶπω. Ἡ περιοχή αὐτὴ ὡς καὶ μία ἄλλη, πολὺ ἀρχαία πολίχνη* μὲ τὸν Ναὸ τοῦ Ἄμμωνος, ἀνῆκαν εἰς τὸν περιφερειακὸν κύκλον τῶν Θεῶν. Σ' αὐτὴν τὴν πολίχνην, ὅπου ὑπάρχουν πολλοὶ ἱερεῖς, θὰ συναντηθῆς μὲ τὸν πλέον γηραιὸν ἱερέα καὶ νὰ τοῦ ἀναφέρῃς τὸ τί ζητεῖς. Αὐτὸς θὰ σὲ καθοδηγήσῃ εἰς τὴν ἐπιδιώξίν σου. Ὁ ἱερεὺς ποῦ ἀνέφερον, εἶναι ἀπόγονος τῶν πρώτων φυγάδων μιᾶς ἀπωλεσθείσης Ἡπείρου, ποῦ τοὺς ἐφιλοξένησεν ἡ Αἴγυπτος, σήμερον δὲ θεωροῦνται γνήσια τέκνα τῆς. Ὁ ἱερεὺς οὗτος εἶναι ὁ πλέον κατάλληλος νὰ σοῦ δώσῃ ὁδηγίαν. Θὰ τὸν εἰδοποιήσω νοερῶς, ὅτι πρόκειται νὰ τὸν ἐπισκεφθῆς. Μόνον μὴν ἀπωλέσῃς τὴν ψυχραιμίαν σου. Τὸ ὄνομά σου, Λίνιε, ἤδη εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς Φαραῶ. Θὰ σοῦ ἀναθέσουν καὶ θὰ ἀναλάβῃς σπουδαῖα ἔργα, τὰ ὁποῖα θὰ σὲ βοηθήσουν νὰ κινησῇς ἀνετοσ ἐντὸς τῆς μεγάλης μας Χώρας.

— Ἰώχα, καλὴ μου φίλη, σ' εὐχαριστῶ, διὰ τὴν ἀνέλπιστον βοήθειάν σου. Θέλω νὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὰς τόσον χρησίμους ὁδηγίας σου.

— Τὴν ἀνταπόδοσιν τοῦ καλοῦ, νὰ τὴν ἐφαρμόσῃς εἰς ἄλλο πρόσωπον, ποῦ θὰ ἔχη τὴν ἀνάγκην σου καὶ δὲν τὸ γνωρίζεις. Εἶναι μιὰ ἱέρεια, ποῦ θὰ συναντήσῃς σὲ κάποιον Ναὸν καὶ ὀφείλεις νὰ τὴν ἀπολυτρώσῃς ἐκ τῆς ἐξαναναγκαστικῆς τῆς δουλείας. Τὴν ἐκμεταλλεύονται κατὰ κόρον οἱ ἱερεῖς. Νὰ τῆς ἀφυπνίσῃς τὸ αἴσθημά, διότι τὸ ἀπώλεσεν, λόγῳ τῆς ὑποταγῆς τῆς εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας. Ἐὰν φίλε μου, τὴν ἐρωτεύθῃς καὶ σ' ἐρωτευθῆ, φύγετε ἀμέσως ἀπὸ τὴν χώραν αὐτὴν. Ἐπιστρέψατε εἰς τὴν Χαλδαίαν, εἰδ' ἄλλως θὰ εἶναι ἐπικίνδυνος ἡ διαμονὴ σας ἐδῶ.

— Πιστεύω ἀκράδαντα εἰς τὰ ὅσα μοῦ λέγεις, καλὴ μου Ἰώχα. Θὰ ἀκολουθήσω τὰς πολυτίμους σου συμβουλὰς. Ποία θεότης σὲ ἀπέστειλεν εἰς τὸν δρόμον μου, τὸν ἄγνωστον αὐτὸν δρόμον, ποῦ περικλείει τόσα προβλήματα δυσβάστακτα διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃς;

* Εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους ἡ πολίχνη αὕτη ὠνομάσθη Λουῒορ. (Ἰνδιδεῖς Εὐκλείδου).

— Δὲν γνωρίζω ἐπακριβῶς, Λίιιε, τὴν Θεότητα, ποὺ ζητεῖς νὰ μάθης. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον καθορίζω, ὡς ὑπερτάτην δύναμιν φωτίσεώς μου, εἶναι ἡ διαίτησίς μου καὶ τὸ καθῆκον νὰ εὐεργετῶ τὸν ἄνθρωπον. Ναί, αὐτὸν ποὺ εὐρέθη ἐντὸς σκοτεινοῦ καὶ περιπλόκου στοᾶς, χωρὶς διέξοδον. Ἐὰν ἀπολέσης, φίλε, τὴν ἔξοδον, θὰ σοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξέλθης ζωντανός. Θέλω καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ, ἐσὲ νὰ σώσω ὡς καὶ τὴν ἰέρειαν, ἡ ὁποία ἀναστενάζει ὑπὸ τὸ θάρος τοῦ ἐξαναγκαστικοῦ της καθήκοντος. Ἔχει τὴν γνώμην, ποὺ δι' εἰκόνων νοερώς παρακολουθῶ, ὅτι ὀφείλει νὰ θυσιασθῆ, λόγῳ τῆς ἱερότητός της! Ἡ ἀντίληψίς της αὕτη εἶναι λανθασμένη. Οὐδεὶς ἐκ τῶν Θεῶν τὴν ἐξηνάγκασεν εἰς θυσίαν, πλὴν τῶν προϊσταμένων της ἱερέων. Τοῦτο δέ, διὰ νὰ εἰσπράττουν κέρδη, εἰς θάρος τῶν νεαρῶν ὑπάρξεων. Αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια, νὰ ἀπατοῦν τὰς κορασίδας μὲ χονδροειδῆ ψεύδη, ἵνα ἐπωφεληθοῦν καὶ οἱ νεώτεροι τοῦ κλάδου των ἱερεῖς, ἐκ τοῦ σώματος τῶν δυστυχησμένων αὐτῶν πλασμάτων, εἰς ὥρας ποὺ αὐτοὶ ὀρίζουν! Εἰς ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς κλάδους, Λίιιε, ὑπάρχουν ὄντα καλὰ καὶ κακὰ, μὲ εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ μὲ ποταπὰ αἰσθητήρια!

— Ἰάχα, σὺ ποὺ γνωρίζεις καλλίτερον ἐμοῦ τὴν γυναικείαν φύσιν, θὰ ἤθελες νὰ μοῦ εἴπης, πῶς αἱ νεαραὶ αὗται ὑπάρξεις ἐδέχθησαν τὴν ταπείνωσιν ταύτην, ἐὰν θεβαίως τοῦτο θεωρῆται ταπείνωσις; Ἐδέχθησαν εὐχαρίστως τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, διὰ τὴν συντήρησιν μόνον τῆς ζωῆς των, ἢ κάτι ἄλλο τὰς ὥθησεν νὰ ἐξοικειωθοῦν, εἰς τὸ νὰ δέχωνται εἰς τὰς τρυφεράς των ἀγκάλας, ὅποιοιδήποτε ξένον;

— Ἀπ' ὅ,τι διεπίστωσα, ἐλάχισται ἐξ αὐτῶν ἀνεζήτουν τὴν ζωὴν αὕτην. Ἄλλαι πάλιν μετὰ προθυμίας τὴν ἠσπάσθησαν. Ἄλλ' ὁ κόρος τὰς ἔφερεν εἰς τὴν ἀπόγνωσιν. Μικρὰ μόνον μερὶς τῶν ὑπάρξεων αὐτῶν, λόγῳ ἀνωτέρας βίας ὑπέκυψαν εἰς τὰς βουλήσεις τῶν ἱερέων καὶ παρέμεινον εἰς τὸν Νάον, ὡς θύματα τῆς Ἱερατικῆς Ἀρχῆς. Γενικῶς, εἰς ὅλας τὰς νεαράς αὐτὰς ὑπάρξεις, παρετήρησα, ὅτι λόγῳ τῆς ποικιλίας τῶν πιστῶν - πελατῶν των, μὲ τὸν χρόνον ἀπώλεσαν τὸ αἶσθημα. Ἐμαθον ὅμως, κατὰ ποῖον εὐγενικὸν τρόπον, μᾶλλον ἀνθρωπιστικόν, νὰ φέρωνται εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἐπισκέπτας των. Ἐπίσης καὶ νὰ εἶναι ἀγαπηταὶ πρὸς κά-

θε διερχόμενον ἐκεῖθεν! Ἡ διαίσθησίς μου δὲν λανθάνει· εἶναι ἱερά καὶ μοῦ λέγει, ὅτι μία ἐκ τῶν ἱερειῶν ἔχει ἀπωθημένα συναισθήματα γυναικός, πού ἔπρεπε νὰ εἶχεν καλλιτέραν τύχην. Τὰ αἰσθήματα τῆς κόρης αὐτῆς ὀφείλεις νὰ ἀφυπνίσῃς, διότι τὸ πεπρωμένον τῆς εἶναι νὰ σωθῆ. Ἀπὸ ἐσὲ ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τῆς. Μία λανθασμένη σου κίνησις, δυνατὸν νὰ τῆς στοιχίσῃ τὴν ζωὴν τῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδικὴν σου συνάμα. Τὸ χρέος μου τὸ ἔπραξα· τώρα, σὺ ὀφείλεις νὰ πράξῃς τὸ ἰδικόν σου, ἐὰν θεβαίως κατενόησες τὰς ὁδηγίας μου!

— Ἰώχα, ἀνεκτίμητος φίλη εἰς τὴν πορείαν τῆς ζωῆς μου. Ἦλθον ἐδῶ ἀναζητῶντας τὴν ἀδελφὴν μου Μύραν. Σὺ, μοῦ ἀνέφερες, ὅτι θὰ ἀναλάβω νὰ οἰκοδομήσω σπουδαῖα ἔργα. Ἐπὶ πλέον, ἀνέφερες καὶ τὴν ἱέρεϊαν. Πόθεν ὀφείλω νὰ ἀρχίσω καὶ πού πρόκειται νὰ καταλήξω;

— Αὐριον τὴν πρωΐαν ἐκκινεῖς μὲ κατεύθυνσιν τὸν Ναὸν τοῦ Ἄμμωνος. Ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ ἱερεῖς νὰ ζητήσῃς τὸν γηραιὸν πάντων Μύστην Μ. Α. Σὲ ἀναμένει. Ὅταν τὸν συναντήσῃς ἀνάστρεψον τὴν σειρὰν τῶν δύο γραμμάτων καὶ πρόφερον αὐτὰ μὲ ἠχηρὰν φωνὴν Λ. Μ. καὶ ἐκεῖνος θὰ ἐννοήσῃ, ὅτι εἶσαι ἀπεσταλμένος ἐξ ἐμοῦ. Αὐτὸς θὰ σὲ καθοδηγήσῃ εἰς ὅλα καὶ θὰ συμπληρώσῃ τὰς ἀπορίας σου.

Μόλις ἡ Μάρση ἐγένετο 14 χρόνων, ὡς κάλυξ ῥόδου, ἔπρεπε νὰ ἀφιερωθῆ ἐκ τῶν γονέων τῆς εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἰσιδος. Ὁ πατὴρ τῆς κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη νὰ τὴν παραδώσῃ. Ἡ μήτηρ τῆς ὅμως ἐπέμενε, διότι, ὡς ἔλεγεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, ὁ λόγος των ἦτο ὅ ρ κ ο ς, πού δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν παραβοῦν. Ἡ Θεὰ εἶχεν σώσει τὴν κόρην· εἰς αὐτὴν λοιπὸν ἀνήκεν. Ἡ μήτηρ ἐπανελάμβανε εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ κόρη των ζεῖ ὡς ἱέρεια, αὐτὸ καὶ μόνον ἀρκεῖ, νὰ γνωρίζουν πὺς εἶναι ζωντανή. Δυστυχῶς δὲν ἀπέκτησαν ἄλλα τέκνα. Ἔτσι, ἡ μικρὰ Μάρση παρεδόθη εἰς τοὺς ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐφρόντισαν ἀμέσως ὅπως τὴν παραλάβουν αἱ μεγαλύτεραι αὐτῆς ἱέρεια καὶ τὴν εἰσαγάγουν εἰς τὰ καθήκοντα τῆς νέας τῆς ζωῆς. Ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας τὴν κατηχοῦσαν, τῆς ἔδι-

δον θάρρος καὶ τὴν ἐξήσκουν εἰς τὸν χορὸν τῆς ἑλξέως.
"Ὅταν ἐκρίθη ὠριμος, διὰ νὰ μὴ γεννηθῆ εἰς αὐτὴν τὸ αἶσθη-
μα τῆς ἀφοσιώσεως, τὴν μετέφερον εἰς εἰδικὸν θάλαμον, ὅ-
που ἐχόρευσεν ἔμπροσθεν τῶν ἀσχημοτέρων ἀνδρῶν, ποὺ
μᾶλλον ἐπροκάλουν ἀποστροφὴν.

Ἡ πρώτη αὕτη δοκιμασία τῆς Μάρση, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν
ἱκανοποιήσῃ. Ἀκόμη εἶχε νὰ διδαχθῆ πολλά, ἀπὸ τὰς συνα-
δέλφους τῆς, διὰ νὰ ἀπονεκρωθῆ τελείως εἰς αὐτὴν τὸ αἶσθη-
μα, ποὺ λυγίζει τὴν καρδίαν καὶ ἐξαναγκάζει τὸ πνεῦμα νὰ
κάμῃ 90 μοιρῶν στροφὴν ἀπὸ τὴν ἀρέσκειαν τῆς ἐκλεκτικότη-
τός τῆς.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ Μάρση, εἶχε γίνῃ πλέον μία
ἀπὸ τὰς ὠραιότερας ἱερείας τοῦ Ναοῦ. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλί-
γον, ὁ νέος αὐτὸς κάλυξ μετεβάλλετο εἰς ἐλκυστικὸν ρόδον,
ἔτοιμο νὰ σκορπίσῃ τὸ ἄρωμά του εἰς τὸν αἰθέρα, ὥστε ὅλοι
νὰ ἀπολαμβάνουν μὲ ἱκανοποίησιν τὴν αἰθερίαν του μέθην!

Τὴν ἐπαύριον ἀφυπνισθεὶς ὁ Λίνιος, πρὸ τῆς ἀνατολῆς
τοῦ ἡλίου, ἤτοιμάζετο πρὸς ἀναχώρησιν, μὲ κατεύθυνσιν νὰ
εὔρῃ τὸν γηραιὸν ἱερέα εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἄμμωνος.

— Ἄναχωρεῖς, ἀγαπητὲ καὶ ἀξιόπιστε φίλε Λίνιε, πρὸς
τὸν προορισμὸν σου πλέον. Μὴ λησμόνει οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν,
τὴν ἱεράν φιλίαν τῆς Ἰώχας, ἵνα προστατευθῆς ἀπὸ τὰς δυ-
νάμεις τοῦ καλοῦ. Ἴσως ἢ πολυάσχολος νέα σου ζωὴ ἐξαλεί-
ψῃ ἐκ τῆς μνήμης σου, τὰ ὅσα σοῦ ὑπέδειξα· ἀλλὰ τότε δὲν
θὰ πταίω ἐγώ, ἀλλὰ ἡ μνήμη σου, νὰ σὲ ρίψῃ εἰς τὴν λήθην
τῶν εἰκόνων, ποὺ σοῦ μετέδωσα πρὸς προφύλαξιν σου, χωρὶς
νὰ ἠμπορέσης ποτὲ νὰ φθάσῃς εἰς τὸν τέλειον σκοπὸν σου.

— Ἰώχα, οἱ θεοὶ ἅς προστατεύουν ἐσέ, ἡ ὁποία εὐεργε-
τεῖς τὸν ἄνθρωπον, ὑποδεικνύοντας εἰς αὐτὸν τὴν ὀρθότητα
ἐν τῇ πορείᾳ τῆς ζωῆς του. Χαῖρε ἀηδῶν τοῦ θεοῦ! Χαῖρε
φωτεινὴ ἀκτίς, ποὺ διαγράφεις ἐν τῷ σκότει τὴν λευκὴν καὶ
εὐθειαν τῆς αὔριον ζωῆς μας! Χαῖρε φωτεινὸν ἄστρον τοῦ
λόγου καὶ τῆς καλωσύνης!

Μετὰ μεγάλης κοπώσεως καὶ σκληροῦ ἀγῶνος, κατῶρ-
θωσε νὰ φθάσῃ ὁ Λίνιος εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν, ὅπου θὰ ἐ-
λάμβανε χρησίμους ὁδηγίας, διὰ τὴν περαιτέρω πορείαν του.
Ἔκρουσε τὴν μεγάλην Πύλην τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀμμωνος καὶ ἀ-
νέμενεν, ὅπως ἐμφανισθῆ ὁ κατάλληλος ἱερεὺς καὶ τὸν ὁδη-
γήσῃ εἰς τὸ ἰδιαίτερον δῶμα τοῦ γηραιοῦ ἱερέως καὶ Μύστου.

Οὐδεὶς ἐνεφανίζετο καὶ τοῦτο ἀνησύχει πολὺ τὸν νεαρὸν
ἀρχιτέκτονα. Ἠσθάνθη μίαν ὄθησιν νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς κτύ-
πους ἐντονώτερα. Ἦνοιξεν ἡ παραπλευρῶς τῆς μεγάλης Πύ-
λης θύρα καὶ εἰς ἱερεὺς, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία δὲν ἐφαί-
νετο καθαρά, διότι ἐφόρει σκοῦφον, ποῦ ἐπεσκίαζεν τὰ χαρα-
κτηριστικά του, ἠρώτησεν τὸν νέον:

— Ξένε, τί ζητεῖς ἀπὸ ἡμᾶς; Ἦλθες μὲ ἀποστολὴν τινα
ἢ ἐξ ἑαυτοῦ σου ὠδηγήθης ἐμπροσθεν τῆς ἱερᾶς ταύτης Πύ-
λης, διὰ νὰ ζητήσης χρησμόν, ἐν ἀκαταλλήλῳ ὥρᾳ;

— Σεβάσμιε, δὲν γνωρίζω μετὰ ποίου συνομιλῶ. Σκοπὸς
τῆς ἀποστολῆς μου εἶναι νὰ συναντηθῶ μετὰ τοῦ Μ.Λ.· τὰ λοι-
πὰ δὲν ἐνδιαφέρουν εἰς οὐδένα ἄλλον, μὴ γνωρίζοντα τοὺς
λόγους, οἱ ὅποιοι μὲ ἐξηνάγκασαν νὰ διασχίσω ποικίλας χῶ-
ρας καὶ νὰ φθάσω μέχρι τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ.

— Εἴσελθε ξένε καὶ ἀκολούθει με. Εἶπες ὅτι εἶσαι ἀπε-
σταλμένος τῆς πλέον δυναμικῆς Πυθίας Ἰώχας;

— Οὐδὲν εἶπον! Σὺ εἶπας. Ἐγὼ σιωπῶ, ἵνα σὺ ὁμιλήσῃς!

— Θὰ ὁμιλήσω, ὅταν μοῦ εἴπῃς τὰ δύο ψηφία τῶν γραμ-
μάτων, νέε μου, τὰ ὁποῖα εἰσκλείουν ὅλην τὴν διαδρομὴν τῆς
ζωῆς σου.

— Μά, εἰς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ; Εἶμαι λίαν συγ-
χυσμένος εἰς τὸν νοῦν ἐκ τῆς μεγάλης ἀποστάσεως τοῦ δρό-
μου, τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης.

— Καλῶς, φίλε. Εἶμαι ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἱερέων καὶ Μύ-
στης ἐν τῇ ἀφανείᾳ μου!

— Σεβάσμιε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀναφέρω τὰ δύο ψηφία
τῶν γραμμάτων: Λ. Μ.

— Ἐγὼ εἰμὶ ὁ πνευματικὸς πατὴρ τῆς ἀξίας κόρης Ἰώ-
χας. Ἀναλαμβάνω νὰ σὲ καθοδηγήσω. Πρῶτον ὅμως, νὰ κο-
ρέσῃς τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν σου. Ὁ ὁδοιπόρος ἔχει ἀνάγ-
κην περιποιήσεως, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ πνευματικὴν διαύγειαν.

“Υστερον, τέκνον μου, θά αναπαυθῆς, διὰ νὰ γίνῃ ἡ διαύγεια κτήμα εὐχρηστον εἰς χεῖλη ἀγαθά.

Ὁ γηραιὸς ἱερεὺς ἐκτύπησεν τρεῖς τὰς παλάμας του καὶ ἀμέσως ἐνεφανίσθησαν δύο νεαροὶ ἱερόπαιδες, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδωσεν ὁδηγίας, διὰ τὸν Λίνιον, καὶ τὴν ἐπαύριον νὰ τὸν παρουσιάσουν ἐνώπιόν του, εἰς τὸ ἰδιαίτερον δῶμα του.

Ὁ Λίνιος ὠδηγήθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου, καὶ ἀφοῦ ἐκόρεσεν τὴν πείναν του, τὸν ὠδήγησαν εἰς ἰδιαίτερον μικρὸν θάλαμον, ὅπου ὑπῆρχεν ἔτοιμον στῶμα πρὸς ὕπνον. Ἡ θύρα τοῦ μικροῦ αὐτοῦ θαλάμου ἔκλεισε καὶ ὁ νέος χωρὶς χρονοτριβῆν, ἀπεκοιμήθη ἤρεμα καὶ ἀναπαυτικά. “Ὅταν τὴν ἐπαύριον οἱ ἱερόπαιδες ὠδήγησαν τὸν Λίνιον ἔμπροσθεν τοῦ γηραιοῦ Μύστου καὶ ἀπεχώρησαν, ὁ ἱερεὺς παραμείνας μόνος μετὰ τοῦ νέου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἠρώτησεν τὸν Λίνιον πόθεν ἔλκει τὴν καταγωγὴν του.

— Σεβασμιώτατε, τοῦ ἀπήνησεν ὁ νέος, ἦλθον ἐκ Χαλδαίας. Ἡ καταγωγὴ μου εἶναι ἑλληνικὴ.

— Τοῦτο, νέε μου, εἶναι πολὺ εὐχάριστον. Δὲν θά γνωρίζῃς, ὅτι κρατοῦμεν Βίβλους εἰς τὰ Ἀρχεῖα μας, ὅπου σημειοῦνται αἱ θαθεῖαι ρίζαι τῆς προελεύσεώς σου. Οἱ πρὸ πολλῶν αἰώνων πρόγονοί σου, ἀνῆκον εἰς τὴν φυλὴν τῶν Ἀτλάντων. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ἡ γενεά σας κατάγεται ἐκ τῶν Μυστῶν τῆς ἀπωλεσθείσης Μεγάλῃς Ἡπείρου. Ὡς καὶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐκ τοῦ ἰδίου κλάδου προέρχομαι ἂν καὶ σήμερον ἀνήκω πλέον εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐὰν ἐγνωρίζῃς, φίλε μου, τί προσεφέρατε, σεῖς προπαντός, οἱ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρωπίνου κόσμου, θά παρέμενες ἔκθαμβος! Ἐπίσης μὲ τὰς ἐξωκοσμικὰς σας γνώσεις ὡς καὶ τὰς τεχνικὰς, ἐδημιουργήσατε ἴδιον πολιτισμὸν, διὰ τὴν γενικὴν ὠφέλειαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Γνωρίζω πάμπολλα, διὰ τὴν ρίζαν τῆς φυλῆς σας...

Ἐμαθον ἀπὸ τὴν πνευματικὴν μου κόρην Ἰώχα, ὅτι εἶσαι ἀρχιτέκτων. Ἀπόδειξις ὅτι ἡ κλίσις σου αὕτη εἶναι κληρονομικὴ. Ἡ ρίζα σου χάνεται μέσα εἰς τοὺς αἰῶνας ποῦ ἐκύλησαν. Γνωρίζω ὅτι ἀναζητεῖς τὴν ἀδελφὴν σου. Θά σὲ βοηθῶ νὰ τὴν ἐπανεύρῃς. Δὲν σὰς ἐγκατέλειψεν ἀπὸ ἀδιαφορίας, ὡς νομίζετε. Ἡ κόρη ἐρωτεύθη εἰς βαθμὸν, ποῦ νὰ συσκοτι-

σθῆ ὁ νοῦς της, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας της, ἐξ ἧς ἐπήγαγεν τὸ αἶσθημά της.

Ὁ χρόνος τῆς συσκοτίσεώς της ἐπληρώθη, ὥστε νὰ ἡμπορέσῃς εὐκόλως νὰ τὴν συναντήσῃς. Ἄγαπᾷ ὅλην τὴν οἰκογένειάν της καὶ νοσταλγεῖ τὰ παιδικὰ της ἔτη. Εἰς τὸ σημεῖον ποῦ εὐρίσκεται, ἐξισώνεται ἡ νοσταλγία μὲ τὸν ἔρωτα, καὶ τώρα σᾶς ἔχει συνεχῶς εἰς τὴν σκέψιν της. Ὁ σύζυγός της εἶναι πλουσιώτατος καὶ μετ' ἄλλων διακεκριμένων καὶ πλουσιῶν ἀνδρῶν, ἀναζητοῦν κατάλληλον καὶ ἄξιον τῆς ἐμπιστοσύνης των ἀρχιτέκτονα. Τὰ ἔργα ταῦτα θὰ ἀναλάβῃς σύ, φίλτατε. Ἴδου μία λαμπρὰ εὐκαιρία πρὸς ὄφελος ἀμφοτέρων σας. Μὲ τὰς ὁδηγίας μου θὰ εὕρῃς τὴν ἀδελφήν σου καὶ θὰ συζητήσῃς μετὰ τοῦ συζύγου της, διὰ τὰ ἔργα, εἰς τὰ ὁποῖα λαμβάνει μέρος εἰς τὴν χρηματοδότησιν καὶ ὁ Φαραῶ. Ἦδη, ὅλοι εἶναι προειδοποιημένοι, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀδελφῆς σου. Θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν οἶκον της. Εὐρίσκεται οὗτος εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ἀπὸ τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι τῶν ἔργων, συμπτωματικῶς εὐρίσκονται ἐκεῖ συγκεντρωμένοι. Κράτα τὸ σημειῶμά μου τοῦτο, πρὸς διευκόλυνσίν σου.

Ὅσον διὰ τὴν ἰέρειαν, ποῦ ἀνέφερον ἡ Ἰώχα, κάποτε θὰ τὴν συναντήσῃς. Ὅχι ἀμέσως, διότι πρωτίστως σ' ἐνδιαφέρει ἡ ἐργασία. Ἡ Ἰώχα εἶχεν τὴν πρόνοιαν νὰ σὲ κατατοπίσῃ περὶ τῆς κόρης, ποῦ θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν σου. Ἄρα περιτεύει νὰ σοῦ εἶπω περισσότερα. Αὐριον, μὲ ἰδικούς μου ὁδηγούς ἀναχωρεῖς διὰ τὸν οἶκον τῆς ἀδελφῆς σου.

— Σεβασμιώτατε, πῶς κατάρθωσες νὰ εὕρῃς τὴν ἀδελφήν μου; Εἶμαι λίαν περιέργος νὰ μάθω τοῦτο.

— Ἡ περιέργεια, φίλε μου, εἶναι συνήθεια καλὴ ἢ κακὴ. Ὅταν ὅμως, διὰ λόγους ποῦ ἐπιβάλλουν νὰ μάθῃς κάτι, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς δυσχεροῦς σου θέσεως ὡς συνανθρώπου, δηλαδὴ εἰς τὴν περίπτωσίν σου αὐτὴν, ἡ περιέργεια ἔχει τὴν ἔννοιαν διαφωτίσεως ἱεροῦ σου χρέους. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω κατ' ἄλλον τρόπον, αὐτὸ ποῦ ζητεῖς νὰ μάθῃς.

Διὰ μέσου τῆς Ἰώχας, ἡ ὁποία συνεδέθη νοερῶς μετὰ τοῦ πατρὸς της, μοῦ μετέδωκεν τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα, διὰ νὰ ἀποφασίσω, ποῦ ἔπρεπε νὰ κατευθυνθῶ πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς σου, ἐφ' ὅσον προσωπικῶς γνωρίζω πρόσωπα

καὶ πράγματα. Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, ἐλπίζω νὰ διεπίστωσες, ἐρχόμενος εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς Ἰώχας.

— Δὲν εὐρίσκω καταλλήλους λόγους, διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω. Ὑποκλίνομαι ἔμπροσθεν τῆς ἱερότητός σου καὶ εὐχομαι νὰ βοηθηθῶσι πάντοτε ἀπὸ τὰς δυνάμεις τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀνείπωτης καλωσύνης.

— Τέκνον μου, εὐχαρίστησον, ὄχι ἐμέ, ἀλλὰ τὴν Ὑπερτάτην Ἀλήθειαν, ἡ ὁποία φωτίζει τὰ σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, διὰ νὰ ἐπουλώσουν οἱ ἄνθρωποι τὰ χάσματα, ποῦ δημιουργοῦν οἱ ἴδιοι, ἐν τῇ ἀγνοίᾳ τοῦ προορισμοῦ των. Μὲ τὴν εὐχὴν μου ἀκολούθησον τοὺς ὁδηγούς σου. Χαίρε εἰλικρινὲς τέκνον καὶ εὐσεβές! Τώρα θαίνεις τὸν δρόμον πρὸς τὸν δεῦτερον σταθμὸν τῆς πορείας καὶ τοῦ καθήκοντός σου.

Ὁ Λίνιος εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀδελφῆς του Μύρας

Ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεώς του, ὁ οἶκος τῆς Μύρας ἦτο ἐν χονδροειδῆς φρουρίον μὲ πανύψηλους τοίχους, μᾶλλον ἀκαλαιόθητους εἰς τὰ ὄμματα τῶν ὁδοιπόρων. Ἀντιθέτως, τὸ ἐσωτερικόν του ἦτο πολὺ διάφορον. Ἐσυμβόλιζε, ἐν τῇ ὑλικῇ του ἐμφάνισει, τὸν κρυφὸν ἐσωτερικόν του θησαυρόν. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅμως τοῦ θείου, ὑπενθύμιζεν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅτι ὀφείλει νὰ ἐνδιαφέρεται περισσότερο διὰ τὴν πρόοδον τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου. Μὲ τὴν κατάλληλον ἀγωγὴν ἠμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ κατευθύνῃ τὸ πνεῦμα του καὶ νὰ ἀντλή ἐκ τῆς ὑπερκοσμίου δυνάμεως τὴν ἔντασίν του. Μία τοιαύτη ἀγωγὴ τοῦ ψυχικοῦ του κόσμου, εἶναι θεβαίως δύσκολος, ἀλλ' ὄχι ἀνυπερέβλητος, ὡς δικαιολογοῦν οἱ νωθροὶ νέες.

Ὁ Λίνιος μετὰ τῶν ὁδηγῶν του ἔφθασεν ἔμπροσθεν τῆς κεντρικῆς θύρας τοῦ φρουρίου μᾶλλον, παρὰ τοῦ ἀκαλαιόθητου Ἀνακτόρου. Ἐκρουσε τὴν θύραν, ἡ ὁποία ἤνοιξεν αὐτὸ μὰ τ ω ς, χωρὶς νὰ ἐμφανισθῇ οὐδεὶς ἐκ τοῦ προσωπικοῦ. Γλυκεῖς ἤχοι μουσικοῦ ὀργάνου τὸν καθήλωσαν. Ὁ ἀρ-

μονικός οδτος σκοπός του ήταν πολύ γνωστός εις την Χαλδαίαν. Τέλος ένεφανίσθη εις ύπηρέτης και τον ήρώτησεν τί επιθυμεί. 'Ο Λίνιος δέν έγνωρίζεν την γλώσσαν, άλλ' οί δύο μετ' αυτου οδηγοί του εξήγησαν τί ήρώτα ο ύπηρέτης. Διά μέσου των οδηγών του ήρώτησεν τον ύπηρέτην, εάν ή κυρία του οίκου, όνόματι Μύρα, θα ήμπορούσε να τον δεχθί. 'Επί πλέον, έπρόσθεσεν, παρουσιάζομαι τή συστάσει του γηραιου ίερέως του "Αμμωνος. Είμαι αρχιτέκτων. 'Εν τω μεταξύ, ή θύρα έκλεισεν α υ τ ο μ α τ ω ς, ένω ό ύπηρέτης έξηφανίσθη έντός λαμπροτάτης στοās, επί του τοιχώματος της όποιας άπεικονίζοντο έγχρωμα τοπία άπό την ζωήν και την κίνησιν της Αίγυπτου.

Πρός συντόμευσιν της έξιστορήσεώς μου, δέν θα περιγράψω την έσωτερικήν μεγαλοπρέπειαν του μεγάρου. "Ισως θα ήτο προτιμότερον να δώσω έλάχιστα στοιχεία επί της διαρρυθμίσεως του έσωτερικου τούτου κολοσσου, ως και της διακοσμήςσεώς του. 'Εν τοιαύτη περιπτώσει, θα σās άπτησχόλουν επί μακρόν, με ό,τι δέν σās ένδιαφέρουν κατ' ουσίαν.

Δέν ήργησαν να έμφανισθούν επί της κεφαλής της μαρμαρίνης κλίμακος, πέντε άνδρες, σχετικώς νέοι. Παρέμεινον άκίνητοι και άντήλλασαν τάς γνώμας των. 'Ο εις έξ αυτών, ό όποιος ήτο ο οικόδεσπότης, κατήλθεν την κλίμακα, έπλησίασεν τον Λίνιον, χωρίς βεβαίως να άντιληφθί ποίος ήτο, και του ειπεν: 'Ο ύπηρέτης μου, μου άνήγγειλεν ότι είσαι αρχιτέκτων. Πολύ ένδιαφέρον τό έπάγγελμά σου.

'Ο Λίνιος άμέσως του ένεχείρισεν τό σημείωμα του ίερέως. Μόλις άνέγνωσεν ο οικόδεσπότης τό περιεχόμενον του «είσαι δεκτός», ειπεν. 'Ονομάζομαι Χαρίφ. "Ωστε είσαι Χαλδαίος; Σεις είσθε καλοί 'Αρχιτέκτονες, 'Αστρονόμοι και Μαθηματικοί. Και ή γυναίκα μου είναι άπο την Χαλδαίαν, έλληνις την καταγωγήν" όνομάζεται Μύρα.

— Χαρίφ, άνεφώνησεν ο νέος, ή γυναίκα σου είναι άδελφή μου! Είμαι ο Λίνιος. Καλά, ο ίερεύς δέν σου άνέφερεν εις τό σημείωμά του τό όνομά μου;

— "Οχι! Και άπορω τό διατί; Θα ειχεν έξάπαντος τον λόγον του. "Ελα τώρα εις την άγκάλην μου, άδελφέ μου. 'Η Μύρα δέν γνωρίζει την έλευσίν σου. Δέν θέλω να την αίφνι-

διάσω! Θὰ τῆς τὸ εἶπω μὲ ἥπιον τρόπον, προτοῦ σὲ ἴδῃ. Νὰ σοῦ συστήσω καὶ τοὺς συνεργάτας μου. Τυχχάνει νὰ εἶναι φιλοξενούμενοί μου. Ἔλα μετ' ἐμοῦ.

Ὁ Χαρίφ ἐκτύπησε τὰς παλάμας του καὶ ἀμέσως ἐνεφανίσθη εἰς ὑπηρετίης, ὡς νὰ εἶχεν ἐξέλθει ἐκ τῆς Γῆς!

— Ὁδηγήσατε τοὺς νέους ὁδηγούς εἰς τὴν αἶθουσαν τῆς ἀναμονῆς καὶ δώσατέ τους νὰ γευματίσουν καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶναι ἀπαραίτητον, διὰ τὴν διαδρομὴν τῆς ἐπιστροφῆς των. Ἐπίσης νὰ ἐτοιμασθῇ καὶ ἡ τράπεζα δι' ἡμᾶς.

Ὁ Χαρίφ μετὰ τοῦ Λινίου ἐπλησίασαν τοὺς φιλοξενουμένους καὶ ἀφοῦ ἔγιναν αἱ συστάσεις, ὅλοι ὁμοῦ κατηθύνθησαν εἰς τὴν αἶθουσαν τῶν συζητήσεων. Ὁ Λίνιος ἤκουσεν μετὰ προσοχῆς τὰς ἀπόψεις των καὶ ὕστερον ἔλαβεν τὸν λόγον καὶ ἀνέπτυξεν εἰς αὐτοὺς τὰ μεγάλα σχέδιά του. Ἐάν συμφωνῆτε, ἐπρόσθεσεν, τότε ἀναλαμβάνω τὸ πρῶτον ἔργον μου εἰς τὴν χώραν τοῦ Νείλου. Ἐκ τῶν ὄσων ἀνέφερον ὁ Λίνιος, οἱ συνεταῖροι ἔμεινον ἐνθουσιασμένοι. Ὁ νέος ἀρχιτέκτων, πράγματι εἶχεν φαντασίαν καὶ ἐπίγνωσιν τοῦ τί ἀνελάμβανεν. Τὰ σχέδιά του τοὺς κατέπληξαν! Εἶχον ἀποστομωθῆ ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματά του. Μετὰ τὴν συζήτησιν, κατηθύνθησαν, ἀπὸ ἄλλον διάδρομον, πρὸς τὸ ἐστιατόριον τοῦ μεγάρου καὶ ἐκεῖ συνέχισαν τὰς συζητήσεις των μὲ ποικίλα θέματα. Εὐτυχῶς διὰ τὸν Λίνιον, ὅλοι των ἐγνώριζον ἀρκετὰ καλὰ τὴν χαλδαϊκὴν γλῶσσαν.

— Ξεύρεις Λίνιε, εἶπεν ὁ Χαρίφ, ἀπεφάσισα μετὰ τῆς Μύρας νὰ ταξιδεύσωμεν εἰς τὴν Χαλδαίαν. Ἡ σύζυγός μου νοσταλγεί τὴν χώραν της καὶ πρὸ παντὸς τοὺς ἰδικούς της.

— Πολὺ εὐχάριστον αὐτὸ ποὺ ἀκούω Χαρίφ. Εἶχον κατὰ νοῦν νὰ σᾶς προτείνω νὰ συναντηθῆτε μετὰ τῶν γονέων μας. Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ἡρεμήσετε τὰ πνεύματά σας, ἐκ τῆς ἀπροόπτου καὶ μυστικῆς σας φυγῆς.

— Ἀγαπητέ μου, ἦτο τότε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἀναχωρήσω διὰ τὴν χώραν μου καὶ ὄχι νὰ ἀπομακρυνθῶ κρυφίως. Δὲν εἶχον χρόνον νὰ χάσω. Ἐχω ἀποκτήσει καὶ υἱόν, σὺ δὲ ἀνεψιόν. Θὰ τὸν ἀφήσωμεν εἰς τὴν τροφὸν του, ποὺ τὸν ὑπεραγαπᾷ. Μία στιγμή καὶ θὰ ἐπανέλθω. Πηγαίνω νὰ καταστοπίσω τὴν Μύραν, τὴν καλὴν καὶ στοργικὴν μου σύζυγον, ὅτι εὐρίσκεσαι ἐδῶ, πλησίον μας!

Ἡ θερμοκρασία ἦτο ἀφόρητος. Ἐντὸς ὅμως τοῦ οἴκου τοῦ Χαρίφ ἦτο ὑποφερτή, λόγω τῶν χονδρῶν τοιχωμάτων καὶ τῶν μαρμαρίνων ἐπιστρώσεων εἰς τινὰς αἰθούσας. Τὸ προσωπικόν, ὡς καὶ ὄλοι οἱ συγκατοικοῦντες, περιεφέροντο ἀνέτως ἐντὸς τοῦ οἴκου. Ἐπὶ πλέον, ἐπὶ τῶν κατωφλίων τῶν μεγάλων θυρῶν τῶν αἰθουσῶν, ἐκατέρωθεν αὐτῶν ἴσταντο εἰδικοί τοῦ προσωπικοῦ ὑπηρεταί, οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν πανύψηλα ριπίδια καὶ τὰ ἐκίνουν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, προκαλοῦντες ρεῦμα, πρὸς ἀνακούφισιν πάντων.

Μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη ἡ Μύρα, ἐν μέσῳ τῆς ἀκολουθίας της. Ἡ καλλονή, ἡ ἀπλότης τῆς περιβολῆς της, ὡς καὶ τὸ ὑπέροχον εἰς βηματισμὸν μεγαλοπρεπές της ἀνάστημα, τὴν κατέτασσαν μᾶλλον εἰς θέσιν Βασιλίσσης. Συνωδεύετο καὶ ἀπὸ τὸν σύζυγόν της Χαρίφ, πού ἀπελάμβανεν τὴν Μύραν ὡς θεῖον ἀριστούργημα ἐντὸς τοῦ οἴκου του. Μὲ μίαν ἐλαφρὰν κίνησιν τῆς κεφαλῆς της καὶ μειδιῶσα ἐκ χαρᾶς ἐχαιρέτησε τοὺς φιλοξενουμένους της, καὶ ὄλως ἀνυπομονησίαν ἠρώτησεν τὸν σύζυγόν της:

— Ποῦ εἶναι ὁ ἀγαπημένος μου Λίνιος;

— Εἶναι κρυμμένος, ἀπήντησεν ὁ Χαρίφ, ὀπισθεν τῆς θύρας. Ἔδειξεν δὲ διὰ τοῦ δακτύλου του τὴν θέσιν του. Ἔξελεθε, Λίνιε, ἵνα σὲ ἴδῃ ἡ ἀδελφή σου καὶ πεισθῇ, ὅτι εὗρισκεσαι μεταξύ μας. Μὴν ἀργῆς καὶ ἀνησυχεῖ.

Ὁ Λίνιος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτῃν του καὶ ἡ Μύρα, ὄλως χαρὰ, μὲ ἀνοικτάς τὰς ἀγκάλας της, ἐσφηνώθη ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ της. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀλληλοσπίασθησαν, ἐνῶ ἡ Μύρα ἀπὸ ὑπερβολικὴν συγκίνησιν ἐδάκρυνεν καὶ ἐγέλα.

— Λίνιε, τοῦ ἀνεφώνησεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν, πατρικὴν της γλῶσσαν, σὰς ἐνοστάλγησα. Πῶς ἦταν τὸ ἀπρόοπτον αὐτὸ δῶρον; Καλέ μου ἀδελφέ, μοῦ φαίνεται πῶς ὄνειρεύομαι. Ἐλα μαζί μου νὰ σοῦ δείξω τὸν οἶκον μας καὶ νὰ μάθω τὰ νέα τῶν γονέων μας.

Ὁ Χαρίφ συγκινημένος ἀπὸ τὴν συνάντησιν τῶν δύο ἀδελφῶν, παρήγγειλε νὰ προσφέρουν εἰς τοὺς παρευρισκομένους εἰδικὸν ποτόν, πού προσέφερον μόνον εἰς ἐπισήμους τελετάς.

Ὁ σύζυγος τῆς Μύρας εἶχεν εὐγενικὰ αἰσθήματα. Ἦτο καλόκαρδος καὶ μεγαλόψυχος εἰς τὴν ζωὴν του. Δὲν ἠνείχε-

το νὰ καταχρᾶται ποτέ τὰς ὑπηρεσίας τῶν συνανθρώπων του. Ἐὰν ποτὲ ἠδικεῖτο τις, ἔμμεσα ἐπανώρθωνε αὐτὸ ἀμέσως. Τὸ προσωπικόν του ἦτο πιστὸν εἰς αὐτόν, ἀκριβῶς διότι τὸ ἐφρόντιζε καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας του τὸ ἐβοήθει. Εἶχε διδαχθῆ πολλὰ ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας, ἀπὸ τὸν γηραιὸν ἱερέα τοῦ Ἄμμωνος, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ὡς τὸν καλλίτερον ὁδηγόν του, εἰς τὴν πορείαν τῆς πολυταράχου ζωῆς του. Δὲν θὰ ἀναφερθῶ ἐπ' αὐτῆς ἐφ' ὅσον ἤδη γνωρίζετε πτυχὰς τινάς.

Ὁ Χαρίφ καὶ ἡ Μύρα εἰς τὴν Χαλδαίαν

Ὁ Χαρίφ μετὰ τῆς συζύγου του Μύρας ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Βαβυλῶνα. Τὸ ταξιδιὸν των, θεβαίως ἦτο κουραστικόν, εὐχάριστον ὅμως, ὅταν διήρχοντο διαφόρους πόλεις καὶ χωρία μὲ τὴν ποικιλίαν τῶν ἠθῶν καὶ τῶν ἐθίμων των. Ἡ διαδρομὴ αὕτη τοὺς ἔδιδε μίαν νέαν ἱκανοποίησιν, ἀφοῦ ἀπὸ τόσων ἐτῶν ἀπουσίας των θὰ συναντῶντο, ἐπὶ τέλους, μετὰ τῶν γονέων τῆς Μύρας, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον εἶχον ἀπολέσει τὴν κόρην των, ἀλλὰ ἐστερήθησαν ἐξ αἰτίας της καὶ τὸν υἱὸν των Λίνιον.

Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἦτο δύσκολος ἡ ἀλληλογραφία, λόγῳ τῶν ἀποστάσεων, τῶν κινδύνων ποὺ διέτρεχεν ὁ κομιστὴς τῶν ἐπιστολῶν καὶ ἄλλα πολλὰ ἀπρόοπτα ἐμπόδια, ποὺ παρημπόδιζον τὴν συνεννόησιν, μεταξὺ φίλων, συγγενῶν καὶ ἄλλων τινῶν ὑπηρεσιῶν, ποὺ εἶχον ἄμεσον σχέσιν μετὰ προσωπικοτήτων, κατοικοῦντων εἰς χώρας μακρυνὰς μεταξὺ των.

Ὅταν τὸ ἐν λόγῳ ζεῦγος ἐφθασε σῶον καὶ ἀθλαβὲς εἰς τὴν Βαβυλῶνα, χωρὶς χρονοτριβῆν, κατηυθύνθη εἰς τὴν Χαλδαίαν. Ἐκεῖ, ἡ Μύρα συγκινημένη, πρώτη ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ πατρικοῦ οἴκου. Ἦνοιξεν ἡ μήτηρ της. Κατ' ἀρχὰς τῆς ἐφάνη, ὅτι ἔβλεπεν ὄραμα καὶ προσεπάθει νὰ διαλύσῃ τὴν εἰκόνα, φέρουσα τὰς χεῖρας της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἀνοιγοκλείοντας αὐτούς, μήπως καὶ ἴδη καθαρότερον. Αἰφνιδίως ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς κόρης της:

— Μητέρα, ἀνεφώνησεν, ἦλθα νὰ σᾶς ἰδῶ καὶ ὄλοι ὁμοῦ

νά συγκατοικήσωμεν εἰς τὸν οἶκον μας. Ὁ Χαρίφ προτείνει
νά ἔλθετε μαζί μας.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Μύρα ὅσον καὶ ὁ σύζυγός της εἶχον ἐ-
ναγκαλισμένην τὴν τόσον πονεμένην μητέρα των καὶ διὰ τῶν
ἀλλεπαλλήλων ἀσπασμῶν των, ἐκδήλωναν τὴν ψυχικὴν των ἰ-
κανοποίησιν. Ἡ Μύρα ἐξήγησεν εἰς τὴν μητέρα της, ὑπὸ ποίας
ἀπρόοπτος συνθήκας ἀνεχώρησαν, καὶ ὅτι ἡ ἐνέργειά της νά
συνεννοηθῆ μετ' αὐτῶν, τῶν γονέων της, ἀπέβησαν ἄκαρποι.

— Κόρη μου, εἶπεν ἡ μήτηρ, πόσον ἤλλαξες! Ὡραιότεραν
γυναίκα δὲν ἔχω ἰδεῖ, ἀπὸ τὸ σπλάχνου μου. Τί εὐτυχία εἶναι
αὕτη, νά μὴ τὴν ἀναμένω καὶ νά μοῦ παρουσιάζεται ὡς δῶρον
ἀνέλπιστον! Ποτὲ δὲν ἐφантаζόμην τὸν σύζυγόν σου τόσον εὐ-
γενῆ καὶ καλόν, κί' αὐτὸς τέκνον μου εἶναι. Ἡ χαρὰ μου εἶναι
διπλῆ σήμερον. Μόνον ποῦ δὲν γνωρίζομεν τί ἀπέγεινεν ὁ Λίνιος
μου. Ἐφυγε πρὸς ἀναζήτησίν σου. Ὁ πατήρ σου μὲ ἐπληροφό-
ρησεν, ὅτι εἶναι καλὰ καὶ εὐρίσκεται πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἀνα-
ζητήσεώς σου. Τὴν εἶδισιν τοῦ μετέδωσεν ἔμπορός τις, πατήρ
τῆς Ἰώχας. Δὲν γνωρίζω περισσότερα καὶ μάλιστα ποῖαν σχέ-
σιν εἶχεν ὁ Λίνιος μετ' αὐτῆς τῆς κόρης, ποῦ συνητηθήσαν καὶ
ποῦ εὐρίσκεται ὁ υἱός μου σήμερον. Αὐτὰ τὰ ὀλίγα ἔμαθον.

— Μεῖνε ἤσυχος, μητέρα, ὁ Λίνιος μένει εἰς τὸν οἶκον μου.
Θά σοῦ ἐξιστορήσω ὅλην τὴν περιπέτειά του. Δὲν μοῦ λέγεις,
ὁ πατέρας ποῦ εὐρίσκεται;

— Ἐντὸς ὀλίγου θά ἔλθῃ διὰ νά ἀκούσῃ καὶ ἐκεῖνος τὰ
νέα σας. Μὲ τί καταγίνεται ὁ Λίνιος μου εἰς τὴν χώρα σας;

— Ἀνέλαθε σπουδαῖα ἔργα. Εἰς τοῦτο τὸν ἐβοήθησε πολὺ
ὁ Χαρίφ, ποῦ τὸν ἐκτιμᾷ, τὸν θαυμάζει καὶ τὸν ἀγαπᾷ ὡς ἀ-
δελφόν του. Ὁ Λίνιος ἔχει πολλὰς συμπαθείας, πρὸ παντὸς
ἀπὸ ὠραιοτάτας νέας καλῶν οἰκογενειῶν. Μὰ κάτι τὸ περίε-
ρον τοῦ συμβαίνει! Ἀποφεύγει τὸν γάμον. Δὲν γνωρίζω τί
σκέπτεται καὶ ποῦ τὸν ἔχει τὸν νοῦν του. Ἐπὶ τῶν προσωπικῶν
του ζητημάτων ἀγνωσθὰς ἐπιδιώξεις του. Ποῖος γνωρίζει;
Ἥμπορεῖ νά ἀγαπᾷ κρυφίως νέαν τῆς ἀρεσκείας του, ἀν καὶ
δὲν φαίνεται ἐρωτευμένος. Κάτι ἄλλο τὸν ἀπασχολεῖ, ποῦ δὲν
κατῶρθωσα νά τὸ μάθω. Δὲν σοῦ φαίνεται, πῶς ὁ πατέρας ἄρ-
γησε πολὺ;

— Ὁ ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ Χαρίφ, μὲ τὰ σπασμένα ἑλληνικά

του, ἔχει ἐργασίες. Πού νά ξεύρη, πῶς εὐρισκόμεθα ἐδῶ. Εἶμαι βέβαιος, πῶς ἂν τὸ ἤξευρε θά πετοῦσε ἀπὸ χαρά.

Εἰς τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Χαρίφ, ἔφθασε καὶ ὁ πατέρας. Τὸ τί ἔχει γίνεαι ἀπὸ ἀνέλπιστη χαρά, δὲν περιγράφεται. Ἄφου συνῆλθον κάπως, ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν αὐτὴν, ὁ πατέρας μὲ τὸν Χαρίφ ἀπεσύρθησαν ἰδιαιτέρως καὶ τὰ ἔλεγαν. Τὸ σιωπηλὸ καὶ μαραμένο ἀπὸ χαρὰ ἐκεῖνο οἴκημα, ἔλαμψε σάν ἥλιος εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων. Ἀκτινοβολοῦσε ἡ ὑπερτάτη ἱκανοποίησις μιᾶς εὐτυχισμένης ἡμέρας, πού δὲν τὴν ἐπρόσμεναν!

Ἡ Μάρση εἰς τὸν ρόλον τῆς ἱερείας

Ἡ Μάρση, εἶχεν ἀκολουθήσει τὰς συνηθείας τῶν ἱερατικῶν κανόνων. Εἰς ὠρισμένας ὥρας τῆς ἡμέρας, μετ' ἄλλων συναδέλφων τῆς, ἀντικαθίστων τὰς ἤδη ἀποκαμωμένας ἐκ τῆς ἐργασίας των. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν, ὅταν αἱ μὲν ἀνελάμβανον τὰ χρέη των, αἱ δὲ ἀπεσύροντο διὰ νὰ ἀναπαυθῶσιν.

Ὡς ἀνέφερον, αἱ ἱερεῖαι ἦσαν ἐκλεγμένοι μὲ μεγάλην προσοχὴν. Εἶχον διδαχθῆ ἐπικτήτους ἀρετὰς τῆς γυναικείας φύσεως ὥστε νὰ μὴ δύναται οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐιδικῶν εἰς τὴν ἐκλογὴν των, νὰ ἐμβασθῆ, ἐὰν οἱ τρόποι των καὶ τὰ αἰσθήματά των ἦσαν πηγαῖα ἢ πλαστά. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἡ ὑποκρισία πού ἐδιδάσκοντο, ἦτο προσὸν ἀνεκτίμητον εἰς τὰς ἐρωτικὰς τῶν περιπτώξεις. Παρ' ὄλην τὴν χάριν των ἦσαν δυστυχισμένα πλάσματα, ὅταν εὐρίσκοντο ἐν ἀναπαύσει, καὶ διησθάνοντο ἐνα ἀπέραντον κενὸν ἐντὸς των, πού προήρχετο ἀπὸ τὴν πεζότητα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεώς των, ἀπὸ τὸν ἐπιτήδειον Κλήρον τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης.

Ὡρισμένας ἡμέρας συνεκέντρωναν τὰς ἱερείας εἰς ἐιδικὸν θάλαμον, ἵνα ἐκεῖ ἀκούσουν τὴν ὁμιλίαν τῆς θεᾶς Ἰσιδος. Πάντα ταῦτα ἦσαν τεχνάσματα προπαρασκευασμένα ἀπὸ τοὺς πονηροὺς κληρικοὺς, πού ἄλλο τι δὲν ἐσκέπτοντο, ἀπὸ τὸ νὰ ἀποκτήσουν, διὰ μέσου τοῦ πλοῦτου των, αἴγλην καὶ κύρος, ἀποθησαυρίζοντες μὲ τὴν ταπεινὴν ἐργασίαν τῶν πτωχῶν ὑπάρξεων.

Ἡ γενεὰ τοῦ Κλήρου, πού προήρχετο ἀπὸ τὴν σποράν τῶν Ἀτλάντων, ἐκράτει τὴν συντηρητικότητά της, ὡς καὶ τὰ εὐγενῆ καὶ ὑψηλὰ ἰδανικά της. Ἐξ αὐτῆς τῆς γενεᾶς, ὀλίγοι ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διατηροῦσαν στάσιν ἀξιοπρεπῆ. Οἱ λοιποὶ, διὰ τοῦ χρόνου, εἶχον διαφθαρή καὶ διέφθειραν διὰ τοῦ τρόπου των, ἀκόμη καὶ τὰς ἱερείας. Ὅποια διαφορὰ, μεταξὺ ἱερείων τῶν Ναῶν τῆς Ἀτλαντίδος καὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Δυναστείας τῶν Φαραῶ!

Ἡ Μάρση, κατ' ἀρχὰς συνεστέλλετο, ὅταν ἤρχετο εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν διαφόρων προσκυνητῶν τοῦ Ναοῦ. Ἀργότερον ἡ συνήθεια αὕτη τῆς ἐγένετο ἀναγκαστικὸν χρέος καὶ μᾶλλον καλοδεχόταν τὴν πελατεῖαν τῆς θεᾶς Ἰσιδος. Μὲ τὸν χρόνον, ὅμως, ὅστις δαμάζει τὰ πάντα καὶ ἐνίοτε φωτίζει τὴν τύφλωσιν διὰ μέσου τοῦ κόρου, ἀπεστρέφετο τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, διότι τῆς ἀπενέκρωσε τὸ αἶσθημα καὶ δὲν τῆς ἦτο δυνατόν νὰ ἔχη προτίμησιν, εἰς ἓν καὶ μόνον ἄτομον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἀφιερῶση ὀλοκληρωμένην τὴν ὑπαρξίν της, μὲ ἀγάπην καὶ φυλισμόν.

Ὅταν δὲν ὑφίσταται αἶσθημα πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ κόρου καὶ στερέωσιν τῶν ἀμοιβαίων αἰσθημάτων δύο ἐρωτευμένων, τότε τὰ πάντα ἀπονεκροῦνται ἐν τῇ ὄντῳ, ἥτις συναισθάνεται τὸ μάταιον τοῦ κόσμου, χωρὶς ὅμως κατανόησιν τῆς ἀποστολῆς της ἐν τῇ Γῇ καὶ τῶν ἱερῶν αὐτῆς χρεῶν.

Ἡ Μάρση εἶχε γίνει μηχανικὸν νευρόσπαστον εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἰσιδος. Τῆς ἔλλειπεν ἡ ζωηρότης ἐκεῖνη, πού εἶχεν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς σταδιοδρομίας της. Ὄνειροπόλει ἓναν ἄλλον κόσμον, ἄγνωστον, τὸν ὁποῖον οὐδὲ κἂν ἐγνώρισε. Καὶ ὅμως ἡ φαντασία της τὸν ἐπλαθεν ὡς ὄραμα, πού δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν περιγράψῃ, ἀφοῦ δὲν τὸν εἶχε ζήσει. Ἐπὶ ὥρας τὰς νύκτας, τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ ἐκ τῆς ἀϋπνίας. Ἡ φυσικὴ πίεσις μιᾶς τοιαύτης καταστάσεως, πού συνήθως δημιουργεῖ διέξοδον εἰς τὴν ἀνάγκην, δὲν ὑφίστατο. Τότε, τί τὴν ἐπίεζε τόσον, ὥστε νὰ θλίβεται ἐκ τῆς ἀνίας καὶ νὰ ἀναζητῇ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώριζεν ἐπακριβῶς τί ἦτο;

Τὸ αἶσθημά της εἶχε τελείως ἐξαφανισθῆ ἐκ τοῦ κόρου τῆς ὑλικῆς της προσφορᾶς πρὸς τοὺς προσκυνητάς, ὥστε νὰ ἀπωλέσῃ ἀκόμη καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ζωῆς. Ἴσως, ἐσκέπτετο ἐνίο-

τε, ὁ θάνατος νὰ εἶναι προτιμότερος ἀπὸ τὴν ζωὴν. Τὴν ἐφόβι-
ζεν, ὅμως, τὸ ἄγνωστον. Ἐὰν ἀπαλλασσόταν ἀπο τὴν μίαν κα-
τάστασιν καὶ εἰσῆρχετο εἰς χειροτέραν τῆς πρώτης, ἄρα γε θά-
ἠδύνατο νὰ ἀπαλλαχθῆ καὶ ἀπὸ αὐτὴν, καὶ κατὰ ποῖον τρό-
πον; Ὅταν δοκιμάξης, ὡς φάρμακον ἰάσεώς σου, τὸν θάνα-
τον, ποῖον ἄλλο φάρμακον θά ἠδύνασο νὰ δοκιμάσης, ἀφοῦ
ἀπὸ τὸν ὄρατὸν κόσμον μεταβαίνεις εἰς τὸν ἀόρατον;

Ἡ νεαρά καὶ χαριτωμένη Μάρση, ἤρχισε νὰ ἀπαγοητεύε-
ται εἰς τὸ στενὸν ἐκεῖνο περιβάλλον τοῦ ἀναγκαστικοῦ χρέους.

— Ἀρκετὰ ἐτίμησα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, τὴν Θεάν. Εἶναι
πλέον καιρὸς καὶ ἡ Θεὰ νὰ δείξη πρὸς ἐμὲ τὴν εὐνοϊάν της. Ὁ-
που δὲν ὑπάρχει συμφέρον ὁ Κληῆρος εἶναι τυφλός. Ἐνδιαφέ-
ρεται μόνον διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν, κανονίζοντας κατὰ τὰς ἐ-
πιθυμίας του, τὴν ζωὴν του.

Αἱ ἱέρειαι, κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ
δώματά των. Εἰς νεαρός, ἱερεὺς, πού τὰς παρηκολούθει, ἔχει
προσέξει πὼς ἡ Μάρση δὲν ἦταν μεταξὺ τῶν ἄλλων. Θὰ ἀνε-
χώρησεν ἐνωρίτερον, ἐσκέφθη, πού δὲν ἐπιτρέπεται ἢ διόλου
ἀπίθανον νὰ παρέμεινεν ἐντὸς τοῦ Ναοῦ. Ἀλλὰ διὰ ποῖον λό-
γον;

Ἀφοῦ ὅλαι ἀπεμακρύνθησαν, ὁ νεαρός ἱερεὺς Χούνης, εἰ-
σῆλθε μετὰ προσοχῆς ἐντὸς τοῦ Ναοῦ καὶ ἐκρύφθη ὀπισθεν
μιας κολώνας. Μὲ τὸ ἀμυδρὸν φῶς πού ἐφωτίζετο ὁ Ναός,
προσεπάθει νὰ εὔρη, πού εὐρίσκετο ἡ Μάρση, ἐὰν πράγματι
δὲν εἶχεν ἐξέλθη. Τὴν ἀνεκάλυψε σκυμμένην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους,
ἔμπροσθεν τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἰσιδος κάτι νὰ ψιθυρίζη. Ἐ-
προχώρησε πρὸς τὴν κατεύθυνσίν της, χωρὶς νὰ φαίνεται.

— Διατί, ἄρα γε, παρέμεινε μόνη; ἐσκέφθη μὲ ἀπορίαν.

Ἡ Μάρση ἀνηγέρθη, ὕψωσε τὰς χεῖρας της πρὸς τὴν θεάν
Ἰσιδα καὶ ἤρχισεν ἀμέσως νὰ χορεύη μὲ τοσαύτην δεξιότη-
τήν καὶ ζωηρότητα, ὥστε ὁ ἱερεὺς νὰ μείνῃ ἔκθαμβος! Πο-
τὲ δὲν τὴν εἶχεν ἰδεῖ εἰς στάσιν τοσοῦτον ἔλκυστικὴν. Γοητευ-
μένος ἐκ τοῦ χοροῦ τῆς ἱέρειας, δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῆ ἐκ τῆς
θέσεώς του, ἀλλ' οὔτε καὶ βῆμα νὰ κάνη. Αἰφνιδίως, τὸν κατέ-
πληξεν ἡ γλυκεῖα καὶ ἀρμονικὴ τοῦ ἄσματος της φωνή. Πρώ-
την φοράν ἤκουε ἱέρειαν νὰ κελαῖδῃ ὡς αἰθέριον πτηνόν. Πρὸς
στιγμὴν, ἐσκέφθη, ὅτι τὴν χάριν ταύτην ἐδέχθη ὡς δῶρον ἐκ

τῆς θεᾶς. Ὅταν, ὅμως, ἤκουσε καθαρά τὸν ψιθυρὸν τῆς νᾶ λέγει:

— «Μεγάλη μου θεά, δός μοι τὴν ἐλευθερίαν μου, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνω ἐντὸς τοῦ κλωθοῦ μου», ὁ ἱερεὺς ἐξιππάσθη. Διατί, διερωτήθη, ζητεῖ τὴν ἐλευθερίαν τῆς; Μήπως ἀπεφάσισε νὰ δραπετεύσῃ; Λησμονεῖ τὸν ὄρκον τῆς; Ποῖος, ἄραγε, τὴν συνεβούλευσε περὶ τοῦ ἔξω κόσμου καὶ τί σκέπτεται δι' αὐτόν; Εἶναι ἄραγε ἡ κατάλληλος στιγμή νὰ τὴν πλησιάσω, διὰ νὰ μάθω τί τῆς συμβαίνει, ἢ μᾶλλον ποῖον εἶναι τὸ θάσανόν τῆς; Καὶ ἂν ἀρνηθῇ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, ὅποια θὰ εἶναι ἡ θέσις μου ἀπέναντι τοῦ Ἀρχιερέως, ἐν περιπτώσει ζητήσῃ αὕτη ἀκρόασιν ἐξ αὐτοῦ; Ἐὰν ἀπωλέσω τὸν στόχον μου δὲν ἔπεται, ὅτι ἀπώλεσα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν μου. Μὲ τὸν χρόνον κερδίζεις, ὅτι εἰς στιγμήν ἀπώλεσες. Ἡ πειθὼ προλειάει τὸ ἔδαφος, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται τοῦτο ἀνώμαλον! Θὰ τὸ μεταβάλλω εἰς ὅσιν προσιτὴν καὶ εὐχάριστον.

Αἱ σκέψεις καὶ ἀποφάσεις τοῦ νεαροῦ ἱερέως διελύθησαν, διότι ἡ Μάρση ἀπροόπτως ἐγκατέλειψε τὸν Ναὸν καὶ θιαστική κατημύθησε εἰς τὸ δῶμα τῆς. Ἐκτοτε ὁ Χούνης δὲν κατῴρθωσε νὰ τὴν ἀπομονώσῃ. Τὴν παρηκολούθει κρυφίως, διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ, ἔὰν ἀφυπνίσθῃ τὸ αἴσθημά τῆς καὶ ποῖος ἦτο ὁ ἀλιεύς τῆς! Τοιοῦτον τι, δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν κόρην, διότι θὰ ἐγένετο ἀντιληπτόν. Ἡ περιέργεια κατέτρωγε τὸ πνεῦμα τοῦ Χούνη, νὰ μάθῃ τί ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐτάραζε τὴν ὑπαρξίν τῆς νεαρᾶς ἱερείας!

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποφασίσῃ κάτι, πού αὐτὸ συνδέεται μὲ τὴν ὑλικὴν του ἱκανοποίησιν, δὲν διστάζει νὰ διαπράξῃ κάθε τι τὸ ἀθέμιτον, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ ποταπὸς σκοπὸς του. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, αἱ σκέψεις του εἶναι σκοτειναί, ἂν ὄχι καὶ ἐπικίνδυναι. Ὁ ἱερεὺς Χούνης, ὡς ἄνθρωπος νέος, ζωηρὸς καὶ ἀδίστακτος εἰς τὰς ἐπιθυμίας του, δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ τὸν ἐμποδίσῃ εἰς τὴν μὴ ὀρθὴν κατεύθυνσιν, πού ἀντετάσσετο εἰς τὰ ἱερά καθήκοντά του.

Κατόπιν ἀρκετοῦ χρόνου, τυχαίως συνήντησε, νύκτα πλέον, τὴν ὠραίαν ἱέρειαν ἔξωθεν τοῦ οἰκῆματός τῆς. Τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπεν, ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῆς ὁμιλήσῃ ἰδιαίτε-
ρως. Τὴν ὠδήγησεν ὀπισθεν ὑψηλοῦ τείχους καὶ ὅπως ὁ χῶ-

ρος εκείνος ἦτο ἔρημος, τοῦ ἦτο εὐκόλον νὰ τῆς εἶπη τὰ σχέδια του, νὰ τὴν ἀπελευθερώσῃ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς. Ἐπειδὴ ἀπεδείχθη, ὡς ὁ ἴδιος διεπίστῳσεν, ὅτι ἡ Μάρση δὲν εἶχεν αἰσθηματικὸν ἀνεπτυγμένον κόσμον, θὰ τοῦ ἦτο, ὡς ἐνόμιζεν, εὐκόλον νὰ τὴν μεταπίσῃ.

— Γνωρίζω, τῆς εἶπεν, ὅτι ἐζήτησες ἀπὸ τὴν θεὰν Ἰσιδα, νὰ σὲ ἀπολυτρώσῃ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ χρέους σου. Αὕτη, λοιπόν, μὲ ἀπέστειλε, διὰ νὰ μάθῳ ἐκ σοῦ τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὄποιον σὲ ταρασσει, διὰ νὰ σοῦ ἀποδώσω, ὡς ἀπεσταλμένος τῆς, τὴν ψυχικὴν σου γαλήνην, ὡς καὶ τὴν ἡρεμίαν τοῦ πνεύματός σου. Ἡ ταραχὴ τοῦ ἐσώτερου σου κόσμου ἀντανακλᾷ εἰς τὴν ὄψιν σου!

— Πῶς εἶναι δυνατόν, τοῦ ἀπήντησεν ἡ ἱέρεια, ἡ θεὰ νὰ σοῦ ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικόν μου; Ὑπαγε ὀπίσω μου, ὑποκριτά, ὠτακουστὴ καὶ δόλιε δοῦλε τοῦ Κακοῦ Πνεύματος. Οὐδεὶς σὲ ἀπέστειλε, διὰ νὰ ἐρευνήσῃς τὸν ἐσώτερόν μου κόσμον, ὅστις εἶναι ἤδη γνωστός εἰς τὴν θεὰν Ἰσιδα. Ἡ ἀνελικρίνειά σου αὕτη μοῦ προκαλεῖ φρίκην καὶ ἀηδίαν. Ὑπαγε νὰ ἀλιεύσῃς ὁποιανδήποτε ἀπὸ τὰς συναδέλφους μου, ὄχι ὁμῶς ἐμέ. Ἐὰν ἡ θεὰ ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ, θὰ ἀπετείνετο εἰς ἐμέ καὶ ὄχι εἰς ἐσέ. Καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι θὰ μοῦ ἀπεκάλυπτε μὲ ποῖον κακοποιὸν πνεῦμα θὰ συναντώμην! Γνωρίζεις, ὅτι τὸ ψεῦδος τιμωρεῖται εἰς νεαρόν ἱερέα, μὴ ἀρμόζοντα νὰ ἐπιδιώκῃ σκοποὺς ἀθεμίτους καὶ ἀναξίους τῆς ἀποστολῆς του. Τοῦτο τὸ ὄποιον ἐπιδιώκεις ὀνομάζεται ἀνηθικότης. Ἐὰν δὲν ἀπομακρυνθῆς ἐξ ἐμοῦ, θὰ μὲ ἐξαναγκάσῃς νὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα εἰς τὸν Ἀρχιερέα.

— Δὲν ἦλθα, Μάρση, διὰ νὰ σὲ ἐλκύσω, ὡς νομίζεις, ἀλλὰ διὰ νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὸ θάσανον τῆς ἐφιαλτικῆς σου ἀνησυχίας. Νὰ ἡρεμήσω τὸν ἄστατον καὶ περίεργον ἀναθρασμόν τοῦ ἐντός σου κόσμου καὶ ὡς φίλος καὶ σύμμαχός σου, νὰ σὲ διευκολύνω εἰς αὐτό, πού ἀναζητεῖ ἡ ὑπαρξίς σου, διαλύοντας τὴν ἀνίαν σου, διὰ νὰ ἀντιληφθῆς τὴν ζωὴν καὶ ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς, πού ἰκάνοποιεῖ τὸ πνεῦμα καὶ καθησυχάζει τὴν ψυχικὴν σου ταραχήν.

— Ποῖος, εἶπέ μου, σοῦ ἐζήτησε χωρὶς ἀμοιβήν, νὰ μοῦ προσφέρῃς φάρμακον ἀνύπαρκτον, τοῦ ὁποίου σὺ μόνον ἔχεις τὴν ἀνάγκην του καὶ ὄχι ἐγώ; Οἱ λόγοι σου δυνατόν, νὰ εἶναι

δელεαστικοί εἰς τὸν διψασμένον ὄδοιπόρον, ὄχι ὅμως καὶ πειστικοί εἰς τὸν ψυχικὰ παθόντα. Ἐμαθήτευσες εἰς τὴν κατακτησιν τῶν γυναικῶν καὶ ἐλησμόνησες τίνι τρόπῳ κατακτῶνται οἱ πιστοί. Εἶσαι καλῶς κατηρτισμένος διὰ νὰ κυνηγᾷς δορκάδας! Προτιμότερον θὰ ἦτο δι' ἐσέ νὰ ἐξασκηθῆς εἰς τὸ κυνήγιον τῶν λεόντων!

— Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, θέλω νὰ σώσω τὴν δορκάδα, ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ λέοντος.

— Τότε ἀναζήτησον τὸν λέοντα καὶ ἀφοῦ τὸν ἐξοντώσης, ἔχεις χρόνον νὰ σκεφθῆς ἐὰν ἡ δορκὰς εἶναι ἢ ὄχι διὰ τοὺς ἰδικούς σου ὄνυχας!

— Μάρση, σὲ ἰκετεύω! Μὴ εἶσαι τόσο σκληρὰ εἰς ἐμέ, πού φροντίζω δι' ἐσέ.

— Ἐὰν πράγματι θέλης νὰ φροντίσης δι' ἐμέ, μὴ μὲ πλησιάσης. Εἰς τὸ ἐξῆς ἀρνοῦμαι νὰ δεχθῶ προσκυνητάς. Εἶμαι ἀποφασισμένη, ἐὰν συμβῆ τοιοῦτον τι, νὰ δραπέτεύσω. Ὁ χορός μου ἀρκεῖ διὰ νὰ τοὺς τέρψη τὰ ὄμματά. Ἄρνοῦμαι νὰ γίνω δούλη τῶν δούλων. Τὴν συμβουλὴν ταύτην μοῦ ἔδωσεν ἡ θεὰ Ἴσις, πονηρὴ ἱερέα.

Αὗτοί ἦσαν οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς Μάρση πρὸς τὸν Χούνη, τὸν ἐρωτευμένον ἱερέα τοῦ Ναοῦ. Ἐκτοτε ἀπέφευγε νὰ τὴν συναντήσῃ. Ἡ ἱερεία ἐκράτησε τὸν λόγον τῆς καὶ ἀφωσιώθη μόνον εἰς τὸν χορὸν τῆς ἔλξεως, ἐγκαταλείπουσα τὴν πελατεῖαν τῆς, εἰς τὰς συναδέλφους τῆς. Ὅταν ὅλοι ἐκοιμῶντο, ἡ Μάρση εἰσῆρχετο εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἔμπροσθεν τοῦ ἀγάλματος τῆς θεᾶς, ἐχόρευε εἰδικὸν χορὸν, ἐνδεδυμένη μὲ λευκὸν πέπλον.

Ὁ Χαρίφ μετὰ τῆς Μύρας ἔμειναν πολὺ ἱκανοποιημένοι, τόσο ἀπὸ τὴν συνάντησιν, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν διαμονὴν των, εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον. Ἦλθον εἰς ἐπαφὴν μὲ πολλὰ πρόσωπα παλαιὰ καὶ νέα καὶ συνεζήτησαν μὲ εἰδικούς ἐπὶ τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς, ὡς καὶ τῶν σχεδίων πού ἀνέλαβεν ὁ Λίνιος. Ὅλοι ἐθαύμασαν τὴν ἰδιοφυῖαν τοῦ νέου συμπατριώτου των καὶ ἠυχήθησαν νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ εἰς τὴν χώραν του, διὰ νὰ ἀνα-

λάθη εν είδος Ἀστεροσκοπείου, πού εἶχον ἀπόλυτον ἀνάγκην.

Ὁ Χαρίφ ἐπέμενε, ὅπως οἱ γονεῖς τῆς συζύγου του, τοὺς ἀκολουθήσουν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀλλ' ὁ πατήρ ἔφερεν ἀντιρρήσεις. Τέλος τοὺς ἐπεισεν, ὅτι τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς ἐργασίας του.

— Ἄν θέλῃ, ἄς σᾶς ἀκολουθήσῃ, εἶπεν, ἡ σύζυγός μου καὶ ἀργότερον ἐπιστρέφει εἰς τὴν Χαλδαίαν τῇ συνοδείᾳ τοῦ Λίνιου, πού ἔχω νὰ τὸν ἰδῶ ἀπὸ τότε πού ἀπεφάσισε νὰ ἀναζητήσῃ τὰ ἴχνη τῆς Μύρας μας.

— Τί καλὰ θὰ ἦτο, πατέρα, εἶπεν ὁ Χαρίφ, ἂν καὶ σὺ εὐρισκόσουν μαζί μας, ἔστω καὶ διὰ μικρὸν χρονικὸν διάστημα. Ἡ χαρὰ μας θὰ συνεπληροῦτο εἰς τὸ ἀκέραιον.

— Ὅχι, παιδί μου, ἐπανέλαθεν ὁ πατήρ. Μοῦ εἶναι ἀδύνατον, κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ ἐδῶ. Ἄλλην φοράν, ἴσως τὸ κατορθώσω. Νὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ ἡ γυναίκα μου. Νὰ μὴ, ὅμως, τὸ παραξηλώσῃ καὶ μὲ λησμονήσῃ μόνον καὶ ἔρημον! Ἀκοῦς τί σοῦ λέγω, γυναίκα;

— Ναί, ἀφέντη μου, ἄκουσα. Ἀποφασίζω τὸ ταξίδι αὐτό, περισσότερον διὰ νὰ ἰδῶ τὸν Λίνιον μου. Δὲν φαντάζεσθε πόσον τὸν ἐπεθύμησα! Τὸ ἀγόρι μου ἔχει κύρος καὶ τὸν θαυμάζουν ὅλοι, ὅπως μᾶς εἶπε καὶ τὸ ἄλλο ἀξιαγάπητο παιδί μας, ὁ Χαρίφ.

— Μητέρα, τῆς ἀπήντησεν ὁ Χαρίφ, εἶναι φυσικὸ τὸν Λίνιον νὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ νὰ τὸν θαυμάζω, διότι εἶναι ἀδελφός μου. Οἱ ξένοι τὸν ἐπαινοῦν, ὅχι μόνον διὰ τὰ ἔργα του. Πρὸ παντός διὰ τὸν χαρακτῆρα του. Παιδιά σὰν κι' αὐτόν, δὲν παρυσιάζονται εὐκόλα εἰς τὸν κόσμον μας...

Ἔτσι ἔφθασε ἡ ἡμέρα, πού οἱ τρεῖς τοὺς ἀπεχαιρέτησαν τὸν πατέρα, μὲ κατεύθυνσιν τὴν Αἴγυπτον. Ὅπως γνωρίζομεν, αὐτὰ τὰ ταξίδια ἦσαν κουραστικά, εὐχάριστα, ὅμως, ἀπὸ τὴν ποικιλίαν τῶν χωρῶν, πού διέβαινε τὸ καραβάνι των. Κάποτε, ἐπὶ τέλους, ἔφθασαν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἀνεπαύθησαν εἰς τὸ πρῶτο πανδοχεῖον πού συνήντησαν, τὴν δὲ ἐπαύριον, χωρὶς χρονοτριβὴν, μὲ ὑποζύγια ὠδηγήθησαν πρὸς τὸν οἶκον των.

Ὅποια ἦτο ἡ χαρὰ τῆς μητέρας, ὅταν συνήντησε τὸν Λίνιον, δὲν περιγράφεται. Οὔτε τὸ Μέγαρον, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ

διακόσμησίς του τῆς ἔκαναν τόσῃν ἐντύπωσιν, ὅσον αἱ θερμαὶ ἀγκάλαι τοῦ πολυποθῆτου υἱοῦ της. Ὅλοι συγκεντρωμένοι εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν, ἐώρτασαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἔλυποῦντο πολὺ, πού δὲν παρευρίσκετο καὶ ὁ πατὴρ των.

— Πῶς πηγαίνουν τὰ ἔργα σου, Λίνιε; ἠρώτησεν ὁ Χαρίφ. Μήπως σὲ ἐδυσκόλευσεν ἡ εὕρεσις ἐργατῶν;

— Ὅχι, Χαρίφ. Κατῶρθωσα νὰ συγκεντρώσω τοὺς καταλλήλους, ὥστε τὸ οἰκοδόμημα νὰ προχωρῇ μὲ γοργὸν ρυθμὸν. Αἱ θάσεις ἔχουν περαιωθῆ, ὡς καὶ τὰ πρῶτα τοιχώματα μὲ λίθους πού μετεφέρθησαν ἀπὸ μακρυνὰς περιοχὰς καὶ μὲ ἀνάμιξιν εἰδικοῦ μείγματος, πού διὰ πρώτην φοράν χρησιμοποιοῦ εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν μου. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ὑλικά τῆς ἰδικῆς μου ἐπινοήσεως, ὥστε οἱ τοῖχοι νὰ εἶναι στέρεοι καὶ πολὺ ἀνθεκτικοί, ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω τί ἔχω κάνει, ὅταν ἐπισκεφθῶμεν τὴν περιοχὴν τῆς οἰκοδομῆς. Χαρίφ, θέλω νὰ εἶσαι ὑπερήφανος διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ἔργου τούτου. Σὺ τὸ ἐσκέφθης, σὺ τὸ ὤθησες διὰ τῆς ἰδέας σου εἰς τὴν πράξιν. Ἄρα ἡ πρωτοβουλία εἶναι ἰδική σου.

— Λίνιε, δὲν τ' ἀφήνεις αὐτά, ἀφοῦ σὺ εἶσαι ὁ δημιουργὸς τοῦ ἔργου; Ἐσὺ θὰ ἐπαινεθῆς ὡς Ἀρχιτέκτων.

— Ἐάν δὲν ἦσουν ἐσύ, ἀδελφέ, εἰς τὸ μέσον, οὐδέποτε θὰ ἠδυνάμην νὰ ἀναλάβω μεγαλεπήθολον σχέδιον! Οὐδεὶς θὰ ἐτόλμα νὰ μοῦ ἀναθέσῃ δαπανηρόν, ἀλλ' ἀντάξιον τῆς δαπάνης του ἔργου, ὡς σὺ τὸ ἠθέλησες.

— Δὲν σὰς καταλαβαίνω, ἐπρόσθεσε κάπως δειλὰ ἡ Μύρα. Ὁ εἰς συλλαμβάνει τὴν ἰδέαν καὶ ὁ ἕτερος τὴν ἐκτελεῖ, διὰ τῆς τεχνικῆς του. Εἶσθε καὶ οἱ δύο ἀξιεπίαινοι.

— Γυναίκα μου, εἶπεν ὁ Χαρίφ, ἡ δικαιοσύνη ἀποδίδεται μὲ τὴν ἀλήθειαν. Αἱ ἰδέαι, ὅπως συλλαμβάνονται ἔτσι καὶ ἐξατιμίζονται, ὅταν δὲν ἐφαρμόζονται. Εἰς τὴν περίπτωσιν μας, ὁ Λίνιος εἶναι ὁ ἐφαρμοστής. Εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἀνήκει ὁ ἔπαινος. Εἰς ἐμὲ δὲ ὁ θαυμασμός μου πρὸς τὸν ἄνθρωπον - δημιουργόν. Πιστεύω τώρα νὰ μὲ ἐννοήσατε καλῶς.

Ὁ Λίνιος δὲν ἠσχολεῖτο μόνον μὲ τὸ κύριον ἔργον του. Εἶχε καὶ ἄλλας οἰκοδομάς, πού τοῦ ἀνέθεσαν πλούσιοι Αἰγύπτιοι. Καὶ ἔτσι τὸ ὄνομά του ἔγινε πολὺ γνωστόν, εἰς ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν.

Με ἰδικά του ἔξοδα, ἀνήγειρε μικρὰν πυραμίδα, ὕψους 8 μέτρων, με ἀναλόγους διαστάσεις εἰς τὴν βάσιν της. Δὲν θὰ ἀναφερόμην εἰς αὐτήν. Ἀλλὰ διὰ νὰ τιμήσω τὴν μνήμην του, ὀφείλω νὰ εἶπω τί τὸν ὤθησεν εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο ἔργον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε, εἰς τὸ ἐσωτερικόν του, μαθηματικούς ὑπολογισμοὺς μεγίστης ἀξίας.

Ὁ ἐπισκέπτης εἰσῆρχετο ἀπὸ μίαν μικρὰν πύλην, ἐντὸς αἰθούσης ἀπλουστάτης. Ἐκεῖθεν ὠδηγεῖτο, διὰ δαυλοῦ, εἰς κατηφορικὴν στοάν, εἰς βάθος περίπου 10 μέτρων, ὅπου ὑπῆρχεν ἑτέρα αἶθουσα στρογγύλη, διαμέτρου 10 μέτρων, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἔκειτο μαρμαρίνη στρογγύλη τράπεζα καὶ κάθισμα ἐκ ξύλου ἐθένου. Ἐπὶ τοῦ τοίχου ὑπῆρχον πάπυροι με μαθηματικούς ὑπολογισμοὺς, πὺ διηκόλουνον τὴν ἐργασίαν του Λίνιου. Προβλήματα μετὰ τῶν λύσεών των, μεγίστης σπουδαιότητος, τόσον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅσον καὶ διὰ τὴν σημερινὴν σας ἀκόμη!

Πολλάκις τὰς νύκτας, μόνος ἐντὸς τῆς στρογγύλης αἰθούσης, συνελάμβανεν ἐπινοήσεις καὶ σχέδια περίπλοκα, τὰ ὁποῖα καὶ ὁ ἴδιος, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, πῶς με τὴν εὐκολίαν διείσδυεν εἰς σχέδια μηχανικῆς φύσεως, πέραν τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος. Ποσάκις, ἐν τῇ ἡρεμίᾳ τοῦ πνεύματός του δὲν διηρωτήθη, ποῖα ἀφανῆς δύναμις τὸν ἐβοήθει! Διὰ τοῦτο ποτὲ δὲν ἐκαυχῆθη ἀπὸ ἐγωῖσμόν, ὅτι ὑπερεῖχε τῶν συναδέλφων του.

Ἐξω τῆς μικρᾶς πυραμίδος του, ἐχάραξεν ἐπὶ τῆς μετώπης τῆς πύλης ἑλληνιστί:

«ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΟΥ ΕΡΕΒΟΥΣ, ΑΠΟΚΤΑΣ ΦΩΤΙΣΜΟΝ»

Οὐδεὶς ἠδυνήθη ποτὲ νὰ δώσῃ τὴν πραγματικὴν ἐρμηνείαν τῆς φράσεώς του. Εἶχε τὴν ἔννοιαν: «Ἐὰν δὲν νοκίμασθῆς, δὲν θὰ ἡμπορέσῃς νὰ ἴδῃς τὸ Φῶς».

— Χαρίφ, πῶς σοῦ φαίνεται τὸ ἄντρον μου τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Λίνιος τὸν γαμβρόν του. Καὶ ἐκεῖνος ἔκπληκτος τοῦ ἀπήνησεν:

— Λίνιε, τί σοῦ ἦλθεν εἰς τὴν μνήμην, διὰ νὰ κτίσῃς τοιοῦτο σκοτεινὸν ἄντρον, πὺ μόνον οἱ ἀποχωρήσαντες ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἐὰν ἡμποροῦσαν, θὰ μᾶς ἔλεγον, ὅτι τὸ ἐπε-

θύμουν; Δηλαδή, τί σέ εΐλκυσε πρὸς τὸ σκότος, διὰ νὰ εὕρης τὸ φῶς;

— Ἀδελφὲ Χαρίφ, εἶπέ πῶς τοῦτο τὸ οἶκημα εἶναι ἡ ἰδιοτροπία μου. Ἐντὸς αὐτοῦ, σέ θεβαίῳ, συνέλαθα τὰ σχέδια τοῦ μεγάλου ἔργου μου, τὸ ὁποῖον, ὡς διεπίστωσες, εἶναι τόσον φωτεινόν, ὡς νὰ εὕρισκεσο εἰς τὸ ὑπαιθρον.

— Ὅταν εὕρισκόσουν εἰς τὴν Χαλδαίαν, ἐγὼ ἀόκνως εἰργαζόμενη διὰ τὰ θεμέλια τοῦ ἔργου, πού ἦδη γνωρίζεις. Παρὰλλήλως εἰργαζόμενη κρυφίως, διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἀντροῦ μου. Σὺ δὲν γνωρίζεις, πόσας φορὰς διενυκτέρευσα εἰς αὐτό! Ὅλοι εἶχον τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι διεσκέδαζα. Καὶ πράγματι, ἡ ἐργασία μου μὲ τοὺς ὑπολογισμούς μου, ἦτο ἡ μόνη διασκέδασίς μου.

— Δὲν κατάλαθα καλά, Λίνιε, τὴν νοοτροπίαν σου! Δὲν γνωρίζω τί κρύπτεις ἐντὸς σου. Τὸ ἄδηλον, πού συσκοτίζει, ἴσως καὶ τὴν εὐτυχίαν σου! Θὰ ἀντελήφθης, πόσαι ἀπὸ τὰς ὠραιότερας κόρας τῆς Αἰγύπτου, σέ ἐποφθαλμιοῦν καὶ εἶναι πρόθυμοι, ποία πρώτη νὰ σέ κατακτήσῃ. Διὰτὶ καθυστερεῖς τὸ εἰδύλλιον σου καὶ νὰ ἀπολαύσῃς τὴν ὠραιότεραν περίοδον τῆς ζωῆς σου;

— Ὁ Χαρίφ ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Λίνιου, πού δὲν ἀνέμενε.

— Ἡ εὐτυχεστέρα στιγμή τῆς ζωῆς μου, Χαρίφ, θὰ ἦτο νὰ ἀποθάνω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς πραγματικῆς ἀ γ ἀ π η ς καὶ ὄχι τοῦ σ υ μ φ έ ρ ο ν τ ο ς!

— Καὶ ποία εἶναι ἡ ἀγάπη, πού ἀναφέρεις; Μήπως καμμία ἄγνωστος κόρη;

— Δὲν τὴν ἐγνώρισα καὶ οὔτε τὴν ἐφαντάσθην ποτέ μου. Ἴσως νὰ εἶναι ὁ πόνος, πού θὰ συμμερισθῶ μὲ τὴν ἄγνωστη κόρη, ὡς ἀνέφερες. Ἴσως κάτι ἄλλο, πού δὲν ἠμπόρευσα νὰ συλλάθω. Γιατί, ὅμως, ἀσχολούμεθα μὲ μελλοντικὰς εἰκόνες, ἀβέβαιες, πού συσκοτίζουν τὸν νοῦν μας; Μοῦ φαίνεται, πῶς τὰ ὑποζύγια εἶναι ἕτοιμα, διὰ νὰ ὀδεύσωμε πρὸς τὸ μεγάλο ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποίησα ὡς κινητήριον δύναμιν, τρία στοιχεῖα: Τὸ νερό, τὸν ἀέρα καὶ τὴν ἄμμον. Ὁ συνδυασμός τους εἶναι περίεργος, ἐπιτυχημένος ὅμως. Τὸ σκοτεινόν μου ἄντρον ἔγινε αἰτία νὰ εὕρω τὸν τρόπον νὰ σοῦ δώσω ἄ-

πλετο φῶς, διὰ νὰ μὴ παραπονήσαι. Πρόσεξε, ἀπὸ τὸ φῶς αὐτὸ νὰ ἐμπνευσθῆς καθαρὰς ἰδέας καὶ ὄχι σκοτεινές.

— Λίνιε, ἀδελφέ μου, πόσον θαυμάζω τὴν ἐργασίαν σου, δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὸ φαντασθῆς. Παρουσίασες ἔργον ὑπέροχον. Ξεύρεις, εἶχον πολὺ καιρὸν νὰ τὸ ἐπανίδω. Τοῦτο εἶναι θεϊκὸν Ἄνάκτορον! Πῶς ἔχεις κατορθώσει νὰ φθάσῃς εἰς τὴν τελειοποίησίν του, ἀπορῶ. Εἰς τὰ ἐγκαίμια του θὰ γίνῃ πάταγος. Κι' ὕστερα μοῦ λέγεις νὰ μὴ σὲ θαυμάζω! Εἰς τὴν ἀπλότητά του, ἔχει μεγαλοπρέπειαν ἀφάνταστην. Μήπως ἐνεπνέεσο ἀπὸ τοὺς Θεοὺς τῆς πατρίδος σου; Κι' ὁμοίως, ὁ ρυθμὸς του εἶναι αἰγυπτιακός, μὲ ἀνάμιξιν ρυθμοῦ ἀγνώστου εἰς ἐμέ. Εἶσαι δαιμόνιος εἰς τὴν σύλληψιν τῶν ἀρχιτεκτονικῶν σου σχεδίων!

— Χαρίφ, εἶδες τὴν ἀρχιτεκτονικὴν μου. Τώρα θὰ σοῦ δείξω καὶ τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς ἐργασίας μου. Μὴ ὁμοίως, μοῦ ζητήσεις νὰ μάθῃς τὰ μυστικά τῆς τέχνης μου, διότι θὰ μοῦ εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ σοῦ ἐξηγήσω, ὑπὸ ποίας συνθήκας εὐρισκόμην, διὰ νὰ εὕρω τρόπους, βασιζόμενος ἐπὶ περιπλοκῶν μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν, διὰ νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν ἐργασίαν μου.

— Λίνιε, μὴ μὲ ἐμπλέκεις μὲ μαθηματικούς συνδυασμούς, διότι θὰ μὲ εἰσαγάγῃς εἰς τὸ σκότος, ἐνῶ ἐγὼ ἀναζητῶ τὸ φῶς, μὲ τὴν καθοδήγησίν σου. Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μάθω πῶς λειτουργοῦν αἱ συσκευαί, πού μοῦ ἀνέφερες, ἀλλὰ εἰς τί χρησιμεύουν.

— Χαρίφ, πῶς σοῦ φαίνεται ἡ μεγάλη αὐτὴ αἴθουσα; Ὅπως ἔχεις παρατηρήσει, τὸ δάπεδον εἶναι ἐπιστρωμένον μὲ ὁμοιομόρφους τετραγωνικὰς πλάκας ἐκ μαρμάρου καὶ ἀνοικτοῦ πρασίνου χρώματος. Εἰς τὸ μέσον, τὸ διαχωριστικὸν περιθώριον, εἶναι ἀπὸ ἀπαλοῦ χρώματος ἐρυθρὸν μάρμαρον, ὥστε αἱ ἀντιθέσεις τῶν χρωμάτων νὰ ἀποδίδουν, εἰς τὴν ὄρασιν, ἀρμονικὸν συνδυασμόν.

Θὰ ἦτο παράλειψίς μου, ἐὰν δὲν προσέθετα μικρὰν περιγραφὴν τοῦ νέου αὐτοῦ Μεγάρου, χωρὶς θέβαια νὰ ἀναφέρω λεπτομερείας, διὰ νὰ μὴ καθυστερήσω τὴν ἀφήγησίν μου εἰς εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι δὲν σὰς ἐνδιαφέρουν ἄμεσα.

Τὸ μέγαρον εἶχε στρογγύλην οἰκοδομήν. Διὰ τῆς μεγαλοπρεπεστάτης κλίμακός του, ἀνήρχοντο εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, διαμέτρου 100 μέτρων, ἣ ὅποια εἶχε 36 κολώνας, ἐκ λευκοῦ μαρμάρου χρυσιζούσης ἀποχρώσεως, εἰς σχῆμα στρογγύλου περιστυλίου. Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς αἰθούσης, ἦτο τόσον φωτεινόν, ὥστε νὰ διερωτᾶται τις, κατὰ ποῖον τρόπον κατώρθωσεν ὁ Ἀρχιτέκτων, ἐκ τῆς ὀροφῆς νὰ εἰσέρχεται τόσον ἔντονον τὸ ἀπλετον φῶς, ὡς νὰ εὐρίσκεσο εἰς ὑπαίθριον χῶρον. Ἡ ἠχητικὴ του ἦτο ἀπαράμιλλος. Εἰς ὅποιανδήποτε θέσιν εὐρίσκετο ὁ ὀμιλητής, οἱ παρευρισκόμενοι ἠδύνατο ἀνέτως νὰ παρακολουθοῦν τὸν λόγον του, χωρὶς νὰ χάσουν οὐδεμίαν λέξιν του.

Εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς αἰθούσης, ὑπῆρχε δευτέρα αἴθουσα ἡμιὑπόγειος, τετραγωνική, μὲ τὰς αὐτὰς κολώνας, ὡς ἡ ἄνω, ὄχι ὅμως καὶ τόσον φωτεινὴ, μὲ ἰδιαιτέραν εἴσοδον. Αἱ δύο αἴθουσαι, ἐκ τῶν ἔσω, συνεδέοντο διὰ κλίμακος. Τὸ περιέργον εἶναι, ὅτι εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς τὸ Μέγαρον τοῦτο διετηρεῖτο μὲ τὴν αὐτὴν, λίαν ἱκανοποιητικὴν θερμοκρασίαν. Τοῦτο ὀφείλετο εἰς κρυφοὺς ἀγωγοὺς ἀέρος καὶ ὕδατος. Ἐκ τῆς δευτέρας αἰθούσης, μικρὰ σκοτεινὴ στοᾶ, ὠδήγει τοὺς περιέργους εἰς μικρὸν θάθος, ὅπου ὑπῆρχε πηγὴ ὕδατος, ἐκ τῆς ὁποίας διὰ χειροκινήτου τροχοῦ, τὸ ὕδωρ μετεφέρετο εἰς τὰς ἄνω τοῦ κτιρίου εἰδικὰς δεξαμενὰς καὶ ἐκεῖθεν διωχετεύετο εἰς πολλὰ καθωρισμένα σημεῖα τοῦ Μεγάρου.

Ἐπίσης ὑπῆρχον δύο κρυφαὶ θύραι ἐξόδου, αἱ ὁποῖαι, ὅταν ἔκλειον, ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ τις ἐντὸς τοῦ κτιρίου, διότι λαξευμένοι ὀγκόλιθοι, μὲ κρυφὴν θάσιν ἄμμου, ἠδύνατο διὰ μοχλοῦ τινός, ἢ ἄμμος νὰ διαρρεύσῃ καὶ οἱ ὀγκόλιθοι νὰ φράξουν ἐρμητικῶς τὴν εἴσοδον. Καὶ πάλιν οἱ ἐντὸς τοῦ κτιρίου, εἶχον τὸν τρόπον νὰ ἐπαναφέρουν τοὺς ὀγκόλιθους εἰς τὴν προτέραν των θάσιν, ἐπὶ ἄμμου. Ἄλλη κρυφὴ στοᾶ ὠδήγει ὑπογείως πολὺ μακρὰν τοῦ Μεγάρου. Αὕτη παρέμενεν ἀπολύτως μυστικὴ. Αἱ στοαὶ ἀερίζοντο ἀπὸ ἀφανεῖς, εἰς τὰ ὄμματα, συσκευὰς. Τὸ Μέγαρον τοῦτο, ἦτο εἰς ἀδάμας ἀρχιτεκονικός. Φρούριον ἀπόρθητον. Μόνον εἰς τρομακτικὸς σεισμὸς ἠδύνατο νὰ τὸ καταστρέψῃ.

Εἰς τὴν στρογγύλην αἴθουσαν εἶχον τοποθετηθῆ ἀνάλογα καθίσματα, διὰ τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὰ ἐγκαίνια,

τά ὅποια εἶχον προσδιορισθῆ, ἀπὸ εἰδικὴν Ἐπιτροπὴν, ὅπου θὰ προσεφέροντο γλυκὰ καὶ ποτὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὸν Φαραώ, θὰ ἀντιπροσώπευε τὸ Συμβούλιόν του. Διότι ἡ ἐπιθυμία του ἦτο νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ Μέγαρον μετὰ τὴν τελετὴν καὶ μόνος, μετὰ τῆς συνοδείας του.

— Εὖγε, Λίνιε, ἀνεφώνησεν ὁ Χαρίφ. Εἶσαι πράγματι ἀξιέπαινος. Ὑπερηφανεύομαι, ὄχι τόσο διὰ τὸ Μέγαρον τοῦτο, καὶ τὴν πρωτοτυπίαν του, ὅσον δι' ἐσέ, ἀδελφέ μου.

— Χαρίφ, ὁ ἀσήμαντος Λίνιος, δὲν ἐπεδίωξε τὸν ἔπαινον, τὸν ὅποιον λόγῳ τοῦ Μεγάρου τοῦ ἀποδίδουν. Ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἀδελφέ μου, δύναται νὰ δημιουργήσῃ κάτι τὸ ὠραῖον. Ἴσως καὶ τὸ ὠραιότερον, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ θέλησιν καὶ διὰ τῆς ἐμπνεύσεώς του, νὰ τὸ συλλάβῃ καὶ νὰ τὸ παρουσιάσῃ ὡς ρόδον μὲ ἀνυπέρβλητον ἐλκυστικὸν ἄρωμα.

— Πῶς γίνεται τοῦτο, Λίνιε; Διότι καὶ ἐγὼ θέλω νὰ δημιουργήσω κάτι τὸ ὑπερέχον...

— Ἀπλούστατον, Χαρίφ, δυσκολώτατον ὅμως, ὅταν σοῦ ἐλλείπει ἡ θέλησις μετὰ τῆς ἐμπνεύσεως. Μὴ ἀναλαμβάνῃς ματαιὰς οἰκοδομάς, ὅταν δὲν ἔχῃς ἀκράδαντον τὴν πίστιν σου, νὰ οἰκοδομήσῃς τελειότατον μέγαρον, πρῶτον ἐντὸς σου καὶ ὕστερον, διὰ τοῦ τρόπου σου, νὰ γίνῃς τὸ παράδειγμα, πρὸς μίμησιν.

— Πράγματι, Λίνιε, τὸ ἀπλούστατον εἶναι καὶ ἡ πλέον περίπλοκος θεία προσφορά, εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τώρα μόλις εἰσέρχομαι εἰς τὸ θάθος τοῦ ἀνθρωπισμοῦ σου. Δὲν προχωρῶ, διὰ νὰ μὴ πνιγῶ εἰς τὴν ἀπύθμενον ἀλήθειαν τοῦ Ἀγνώστου. Δὲν εἶσαι μόνον ἀδελφός μου, ἀλλὰ καὶ θεῖον κόσμημα ἐντὸς τοῦ οἴκου μας!

Εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν, ὅπου ὑπῆρχον δενδροστοιχίαι φοινίκων, ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Αἰγυπτιακῆς Ἐπικρατείας, ἐπλημμύρισαν τὰ ὑποζύγια καὶ αἱ ἄμαξαι τῶν προσκεκλημένων. Τὸ Μέγαρον ἀπομεμονωμένον, ἐφάνταζεν εἰς τὰ ὄμματα πάντων ὡς ἀριστούργημα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἰδιοφυΐας. Εἰς

τὴν ὑπαιθρον εἶχον ἀπὸ ἡμερῶν κατασκηνώσει εἰδικὰ μαγεῖ-
ρεῖα καὶ κατεγίνοντο μὲ τὴν προετοιμασίαν φαγητῶν καὶ κρε-
άτων ἐπὶ τῆς θράκας.

Δὲν ἤργησαν νὰ ἐμφανίζωνται οἱ ἐπίσημοι, ὡς καὶ οἱ εἰ-
δικοὶ Σύμβουλοι τοῦ Φαραώ, ὡς καὶ ἄλλα ἐπιφανῆ πρόσωπα
τῆς ἐποχῆς. Ὅλοι ἔλαβον τὰς καθωρισμένας θέσεις των. Τὰ
μουσικὰ ὄργανα καὶ τὰ τύμπανα ἀπέδιδον τὰς τιμὰς πρὸς
τοὺς προσκεκλημένους. Ὁ Χαρίφ μετὰ τῶν φίλων του καὶ τοῦ
Λίνιου ἐκάθησαν πλησίον τῆς εἰσόδου, παρακολουθοῦντες
τοὺς εἰσερχομένους καὶ τὰς διαφόρους Δεσποίνας μὲ τὰς ποι-
κιλοχρώμους ἀμφιέσεις των. Ἡ Μύρα μετὰ τῆς μητρὸς της
καὶ τὰς φίλας της ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ θάθος, καὶ ἐσχημά-
τισαν ἴδιον κύκλον. Εἰς ὄλων τὰ πρόσωπα ἦτο ἐμφανὴς ἡ ἱκα-
νοποίησις.

— Λίνιε, εἶπε ψιθυριστὰ ὁ Χαρίφ, μόλις ἠχήσῃ ἡ σάλπιγξ,
θὰ ἀναγγελθῆ ὁ χορὸς τῆς «εὐχαριστίας» ἀπὸ τὰς ἱερείας
τοῦ Ναοῦ τῆς Ἰσιδος, τὰς ὁποίας μετέφερον ἐδῶ, ἀκριβῶς
διὰ νὰ δώσουν ζωὴν.

— Ποίαν σχέσιν ἔχουν Χαρίφ, αἱ ἱερεῖαι μὲ τὴν τελετὴν
αὐτήν; Ἐκεῖναι, ἔχω τὴν γνώμην, ἔπρεπε νὰ παραμείνουν
εἰς τὸ ἱερόν των ἔργων καὶ ὄχι νὰ τὰς ταλαιπωρήσουν, διὰ νὰ
ἐπιδείξουν μὲ τὴν ἐμφάνισίν των, τὴν αἴγλην τοῦ Ναοῦ.

— Τοῦτο γίνεται διὰ πρώτην φοράν, ἵνα ἡ ποικιλία δώση
μεγαλοπρεπῆ ὄψιν εἰς τὴν τελετὴν.

Ἐν τῷ μεταξῷ, δύο ἀντιπρόσωποι τοῦ Συμβουλίου, ὠμίλη-
σαν μὲ θαυμασμόν διὰ τὸ ὑπέροχον τοῦτο κόσμημα τῆς Πο-
λιτείας καὶ ἐγκωμίασαν τὰ ὀνόματα τῶν συνεργατῶν, ἰδαι-
τέρως δὲ τοῦ Ἀρχιτέκτονος.

— Ἦκουσες τί λέγουν δι' ἐσέ, Λίνιε; Τοῦτο εἶναι ἀρκετὸν
διὰ τὴν διαφήμισίν σου.

— Χαρίφ, δὲν μὲ ἐνδιαφέρει τόσον ἡ διαφήμισις, ὅσον ἡ
γνώσις τοῦ καλοῦ καὶ ὀρθοῦ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἄς παρακολουθήσωμεν τὸ κα-
λὸν καὶ ὠραῖον τοῦ χοροῦ, ἐν τῇ τοποθετήσει ἐλπίζω τοῦ ὀρ-
θοῦ. Ἡ σάλπιγξ ἤχησεν.

Ἄμεσα ἐνεφανίσθησαν αἱ ἱερεῖαι, ἐνδεδυμένοι μὲ λευκὰ
πέπλα. Ὅλοι ὁμοῦ ἀπετέλουν ἀνθοδέσμην ἐξ ἐκλεκτῶν ἀν-
θέων. Ὑπὸ τῶν ἀπαλῶν τῆς μουσικῆς καὶ τῶν τυμπάνων ἤχον;

ἐχόρευσαν μὲ τοσαύτην χάριν, ὥστε εἰς τὸ τέλος τοῦ χοροῦ τῶν αἰ ἐπευφημῖαι τῶν προσκεκλημένων δὲν περιγράφονται. Μετὰ μίαν μικρὰν ἀνάπαυλαν, ἡ Μάρσῃ ἐχόρευσε μόνῃ τὸν χορὸν τῆς «ἰκεσίας». Τὸ ἔνδυμά της ἦτο ἀπὸ ἀραχνούφαντον πέπλο, χρώματος λευκοῦ μὲ ἀνάμικτον χρυσόν. "Ὀλων τὰ θλήματα ἐστράφησαν ἐπ' αὐτῆς, διὰ τὴν ἀπαράμιλλον εὐλυγισίαν τοῦ σώματός της, τὴν τεχνικὴν τοῦ χοροῦ καὶ τὴν ἀσύγκριτον εἰς ἔλξιν, παραλλαγὴν τῆς κινήσεώς της. Κάτι, ποῦ οὐδεὶς ἀνέμενε, ἦτο ἡ γλυκυτάτη φωνὴ τοῦ ἄσματος της. Περιτεύει νὰ προσθέσω, τί εἶχε γίνεῖ!!

Ἡ σάλπιγξ καὶ πάλιν ἤχησεν· αἱ ἱερεῖαι ὠδηγήθησαν εἰς εἰδικὴν πέρυγα τῆς αἰθούσης, ὅπου προσεφέροντο, ἀπὸ κορασίδας οἰκογενειῶν, φαγητά, ποτὰ καὶ γλυκὰ.

— Χαρίφ, ἠρώτησεν ὁ Λίνιος, διατί τὰς ἱερείας τὰς ἀπεμάκρυνον τόσον, εἰς τὴν μεμονωμένην ἐκείνην πλευράν; Δὲν εἶναι καὶ αὐταὶ ἀνθρώπινα ὑπάρξεις;

— Ἐχεις δίκαιον Λίνιε. Ἐχε ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι αὐταὶ ἀποτελοῦν μέλη τοῦ Ναοῦ καὶ ὄχι κοσμικοῦ Κέντρου. Τηροῦνται αἰ διακρίσεις τῶν ἐθίμων ἀπὸ σεβασμόν.

— Μήπως Χαρίφ, δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ τὰς πλησιάσω, διὰ νὰ σχηματίσω ἰδίαν γνώμην περὶ αὐτῶν;

— Ποῖος σὲ ἐμποδίζει νὰ αὐξήσης τὰς γνώσεις σου, ἐπὶ τῆς ἐπιφανειακῆς ὄψεως τῶν ἱερειῶν; Πήγαινε μὲ ἀφέλειαν, ὡσὰν νὰ εἶσαι ξένος, ὅπισθεν τοῦ προσωρινοῦ διαδρόμου νὰ πλευρίσης τὰς χαριτωμένας κόρας τῆς Ἰσιδος καὶ μοῦ λέγεις τὴν γνώμην σου!

Ὁ Λίνιος ἐπροχώρησε καὶ ἐκάθησε ἔναντι τῶν ἱερειῶν, χωρὶς θεβαίως αὐταὶ νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν, καὶ διὰ τοῦ διεισδυτικοῦ τοῦ βλέμματος, προσεπάθει νὰ διαγνώσῃ τὰς σκέψεις των. Τοῦ ἦτο ἀδύνατον, ὡς καὶ εἰς τὸν πλέον εἰδικόν, νὰ διερευνήσῃ τοὺς ἀγνώστους αὐτοὺς κόσμους. Ἦτο κόπος ἀνευ θετικοῦ ἀποτελέσματος. Παρητήρησεν, πὼς ἡ τελευταία πρὸς τὸ ἄκρον καθημένη ἱερεῖα, εἶχε τὴν ὄψιν θλιμμένην. Καὶ ὅμως, ἦτο ἡ ὠραιότερα. Συνεχῶς τὸ βλέμμα της τὸ εἶχε προσηλωμένον εἰς τὸ ἔδαφος καὶ δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ προσέξῃ οὐδένα καὶ πρὸ παντός τὸν Λίνιον, ποῦ τὸν κατέτρωγε ἡ ἐπιθυμία νὰ διασταυρωθοῦν τὰ βλέμματά των. Ἀντελήφθη πὼς

μία θέσις πλησίον της ἦτο κενή. Πλησιάσας τὴν κατέλαθε καὶ ἔτσι εὐρέθη πλησίον τῆς ἱερείας.

— Ἐδῶ, τοῦ εἶπεν ἐκείνη, — ἄφρονος ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην — εἶναι αἱ θέσεις μόνον δι' ἡμᾶς. Σὺ, τί ζητεῖς ἐδῶ; Ἐλπίζω νὰ ἔχῃς χάσει τὸν δρόμον σου. Θὰ τὸν εὕρῃς, ὅμως.

— Μὲ ἀποδιώχνεις, διότι ἠθέλησα νὰ συμμερισθῶ τὴν θλίψιν σου καὶ νὰ τὴν μετριάσω; Διότι ἠθέλησα νὰ σοῦ μεταδώσω τὴν αἰσιοδοξίαν μου; Ἐὰν μὲ ἀποστρέφῃσαι, φεύγω ἀμέσως!

— Δὲν εἶπον τοιοῦτον τι. Ὁ καθένας μας ἔχει τὸν πόνον του ἢ τὴν χαρὰν του, διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

— Κάνεις λάθος! Ὁ ἄνθρωπος, ποῦ πραγματικὰ συμπονεῖ τὸν συνάνθρωπόν του, τὴν χαρὰν του τὴν μοιράζεται μὲ αὐτὸν καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ τὸ ἥμισυ τῆς θλίψεώς του, καὶ ἔτσι ἰκανοποιοῦνται καὶ οἱ δύο μὲ ἀνακούφισιν.

— Εἶσαι ξένος; Τὸ ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν σου. Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Λίνιος. Δὲν μοῦ χαρίζεις κι' ἐσὺ τὸ ὄνομά σου;

— Ὀνομάζομαι Μάρση. Τὸ ὄνομα δὲν χαρίζεται, σὰν διακριτικὸ κάλεσμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

— Θὰ σοῦ εἰπῶ κάτι. Μὴ σοῦ κακοφανῇ Μάρση. Ὅσο προχωρεῖ ἡ συνομιλία μας, τόσο αἰσθάνομαι νὰ μὲ ἔλκῃς πρὸς ἐσένα. Δὲν ἔμπορῶ, σὲ θεβαιῶ, νὰ προσδιορίσω τί εἶναι αὐτὸ ποῦ μοῦ συμβαίνει.

— Μὴ σοῦ φαίνεται περίεργο. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ εἰς ἐμένα. Σὺ, μοῦ εἶσαι τελείως ξένος καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἀνήκῃς εἰς κόσμον ὑψηλόν. Κι' ὅμως, μὲ ἀνακουφίζεις. Φοβᾶμαι νὰ μιλήσω. Δὲν ἔμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ περισσότερα.

— Μήπως ἡ παρουσία μου σὲ στενοχώρησε, ἀντὶ νὰ σ' εὐχαριστήσῃ; Ἄν εἶναι κάτι τέτοιο, τότε φεύγω Μάρση, διότι σκοπός μου δὲν εἶναι νὰ σὲ στενοχωρήσω.

— Ὅχι. Μὴ τὸ κάνεις αὐτὸ Λίνιε, μείνε λίγο ἀκόμη ἐδῶ. Σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη. Ἀλήθεια σοῦ λέγω. Ὅποιοσδήποτε καὶ νὰ εἶσαι, ἡ συνομιλία μας μ' εὐχαριστεῖ. Τὸ ὄνομά σου ἤχει τόσο ἀρμονικὰ εἰς τὰ αὐτιά μου, ποῦ τὸ ἀγάπησα...

— Ἀγάπησες τὸ ὄνομά μου καὶ ἀντιπάθησες ἐμένα, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἐλα, μίλησέ μου ἐλεύθερα καὶ μὴ φοβᾶσαι. Καὶ δὲν μᾶς ἀκούει.

— Έχω πολλά νά σοῦ εἰπῶ, διὰ νά ξελαφρώσω. Ὡς τώρα δέν κατώρθωσα νά εὔρω κανένα κατάλληλο πρόσωπο, πού νά μέ ἀντιλαμβάνεται. Πίστεψέ με. Ἀπό τή στιγμή, πού μέ παρακολουθοῦσες, ἔκανα πῶς δέν ἔβλεπα, καί σὺ ἀδημονοῦσες νά σηκώσω τὸ θέλημα μου καί νά σέ ἀντικρύσω. Κι' ὅμως, ἐγὼ ξεύρω, πόση συμπάθεια αἰσθάνθηκα γιὰ σένα. Κάτι μέ ὠθοῦσε νά ἔλθω κοντά σου. Μὰ δέν τολμοῦσα, γιὰ πολλοὺς λόγους!

Ἐκείνη τή στιγμή πέρασε ἀπὸ ἐμπρός τους ἡ Μύρα. Τῆς φάνηκε περίεργο, ὁ ἀδελφός της νά ἀφήσῃ ὄλους τοὺς ἄλλους καί νά συνομιλῇ μὲ μιὰ ἰέρεια. Ἐγύρισε καί τοῦ εἶπε εἰς τὴν ἑλληνική:

— Καλὰ τὰ περνᾶς μὲ τὸ ὠραιότερο ἄνθος τῆς σημερινῆς τελετῆς!

Ἐμειδίασε καί συνέχισε τὸν δρόμο της.

— Λίνιε, εἶσαι Ἕλλην; ἠρώτησε ἡ Μάρση σὲ ἀπταιστή ἑλληνική, καί τοῦ ἔπιασε αὐθόρμητα τὰ χέρια του, σὰν νά ἤθελε νά ἐκδηλώσῃ μιὰ ἀνείπωτη χαρά, πού πῆγαζε βαθειὰ μέσα ἀπὸ τὸν ἄγνωστόν της κόσμον, πού τὴν ὠθοῦσε νά μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρία αὐτή, πού δέν θὰ τὴν εὔρισκε ποτὲ πλέον. Ξεύρεις, Λίνιε, ὁ πατέρας μου εἶναι Ἕλλην.

— Χαίρω ἀκόμη περισσότερο, μ' αὐτὸ πού μοῦ εἶπες Μάρση. Νά, πού ἔχομε μεταξύ μας κάποιο κοινὸ σημεῖο κι' ἄς μὴ γνωριστήκαμε ἀπὸ καιρὸ, διὰ νά γινόταν ἡ φιλία μας ἀμοιβαία συμπάθεια. Ἡ κυρία ἐκείνη, πού πέρασε βιαστική, καί μοῦ εἶπε δυὸ λόγια εἰς τὴν γλῶσσα μας, εἶναι ἡ ἀδελφή μου Μύρα.

— Τί μοῦ λέγεις! Ὡστε ἀνήκεις καί σὺ εἰς τὸν μεγάλον κόσμον; Τότε δέν ὑπάρχει περίπτωση κατανοήσεως τῶν διαφορῶν μας!

— Πῶς προεξοφλεῖς, ὅτι δέν γνωρίζεις; Ὅταν Μάρση ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Ναόν, πῶς θὰ ἠμπορέσω νά σέ συναντήσω καί νά πεισθῆς, πῶς ὅλοι εἴμεθα ἴσοι ἔναντι τῶν θεῶν; Οἱ ἄνθρωποι τῆς πλεονεξίας μὲ πονηρὸ συμφέρον μᾶς ἐχώρισαν. Μὴ τὸ λησμονῆς αὐτό, πού σοῦ λέγω, διὰ νά μὴν ἔχῃς ἀμφιβολίες. Ἐγὼ πρέπει νά τὸ καταλάβῃς καλά, δέν θαμβῶνομαι ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ λάμψη τῶν ἀνθρώπων. Ἐκτιμῶ καί

θαυμάζω τὰ εὐγενικά αἰσθήματα καὶ τοῦ πλέον πτωχοῦ καὶ εὐσυνείδητου ἀνθρώπου.

— Λίνιε, πολὺ μὲ ἐπηρεάσες. Αἰσθάνομαι, πῶς κάτι ἄλλαξε ἐντός μου, κάτι πού δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ ἐκφράσω. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ναοῦ εἶχα ἀπολιθωθῆ. Μὲ τὸ χρόνο ἀπογοητεύθηκα ἀπὸ τὴ ζωὴ μου. Τώρα ὅμως... δὲν ξεύρω πῶς νὰ τὸ εἰπῶ, αἰσθάνομαι αἰφνιδία ἱκανοποίηση. "Ἄν, πραγματικά, ἐπιθυμῆς νὰ μὲ ἐπανίδης καὶ τίποτε δὲν σὲ ἐμποδίζει σ' αὐτό, ἔλα εἰς τὸν Ναόν τῆς "Ἰσιδος. Νύκτα ὅμως, ὅταν ὅλοι κοιμούνται. Ὑπάρχει μίᾳ μικρὰ θύρα, πού φαίνεται κλειστή. "Ἔθυσέ την καὶ ἔλα μέσα. Θὰ μὲ ἰδῆς νὰ χορεύω ἐμπρός εἰς τὸ ἀγαλμα τῆς θεᾶς. Εἶναι μιά καλὴ εὐκαιρία αὐτὴ, νὰ ἤμπορέσωμε νὰ μιλήσωμε ἐλεύθερα.

— Μεῖνε ἤσυχη Μάρση, γλυκειά μου μορφή. Σοῦ δίνω τὸν λόγο μου, πῶς θὰ ἔλθω νὰ σὲ ἰδῶ. Μὲ ἔλκει ἀφάνταστα τὸ βλέμμα σου καὶ συμμαρίζομαι τὴν πονεμένη σου ψυχὴ.

— Ναί, ναί, τὸ βλέπω αὐτό. Μάθε πῶς κι' ἐγὼ ἔλκομαι ἀπὸ σένα, ἀπὸ μιά ἀόριστη δύναμη.

Ἡ Μύρα ἐμφανίστηκε ἐκ νέου, ἐπιστρέφοντας εἰς τὴν θέσιν της. Σταμάτησε καὶ ὁ Λίνιος τῆς εἶπε: Τὸ ἄνθος αὐτὸ ὀνομάζεται Μάρση καὶ ὁ πατέρας της εἶναι Ἕλλη.

Ἡ Μύρα ἔσφιξε τὴ Μάρση εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὴν φίλησε, ὡς νὰ ἦτο ἀδελφὴ της.

— Παιδιά, τοὺς εἶπε, πηγαίνω νὰ εὔρω τὸν ἄνδρα μου καὶ θὰ σᾶς ἐπανίδω. Μάρση, μὴ τὸν ἀπαγοητεύσης τὸν Ἀρχιτέκτονα, διότι εἶναι εὐαίσθητος τύπος!

— "Ὡστε, σὺ Λίνιε, εἶσαι ὁ Ἀρχιτέκτων αὐτοῦ τοῦ Μεγάλου; Καὶ καταδέχθηκες νὰ ἀφήσης τὸ λαμπρὸ κῆπο τοῦ μεγάλου κόσμου μὲ τὰ τόσα ἄνθη του καὶ νὰ ξεπέσης σὲ μίνα τὸ ἀπλὸ χόρτο τοῦ ἀγροῦ, ἀφιερωμένο, κατ' ἀνάγκην, εἰς τὴν θεάν;

— Μάρση, ἀπὸ τὴν ἀπλότητα ἀντλῶ τὸ μεγαλεῖον. Ἀπὸ τὸ ἀσήμαντο δημιουργεῖται τὸ σημαντικὸ καὶ ἀπὸ τὸ σκότος γεννήθηκε τὸ φῶς. Αὐτὰ δὲν σοῦ τὰ δίδαξαν εἰς τὸν Ναόν, διότι δὲν τοὺς συμφέρει ἡ ἀλήθεια. "Ὅταν ἀποθάνω, δὲν θὰ εἶμαι οὔτε ἀπλὸ χόρτο τοῦ ἀγροῦ, ἀλλὰ ψυχρὸ καὶ κρύο χῶμα, διὰ νὰ φιλοξενήσω μέσα εἰς τοὺς κόλπους μου, αὐτοὺς πού κομπιάζουν, ὅτι κάτι εἶναι, καὶ δὲν βλέπουνται ὅτι ἄποτε-

λουν τὰ μηδενικά τῆς Δημιουργίας! Εἶμαι ἀπλὸς εἰς τὴν σύνθεσίν μου. Θαυμάζω τὴν ἀπλότητα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν ἐπίγνωσιν τοῦ σκοποῦ τους εἰς τὸν κόσμον ποὺ ζοῦν.

— Λίνιε, κάτι μοῦ συμβαίνει. Πρώτη φορά εἰς τὴν ζωὴ μου, αἰσθάνομαι τὴν καρδιά μου νὰ πάλλῃ τόσο δυνατὰ! Θὰ τρελλαθῶ, ἐὰν ποτὲ σὲ χάσω ἀπὸ τὰ μάτια μου. Πῶς νὰ τὸ εἰπῶ αὐτό; Δὲν εἶναι μόνον συμπάθεια, ἀλλὰ κάτι ἄλλο, ἀφοῦ ἀπὸ ζωντανὴ - πεθαμένη, αἰσθάνομαι νὰ ἀνασταίνωμαι.

— Αὐτὸ ποὺ αἰσθάνεσαι λέγεται ἀγάπη. Αἴσθημα, μ' ἄλλα λόγια, αὐτὸ ποὺ οἱ θεοὶ μας δωρίζουν σ' αὐτοὺς ποὺ θυσιάζονται, εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς των.

Ἐξηνάγκασε ὁ Λίνιος τὴ Μάρση νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν της καὶ τὴν ὠδήγησε εἰς μικρὸν θαλαμίσκον. Ἐκεῖ μακρὰ ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου, αὐθόρμητα καὶ οἱ δύο εὐρέθησαν ἀγκαλιασμένοι καὶ γεύθησαν τὸν πρῶτον ἀσπασμόν τῆς ἀγάπης των. Ὅταν ἡ Μάρση ἔφερε τὴν χεῖρα τοῦ Λίνιου εἰς τὴν καρδίαν της, ἐκεῖνος ἠνόησεν, ὅτι ἡ κόρη ἦτο αἰσθηματικὴ. Τὸ ἀπωθημένον της αἴσθημα, ἔλαβεν ἀντίθετον τροπὴν, ἔτοιμον νὰ ἐκραγῇ, μὲ ἄδηλα ἴσως ἀποτελέσματα.

Ἦκουσαν ἀσυνήθη θόρυβον. Συνήλθον καὶ ἀντελήφθησαν, ὅτι ἡ τελετὴ εὐρίσκετο εἰς τὸ τέρμα της. Ἔπρεπε ἀμέσως νὰ εὐρευθοῦν εἰς τὰς θέσεις των. Πρώτη ἐξῆλθε ἐκ τοῦ θαλάμου ἡ Μάρση καὶ ὕστερον ἠκολούθησε καὶ ὁ Λίνιος. Ἡ πρώτη αὐτὴ ἀπρόοπτος συνάντησις τῶν δύο νέων εἶχεν ἐπισφραγίσαι τὴν ἀγάπην των. Οὐδεὶς ἠδύνατο πλέον νὰ τοὺς χωρίσῃ, πλὴν τοῦ θανάτου. Τὸ ἀμοιβαῖον αἴσθημά των τοὺς συνέδεσεν, ὅχι μόνον μὲ τὴν ὕλικὴν ὑπόστασίν των, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἠθικὴν τοῦ πνεύματός των ἀνωτερότητα. Ἡ σύσφιγξις τῶν ψυχῶν των, ἀπὸ τὸ σκότος τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὸ φῶς τοῦ προορισμοῦ των. Ἡ ὑπερβολὴ τῆς ἀγάπης ἀχρηστεύει τὴν μνήμην, ὥστε ὁ ἐρωτευμένος Λίνιος νὰ λησμονήσῃ τὴν πρόρρησιν τῆς Ἰώχας, μὲ τὰ ἀπρόοπτα ἐνδεχόμενα τῆς ζωῆς...

— Ἐ! λοιπόν, εἶπεν ὁ Χαρίφ εἰς τὸν Λίνιον. Ποίαν γνώμην ἀπεκόμισες ἀπὸ τὰς ἱερείας;

— Ὅσαι ἱερεῖαι παρευρίσκοντο εἰς τὴν τελετὴν, τόσας γνώμας θὰ ἤμποροῦσα νὰ συλλέξω, ἐὰν κατῶρθωνα νὰ διεισδύσω εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ κόσμου των!

— Καί ὅμως, Λίνιε, εἶπεν ἡ Μύρα, εἶχες εὐχάριστον καὶ φιλήν συνομιλίαν μετὰ τῆς ἔλκυστικῆς Μάρσης. Μὴ μοῦ εἶπῃς, ὅτι αὐτὴ δὲν σὲ συνεκίνησε, διότι δὲν θὰ σὲ πιστεύσω.

— Αὐτὴ ποῦ μοῦ ἀνέφερες, πράγματι εἶναι ἡ μόνη, ποῦ μοῦ διηγήθη τὴν ζωὴν τῆς καὶ πῶς οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἀφιέρωσαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς θεᾶς Ἰσιδος. Ἡ Μάρση δὲν ἦτο διὰ τὰ ἐξυπηρετῆ τὸν Κλήρον. Ἄλλως τε, ὁ πατέρας τῆς εἶχε φέρει ἀντιρρήσεις. Ἡ μητέρα τῆς ὅμως, μετὰ τὰς προκαταλήψεις τῆς, ἐπέμενε καὶ τὴν ἐσκλάβωσαν. Ἡ τύχη τῆς ἔπρεπε νὰ ἦτο διαφορτικὴ καὶ ἀλλοιῶς ἐξετυλίχθη ἀπὸ τὴν ἀγνοίαν τῆς μητέρας τῆς καὶ τὸ συμφέρον τῶν ἱερέων. Πιστεύω, Μύρα μου, νὰ ἀντελήφθῃς τὴν θέσιν τῆς. Κατὰ θάθος εἶναι μία ἀγνὴ ψυχὴ, ποῦ θεληματικῶς τὴν ἐκόλασαν τὰ δῆθεν χρέη τῆς πρὸς τὴν θεάν. Αἱ θεϊκαὶ μορφαὶ δὲν ὁμιλοῦν μετὰ ἀνθρώπινην φωνήν, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ πονηροὶ ἱερεῖς, ποῦ δὲν ἔχουν τὴν συνείδησιν καθαρὰν.

— Καὶ τώρα, τί ἀπεφάσισες νὰ κάμῃς, Λίνιε; ἠρώτησεν ὁ Χαρίφ.

— Πρὸς τὸ παρὸν δὲν γνωρίζω ποῦ θὰ καταλήξω. Θυμᾶμαι πῶς ἓνας φίλος μου Χαλδαῖος, κάποτε μοῦ εἶπε τὸ ἕξις: «Ἐάν εἰς τὸν δρόμον σου, ἐντὸς τῆς λάσπης, εὕρῃς τὸ ἄνθος τῆς ἀρεσκείας σου, μὴ τὸ ἀφήσῃς καὶ μαρρανθῇ. Πλῦνε το μετὰ καθαρὸν νερό, διὰ νὰ ἀναζωογονηθῇ». Οἱ λόγοι ἦσαν ἀρκετὰ νοητοί, διὰ νὰ ἀπαλλάξω, εἰς τὴν περίπτωσίν μου, τὸ ἄνθος ἀπὸ τὴν λάσπην. Αὐτὰ ὅμως, ποῦ σὰς λέγω ἐξαφτῶνται καὶ ἀπὸ τὴν Μάρση, ποία κατάστασις τὴν εὐνοεῖ περισσότερο. Καὶ ἐπειδὴ αὐτό, δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὸ γνωρίζω, θὰ τὸ ἐρευνήσω. Τὰ ἐπακόλουθα ἀνήκουν εἰς τὴν μοίραν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπενέβη ἡ μητέρα τοῦ Λίνιου, ἡ ὁποία ἔδωσε καὶ τὴν πλέον ὀρθὴν λύσιν.

— Ἐάν, παιδί μου, τὴν Μάρσην, ἀφοῦ τὴν γνωρίσῃς καλά, τὴν κρίνῃς ἀξίαν σου καὶ πεισθῇς, ὅτι εἶναι κατάλληλος νὰ γίνῃ ἡ σύντροφος τῆς ζωῆς σου, νὰ τὴν πάρῃς μετὰ τὴν εὐχήν μου καὶ νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν Χαλδαίαν.

— Μητέρα, ἔχεις δίκαιον. Αὐτὸ θὰ κάνω. Τὴν γνώμην σου αὐτὴν μοῦ τὴν ἔδωκε καὶ κάποιος ἄλλος. Δυστυχῶς δὲν θυ-

μάμαι, ποίος καὶ πότε. "Ἐως ὅτου τακτοποιήσω τὰς ἐργασίας μου, ἔχω τὸν χρόνον νὰ γνωρισθῶ καλλίτερον μὲ τὴν Μάρση.

Πρὸς τὸν Ναὸν τῆς "Ἰσιδος

Ὁ Λίνιος ἐκράτησεν τὸν λόγον τοῦ πρὸς τὴν Μάρση. Μὲ τὸ πρόσχημα τῶν ἐργασιῶν του, κάποιον θράδιν εὐρέθη ἔξωθεν τοῦ Ναοῦ τῆς "Ἰσιδος. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι καὶ σκοτεινοί. Τὸ ἀμυδρὸ φῶς τῆς Σελήνης, μέσα ἀπὸ τὰ μαῦρα σύννεφα, τὸν βοήθησε νὰ εὔρη τὴν μεγάλην Πύλιν τοῦ Ναοῦ, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας ἀνεκάλυψε καὶ τὴν μικρὰν θύραν, ἣ ὁποία ἐφαίνετο κλειστή. Ἐπλησίασε καὶ τὴν ὥθησε πρὸς τὰ ἔσω. Ἦνοιξεν, εἰσῆλθε καὶ τὴν ἔκλεισε. Ὑπὸ τὸ ἡμίφως, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ναοῦ, ἐπροχώρησεν ὀλίγα θήματα καὶ ἐκπληκτος ἀπήλαυσε τὸ γλυκὺ ἄσμα τῆς ἱερείας. Ἀθορύβως ἐπροχώρησε πλησιέστερα πρὸς αὐτήν, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ καὶ παρηκολούθει τὸν χορὸν της. Τοῦ ἐφάνη, ὅτι ἔμπροσθέν του εἶχεν ἓν αἰθέριον πλάσμα, ἕτοιμος νὰ τὸ περισφίγῃ εἰς τὴν ἀγκάλην του.

— Μάρση, ἀνεφώνησε ψιθυριστά. Μάρση, ἐγὼ εἶμαι ὁ Λίνιος... Μάρση, δὲν μὲ ἤκουσες;

Αἰφνιδιασθεῖσα ἡ ἱερεία ἐκ τοῦ τελευταίου ψιθύρου του, ἀντελήφθη τὸν νέον καὶ ὡς μαινὰς τρέχοντας, ἐπέπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Λίνιέ μου, τοῦ εἶπε συγκινημένη, δὲν ἀνέμενον τὴν τόσῃν γρήγορον ἐμφάνισίν σου. Βλέπω ὅτι ἀληθεύει, πῶς μ' ἀγαπᾷς. Εἶναι πραγματικότης πῶς κι' ἐγὼ ἀνταποκρίνομαι μὲ πάθος, εἰς τὸ αἶσθημά σου. Τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς τῆς στιγμῆς, ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὴν ἠσθάνθην.

Τοῦ ἐφίλησε τὰς χεῖρας του, διότι εἶχε τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἐξ αὐτῶν καὶ μόνον ἐπεξεργάζοντο τὰ σχέδιά του. Ἐκεῖνος, ἐπίσης τῆς ἐφίλη τὰς ἰδικὰς της χεῖρας διότι ἐξ αὐτῶν ἀπεδεικνύετο τὸ ἀφυπνισθὲν αἶσθημά της. Ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα ἔμειναν ἀκίνητοι, διαισθανόμενοι τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης αὐτῆς.

— Λίνιέ μου, ἦλθεν ἡ στιγμή νά σοῦ ὁμολογήσω κάτι, ποῦ ἴσως σοῦ εἶναι δύσκολο νά τὸ πιστέψης. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποῦ σέ συνάντησα, δὲν ξεύρω ποῖα δύναμις μοῦ ἔδωσε τὸ συναίσθημα, πῶς ἀπὸ σέ καὶ μόνον ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ μου, ὡς ἐθελουσίως νά ἦμουν αἰχμάλωτός σου. Πῶς τὸ ἐξηγεῖς αὐτό;

— Μάρση, ἡ ἐξήγησις εἶναι ἀπλῆ. Σὺ, μοῦ τὴν δίδεις. Εἶπέ μου μὲ τὴν σειράν σου διατί ἐν μέσῳ τόσων ὠραισιτάτων γυναικῶν καμμία δὲν κατώρθωσε νά μὲ ἔλξη μὲ τόσῃν δύναμιν, γλυκειά μου μορφή;

— Δηλαδή, Λίνιε, θέλεις νά μοῦ εἰπῆς, ὅτι σέ εἴλκυσε τὸ ἀπλοῦν χόρτον...

— Ναι, τὸ ἀσήμαντον, ποῦ ἔγινε δι' ἐμέ τὸ σημαντικώτερον ρόδο τοῦ μεγάλου ἀνθῶνος! Ἐδῶ εἰς τὸν Ναόν εἶσαι προσωρινή. Θά σέ ἀποσύρω. Θέλω, πρῶτον νά ἀποτελειώσω τὰς ἐκκρεμεῖς μου ὑποχρεώσεις, ποῦ δὲν ἀργοῦν, καὶ ὕστερον θά γίνης τὸ ἀκριθὸν κόσμημα τοῦ οἴκου μου.

— Δὲν θιάζομαι, ἀγαπημένε μου Λίνιε. Ἐχω μάθει νά καρτερῶ. Ἀρκεῖ, ὅταν ἔχης χρόνον, νά σέ βλέπω, διότι ἔχω ἀνάγκην νά μὲ ἀναζωογονῆς.

— Λόγω τῶν ἀποστάσεων, καλὴ μου Μάρση, δὲν μοῦ εἶναι εὐκόλον καθημερινῶς νά εὐρίσκωμαι πλησίον σου. Κάθε τόσον, ὅμως, θά εὐρίσκωμαι ἐδῶ.

— Δηλαδή, σέ πολὺ μέγала διαστήματα;

— Ὅχι, κάθε ἐβδομάδα. Θά εἰσέρχωμαι εἰς τὸν Ναόν, διὰ νά θαυμάζω τὸν θησαυρόν, ποῦ ἀνεκάλυψα. Μοῦ τὸν ὑπέδειξε τὸν θησαυρόν αὐτόν, ἡ φωνὴ τοῦ ἐσώτερου μου κόσμου.

— Καὶ εἰς ἐμέ, Λίνιε, σέ θεβαιῶ, πῶς τὸ αὐτὸ μοῦ συμβαίνει. Ἴσως ἡ ἴδια φωνὴ μὲ ὠθοῦσε πρὸς ἐσέ. Σοῦ ἀνήκω, ὡς σῶμα καὶ ὡς ψυχὴ, ἀξιολάτρευτη ἀγάπη, ποῦ μοῦ ἀνοίξες τὰ πτερὰ τοῦ αἰσθήματός μου. Δὲν σοῦ φαίνεται περιέργη ἡ περίπτωσις μας;

— Ὅχι Μάρση. Ἴσως ἦτο προδιαγεγραμμένον νά συμβῆ, ὅτι συμβαίνει. Ἐκεῖ ἀποδίδω τὸ ἀπρόοπτον καὶ τὴν τόσον ἐπιτυχή συνάντησίν μας.

— Τώρα εἶναι ἡ σειρά μου νά σέ ὀδηγήσω εἰς τὸ ἄντρον μου. Πρῶτῃ - πρῶτῃ φεύγεις προτοῦ μᾶς ἀντιληφθοῦν.

— Ἐάν ποτέ ἔλθῃς εἰς δύσκολον θέσιν, ἐγκατάλειπε τὸν Νάον. Θὰ σὲ φιλοξενήσῃ ἡ ἀδελφή μου Μύρα.

— Ὅταν ἐγκαταλείψω τὸν Νάον, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω καὶ τὴν Αἴγυπτον. Τὸ Ἱερατεῖον εἶναι ἰσχυρὸν καὶ τιμωρεῖ τοὺς ἐπιόρκους. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ σὲ ἀναμένω με ὑπομονὴν καὶ καρτερικότητα. Ἔλα μετ' ἐμοῦ...

(Παρένθεσις)

Ἐπειδὴ εἰς τὴν αἰωνιότητα, ὡς γνωρίζετε, δὲν ὑφίσταται ὁ γήϊνος χρόνος, οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ Κλήρου, ἠδυνήθη νὰ ἀντιληφθῇ τὴν Θεότητα, διότι ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἐξ ἰδίας του ἀντιλήψεως, ἔχει διάφορον γνώμην ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ Θεοῦ, μὴ ἀνταποκρινομένην πρὸς τὴν πραγματικὴν, καὶ τοῦτο ἀπὸ ἐνδόμυχον ἐγωϊσμόν, φιλαυτίαν καὶ πρὸ παντὸς παντελῆ ἀγνωσίαν, εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ Ἄοράτου Κόσμου.

Ἐπομένως, ὁ περισσότερος πληθυσμὸς τῆς Γῆς σας, ἔχει ἔλλειψιν τῆς σημασίας τοῦ ἀνθρώπου! Φυσικὸν εἶναι, λοιπόν, νὰ μὴ δύναται νὰ μετουσιώσῃ εἰς ἑαυτόν, τὰ ἱερὰ καὶ βαθύτερα νοήματα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ὅχι μόνον πρὸς ὄφελός του, ἀλλὰ καὶ τῶν συνανθρώπων του, διὰ νὰ βοηθήσουν ὅλοι ὁμοῦ, κατὰ ἓνα ἐφικτὸν τρόπον, τὴν Θεῖαν Οἰκονομίαν. Οὐδὲν ἀκριβὲς νόημα ἔδωσαν, μέχρι στιγμῆς, ἐπὶ τῆς Θείας Οἰκονομίας, ἐρμηνεύοντες Αὐτὴν λανθασμένως καὶ ἐπαναπαυόμενοι, ἐπὶ τῆς ἀποκρυσταλλωθείσης νοσηρᾶς των φαντασίας!

Εἶμαι θεθαίος, ὅτι ἡ ἀφήγησίς μου κατὰ βάθος, δὲν τοὺς εἶναι νοητή, διότι στεροῦνται διεισδύσεως. Αἱ εἰκόνες, ποὺ παραθέτω, εἶναι παραωχημένης ἐποχῆς, αἱ ὁποῖαι καὶ σήμερον ἐπαναλαμβάνονται, παρὰ τὰς λανθασμένας ἰδέας μερικῶν καὶ τὰς σαθρὰς ἐμπνεύσεις των περὶ Θεοῦ καὶ Δημιουργίας.

Τὰ δύο, λοιπόν, κύρια πρόσωπα τῆς ἱστορικῆς μου ἀφηγήσεως, ὡς ὁ Λίνιος καὶ ἡ Μάρση, 30 ἐτῶν ἐκεῖνος καὶ 23

ἐκείνη, ἀποδεικνύουν, ὅτι ἐντὸς τῆς ἀσυλλήπτου αἰωνιότητος, ὁ Πνευματικὸς Κόσμος προσπαθεῖ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ Ἔργον του, ὑπὸ περιέργους συνθήκας τῆς ζωῆς!

Τέσσαρα (4) πρόσωπα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εὐρίσκονται σήμερον, ἐν τῇ σημερινῇ σας ζωῇ. Τὰ δύο ἐξ αὐτῶν, ποὺ ἐνδιαφέρουν περισσότερο, εἶναι ὁ Λίνιος, καὶ ἡ Μάρση. Ἐὰν μετουσιώσουν, ὡς ἐλεύθερα πνεύματα, τὸν σκοπὸν Ἐκείνου Ὅστις διὰ μέσου τῶν αἰώνων, τοὺς ἔδωσεν ἐποικοδομητικὴν δι' αὐτοὺς εὐκαιρίαν, τότε ἄς συμβάλλουν ἐπιτυχῶς εἰς τὸ Ἔργον Του.

Καὶ τώρα ἄς ἐπανέλθω εἰς τὴν συνέχειαν τῆς ἀφηγήσεώς μου.

Εἰς ἐκ τῶν γηραιῶν, πονηρὸς ὄμω, ἱερέων, ἠρώτησεν ἰδιαιτέρως τὴν Μάρση, διατί δὲν ἐκτελοῦσε τὸ καθήκον της, πρὸς τοὺς προσκυνητὰς καὶ ἐπεδίδοτο μόνον εἰς τὸν χορόν.

— Σεβάσμιε, ἀπήντησεν ἡ ἱέρεια, ἡ θεὰ μου τὸ ἀπηγόρευσεν. Ἐφ' ὅσον εὐρίσκομαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της, ὀφείλω νὰ ὑπακούω τὰς προσταγὰς της!

— Καὶ πῶς ἡ θεὰ κατεδέχθη νὰ σοῦ εἴπῃ, κάτι ποὺ ἀντίκειται πρὸς αὐτὰς ταύτας τὰς διατάξεις της;

— Τοῦτο δὲν τὸ γνωρίζω. Ἐκτελῶ, ὄμω, τὴν θέλησίν της. Ἐρωτήσατέ την, διατί ἤλλαξε γνώμην.

Αὕτη, ἐσκέφθη ὁ γηραιὸς ἱερεὺς, μᾶς ἀντελήφθη καὶ μᾶς πληρώνει μὲ τὸ αὐτὸ νόμισμα. Ποῖος, ἄρα γε, ἐπηρέασεν τὸ πνεῦμα της; Περιέργος ἡ συμπεριφορὰ της! Μᾶλλον καθοδηγεῖται ἕξωθεν τοῦ Ναοῦ. Ἴσως, δὲν ἀποκλείεται καὶ ἔσωθεν αὐτοῦ.

— Λίνιε, εἶπεν ὁ Χαρίφ, πῶς πηγαίνουν αἱ ἐργασίαι σου; Ἐμαθα πῶς ἀνέλαβες τὴν οἰκοδόμησιν Ἀστεροσκοπεῖου εἰς τὴν Χαλδαίαν. Φίλος μου, ποὺ ἔφθασεν ἀπὸ ἐκεῖ, μου εἶπεν πῶς σὲ ἀναμένουν διὰ τὰ σχέδια. Εἶναι ἀλήθεια;

— Παλαιὰ δουλειὰ αὕτη. Τὰ σχέδια εἶναι ἤδη ἔτοιμα.

— Ὁ πατέρας σου ἐρωτᾷ, ἐὰν εὖρες... γλυκύτατο μέλι ἐ-

δῶ καὶ ἐκόλλησες. Ἀλήθεια, τί γίνεται ἡ μελίφωνη Μάρση; Τὴν συνήντησες καθόλου;

— Ναι. Τὴν συναντῶ, ὅταν ἔχω χρόνο, διὰ νὰ ἀνταλλάξωμε τὰς ἀπόψεις μας. Σκοπεύω, Χαρίφ, νὰ ἀποτελειώσω κά- τι μικρὰ ἔργα, πού ἔχω ἐδῶ καὶ ὕστερα θὰ συνοδεύσω τὴν μητέρα μου εἰς τὴν Χαλδαίαν. Θὰ θάλω εἰς ἐνέργειαν ἀμέ- σως τὸ σχέδιον τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου, πού ἡ οἰκοδόμησις του δὲν ἀργεῖ, καὶ ἐπιστρέφοντας θὰ ἀποσύρω τὴν Μάρση ἀπὸ τὸν Ναόν της καὶ θὰ τὴν μετατρέψω εἰς ζωντανὸν Ναόν μου!

— Διατί, Λίνιε, δὲν τὴν μετατρέπεις εἰς... Ἀστεροσκο- πεῖον; εἶπεν ὁ Χαρίφ γελῶντας.

— Τὴν προτιμῶ οἰκοκυρὰν τοῦ οἴκου μου. Νὰ ἐνδιαφέρε- ται διὰ τὰ ἐσωτερικά μας καὶ ὄχι διὰ τὰ ἄδηλα τῆς ἀστρονο- μίας αἰνίγματα!...

— Ἐχεις δίκαιον. Ἡ Μάρση σου εἶναι ἀστέρας, πρόσφο- ρος πρὸς ἐξερεύνησιν ἐκ μέρους τοῦ... ἀστρονόμου της!

— Ἐπιτυχημένη ἡ διατύπωσις σου. Πράγματι ἡ Μάρση εἶναι ἀστέρας μεγάλου μεγέθους. Σημείωσέ το, διὰ νὰ τὸ γνωρίζης.

Ἐσὺ μητέρα νὰ ἐτοιμασθῆς ἀπὸ τώρα, διὰ τὸ ταξίδι μας. Τὴν κόρην σου ἀπήλαυσες ἀρκετά. Χάρηκες καὶ τὸν γαμβρόν σου, τὸν καλὸν μας Χαρίφ, καὶ λησμόνησες τελείως τὸν ἄν- δρα σου, πού μὲ τόση ἀδημονία, ὅπως ἔμαθα, ἀναμένει τὴν ἐπιστροφὴν σου.

— Μὴ θιάζεσαι, εἶπεν ὁ Χαρίφ. Ὅλα θὰ γίνουν μὲ ὑπομο- νὴ καὶ τάξι, ὅπως τὰ θέλεις, Λίνιε. Μόνον σὲ παρακαλῶ κα- τατόπισέ με, τί θὰ εἶναι αὐτὸ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, πού ἀνέ- λαθες καὶ ἂν θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἢ ἀνοικοδόμη- σίς του.

— Κατὰ τὰς προβλέψεις μου, διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῶν Ἀστρονόμων, ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐσχεδιάσα τὸ Ἀστεροσκο- πεῖον. Λάβε ὑπ' ὄψιν σου, πῶς θὰ βοηθῆσω καὶ τοὺς Ἀστρο- νόμους, εἰς τοὺς μαθηματικούς των ὑπολογισμούς. Ἐχω ἰδι- κὴν μου μέθοδον συντομεύσεως, ἐπὶ τῶν λύσεων τῶν προβλη- μάτων των. Δὲν πιστεύω ἡ διάρκεια τῆς ἀνεγέρσεως νὰ ὑπερ- βῇ τοὺς πέντε μῆνας. Διότι τὸ Κέντρον τοῦτο δὲν εἶναι Μέγα- ρον, ἀλλὰ Παρατηρητήριον. Νὰ ἰδῆς, Χαρίφ, πῶς εἰς τὸ τέλος θὰ γίνω κι' ἐγὼ Ἀστρονόμος!

— Δὲν τὸ ἀμφιβάλλω, τοῦ ἀπήνηται ὁ Χαρίφ. Τὸ ἰδικόν σου Ἄστεροσκοπεῖον θὰ εἶναι ἐστραμμένον πρὸς τὸν λαμπρὸν ἀστέρα τῆς ἀνακαλύψεώς σου, τὴν Μάρση..., ἡ ὁποία θὰ σοῦ ἐμπνέῃ τὰ ὑψηλὰ καὶ πολύπλοκα τῆς φύσεώς της αἰνίγματα πρὸς λύσιν, διὰ τῶν μαθηματικῶν σου ὑπολογισμῶν...

— Τὴν θεωρεῖς, Χαρίφ, ἀναξίαν ὡς ἀστέρα τοῦ ἐσώτερου μου κόσμου;

— Εἶπον τοιοῦτον τί; “Ὅταν ἀνακαλύπτομεν, κατ’ ἐκλογὴν μας, τὴν γυναῖκα, πρέπει νὰ τὸ γνωρίζης, πῶς δὲν εἶναι πάντοτε θησαυρὸς τῆς προσδοκίας μας! Τὴν Μάρση σου δὲν τὴν ἐγνώρισα ἐκ τοῦ πλησίον. Τὴν ἐθαύμασα εἰς τὸν ρόλον της, ὡς χορεύτριαν, ὄχι ὅμως καὶ ὡς σύζυγον προσηλωμένην εἰς τὰ τοῦ οἴκου καθήκοντα. Εὐχομαί νὰ ἔχῃς ἐπιτύχει, εἰς τὴν ἀπρόοπτον ταύτην ἐκλογὴν σου. Οὐδεὶς ἤμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ, ἐκ τῶν προτέρων, τὴν ἀξίαν τοῦ θησαυροῦ πού ἀνεκάλυψεν. Ἡ Μύρα, ἐσχετίσθη μετ’ ἐμοῦ ὑπὸ ἄλλας συνθήκας, εὐνοϊκώτερας. Δὲν εἶχε γνωρίσει τὸν ἄνδρα καὶ ἀφωσιώθη εἰς ἐμέ, ὡς νὰ ἦτο τὸ ἥμισυ τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ὁ χρόνος μὲ ἔπεισεν, ὅτι δὲν ἠπατήθην καὶ ὅτι εἶχον εἰς χεῖρας μου ἀνέλπιστον θησαυρόν. Ἐνῶ διὰ τὴν Μάρση, δὲν ἠμπορῶ νὰ εἶπω τὸ αὐτό, μὴ γνωρίζοντας τὰς διαθέσεις της καὶ τὰ αἰσθήματά της, ἐὰν εἶναι φαινομενικὰ ἢ πραγματικά. Καὶ τοῦτο, διότι ὡς ἴβερεια ἐγνώρισε ποικιλοτρόπως τὸν ἄνδρα, ἀπὸ τὴν πλευρὰν τῆς φυσικῆς ἀνάγκης. Μήπως μελλοντικῶς, δὲν θὰ εἶναι ἀφωσιωμένη εἰς ἐσέ; Προσπαθῶ νὰ προλάβω τοιοῦτον τι ἐνδεχόμενον. Διότι ὄχι μόνον σὲ θαυμάζω, ἀλλὰ καὶ σὲ ἀγαπῶ, ὡς στενὸν ἀδελφικόν μου φίλον.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπεν ὁ Λίνιος, διὰ τὸ τόσον ἐνδιαφέρον σου πρὸς ἐμέ. Μεταξὺ, ὅμως, ἐμοῦ καὶ τῆς Μάρσης δὲν εἶναι μόνον ὁ ἔρωσ, πού μᾶς συνδέει, ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο, ἀνεξιχνίαστο, δυναμικὸ ὅμως, εἰς τὴν ἀμοιβαίαν μας ἔλξιν. Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, ἀδελφέ, νομίζεις πῶς κάποια ἀόρατη χεῖρα μᾶς κανονίζει τὸ πεπρωμένον μας. Καλὸ ἢ κακό, δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ καθορίσω. Πρὸς στιγμὴν καὶ οἱ δύο μας εἴμεθα πολὺ ἱκανοποιημένοι, διὰ νὰ μὴ εἰπῶ εὐτυχησμένοι. Μὴ μοῦ χαλάσετε, θεοί, τὸ ὄνειρόν μου!

Ὁ Λίνιος ἐπροχώρησεν δειλὰ ἐντὸς τοῦ Ναοῦ καὶ κατη-
θύνη μὲ βῆμα ἀργὸν ἐκεῖ ὅπου συνήθως ἐχόρευεν ἡ Μάρση.

Ἐκπληκτος παρατήρησεν, ὅτι δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ. Τοῦ ἐ-
φάνη περίεργος ἡ ἀπουσία της. Μήπως, ἐσκέφθη, ἐπειδὴ ἐπὶ
δύο ἑβδομάδας δὲν τὴν ἐπεσκέφθη ἔπαυσε νὰ ἐμφανίζεται
εἰς τὸν Ναόν; Πρὸς στιγμὴν, μελαγχολικὸς ἐκάθησεν ἐπὶ κα-
θίσματος, τὸ ὁποῖον εὔρε ὀπισθεν τοῦ ἀγάλματος τῆς θεᾶς καὶ
δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ, τί τῆς συνέβη. Εἰς τὸ ἄντρον τῆς δὲν
ἦτο ὀρθὸν νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ τὸν ἀνακαλύψουν.

Ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ ἐκεῖ καὶ μὲ τὸ πρῶτον φῶς τῆς ἡμέ-
ρας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀδελφῆς του. Θὰ τὴν πα-
ρεκάλει νὰ ἀναλάβῃ ἐκείνη νὰ συναντήσῃ τὴν Μάρση καὶ νὰ
μάθῃ, ὅ,τι δὲν ἐγνώριζεν.

Ὀλην τὴν νύκτα παρέμεινεν ἄϋπνος, καὶ ὅταν ἀπεφάσισε
νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Ναόν καὶ ἀπεμακρύνθῃ ἐξ αὐτοῦ, ἀντελή-
φθη μίαν ἐκ τῶν ἱερειῶν μὲ τὴν στάμναν εἰς τὸν ὄμον της, νὰ
βαδίζῃ πρὸς τὴν κατευθυσίν του. Μόλις τὸν ἐπλησίασε ἡ ἱε-
ρεία, μὲ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν τῆς εἶπεν:

— Μήπως γνωρίζεις, ποῦ ἠμπορῶ νὰ συναντήσω τὴν Μάρ-
ση; Ἐρχομαὶ ἐκ μέρους τῶν γονέων της, νὰ τῆς μεταδώσω
μῆνυμά των.

Ἡ ἱέρεια ἐμειδίασε καὶ μὲ γλυκυτάτην φωνὴν τοῦ εἶπε:

— Πῶς ἔρχεσαι ἐκ μέρους τῶν γονέων της, ἀφοῦ ἀπὸ χθὲς
ἐκεῖ εὐρίσκεται; Ἐχει διακοπὰς δι' ὀλίγας ἡμέρας.

— Ἐχεις δίκαιον. Τὸ μῆνυμα τὸ ἔλαβον πρὸ πολλοῦ· δὲν
κατῶρθωσα ὅμως νὰ τῆς τὸ μεταδώσω.

— Ἐγώ, ξένε μου, πηγαίνω νὰ πληρώσω τὴν στάμναν μου
ἀπὸ ἐκείνην τὴν θρῦσιν ποῦ βλέπεις. Ἐσύ, λάβε τὴν κατευ-
θυνσιν αὐτὴν καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου, ἀκριβῶς εἰς τὴν
τελευταίαν οἰκίαν, ὑπάρχει ἄλλη θρῦσις· ἐκεῖ, ἴσως, τὴν συ-
ναντήσης. Ἡ τελευταία οἰκία εἶναι τῶν γονέων της. Ὁ δρό-
μος εἶναι μακρὺς καὶ σὺ φαίνεσαι κουρασμένος. Μὴ διστά-
ζεις· προχώρει νὰ τῆς δώσης τὸ μῆνυμά σου!

Ὅταν ὁ Λίνιος ἔφθασεν ἐκεῖ, ὅπου ἡ ἱέρεια τοῦ ὑπέδει-
ξεν, πράγματι εὔρε τὴν θρῦσιν καὶ τὴν Μάρση μὲ τὴν στά-
μναν, νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸν οἶκον της. Ὁ Λίνιος τὴν ἐ-
πλησίασεν καὶ ἐκείνη τοῦ εἶπε, μὲ χαμηλὴν φωνήν:

— Μὴ δείξης πῶς μὲ γνωρίζεις· ἀκολούθει με.

Ἐμπρὸς ἐκείνη καὶ ὀπίσω ὁ Λίνιος, ἔφθασαν εἰς περιοχὴν σχεδὸν ἔρημικὴν, ὅπου ὑπῆρχον ἔρειπωμένοι τοῖχοι. Ἐκεῖ, κανεὶς δὲν ἤμποροῦσε νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ. Ἡ Μάρση ἀφήκει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὴν στάμναν τῆς καὶ μὲ ἀνοικτάς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐπέπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Λίνιου. Μὲ ἀπερίγραπτον χαρὰν τὸν ἐθώπευε καὶ τὸν ἠσπάζετο, ὡς νὰ εἶχεν αἰῶνας νὰ ἴδῃ τὸν ποθητὸν νέον τῆς ἀφυπνισθείσης καρδίας τῆς.

— Εἶχον, Λίνιε, λάθει τὴν ἄδειαν νὰ ἴδω τοὺς ἰδικούς μου, καθυστέρησα διὰ νὰ σὲ ἐνημερώσω. Ὅταν, ὅμως, εἶδον ὅτι ἐπὶ τόσον χρόνον δὲν ἐφάνης, ἀπεφάσισα νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς ἀδείας μου. Εἶπέ μου, εἶσαι ἀδιάθετος; Τί σοῦ συμβαίνει καὶ φαίνεσαι κατάκοπος, συγχυσμένος καὶ ἀπαγοητευμένος; Διατί, ἀγόρι μου;

— Διότι ὄλην τὴν νύκτα ἔμεινα ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, ἄϋπνος, ἀναμένοντας νὰ σὲ ἴδῶ! Τοῦ κάκου ὅμως. Κι' ἔτσι προτοῦ ἀκόμη ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ἐξῆλθον τοῦ Ναοῦ, διὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκον τῆς Μύρας, καὶ εἶχον σκοπὸν νὰ ἀναθέσω εἰς ἐκείνην νὰ ἐξιχνιάσῃ τί σοῦ συνέβη. Εὐτυχῶς, μὲ βοήθησεν εἰς τὴν ἀνεύρεσίν σου ἡ ἱέρεια Τζίλνα. Ἐλπίζω νὰ μὴ ἀντελήφθῃ τὸν σκοπὸν μου.

— Καὶ ὅμως, Λίνιε, εἶναι ἡ μόνη πού γνωρίζει τὰ πάντα. Δὲν σοῦ τὸ ἀπέδειξεν ἀπὸ ἔμφυτον εὐγένειαν. Τῆς εἶχον εἰπεῖ νὰ προσέξῃ μήπως καὶ σὲ συναντήσῃ. Ἐὰν δὲν τῆς ἔδιδες σημασίαν, θὰ σὲ ἐπλησίαζεν ἐκείνη καὶ δι' ἑνὸς ἀθώου ψεύδους θὰ σὲ διηυκόλυνε νὰ μὲ συναντήσῃς. Ἡ ἱέρεια αὕτη ἐπίσης ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπᾶται ἀπὸ εὐπατρίδην. Κι' ἔτσι ἡ μία βοηθεῖ τὴν ἄλλην. Δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ, πόση χαρὰ αἰσθάνομαι πού εὐρίσκεσαι εἰς τὸ πλευρόν μου. Εἶμαι πανευτυχής, ὅταν συναισθάνομαι τὸν ἄνδρα, πού ἀφύπνισε τὸ αἰσθημά μου, ὥστε νὰ μὴ μὲ ἐνδιαφέρῃ τίποτε ἄλλο εἰς τὸν κόσμον, ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ δεσμοῦ μας.

— Μοῦ ἀναπτερώνεις τὸ ἠθικόν, Μάρση μου· οἱ λόγοι σου ἔχουν μεθύσει τὴν ἀγάπην μου, κι' αὕτη μοῦ ἔδωσε πτερὰ εἰς τὸ πνεῦμα καὶ μεγέθυσε τὴν φαντασίαν τῶν ὀνείρων μου.

— Εἶναι ἄρα γε ὄνειρο ἡ σύσφιγξίς μας, Λίνιε, ἢ πραγματικότης; Σὲ θεβαιῶ πῶς δὲν ἠμπορῶ νὰ φαντασθῶ τόση εὐτυχία, ἔστω καὶ ἂν τὴν ζῶ, ἀφοῦ τὴν συναισθάνομαι. Ἡ εὐ-

χή μου είναι, ὁμοῦ νὰ τὴν ἀπολαμβάνωμε, ἀκόμη καὶ μέχρι τῆς τελευταίας μας πνοῆς.

— Μὴ σκέπτεσαι τὸ τέλος τῆς ὑπάρξεώς μας, Μάρση, ἀλλὰ τὴν ἀρχή, ποῦ μᾶς συνέδεσε, διὰ νὰ μᾶς συσφίγῃ διὰ παντός, ὡς δύο δάκρυα χαρᾶς καὶ λύπης, ποῦ σχηματίζουν ἓνα κόμβο ὀλοκληρωμένου ὕγρου, ποῦ ἐντὸς αὐτοῦ εἶναι γεγραμμένο τὸ πεπρωμένο δύο ψυχῶν ποῦ ἀγαπῶνται, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν κάθε ἐμπόδιον, ἀκόμη καὶ τοῦ ἀπροσδοκίτου θανάτου, ποῦ παραμονεύει τῇ στιγμῇ, νὰ κόψῃ τὸ νῆμα τῆς ὑπάρξεώς μας. Δὲν γνωρίζω, χωρὶς ἐμέ, πῶς θὰ αἰσθανόσουν. Χωρὶς ὅμως ἐσέ, θὰ προτιμοῦσα τὸν θάνατον.

— Λίνιε, μὴ μὲ συγχύζεις μὲ θλιθεράς σκέψεις. Ἐάν μοῦ λείψης θὰ θέσω τέρμα εἰς τὴν ζωὴν μου. Ὅταν ἀπωλέσω τὴν χαρὰ «τοῦ εἶναι μου», τί τὴν θέλω τὴν ζωή;

— Μάρση, μὲ κάθε τρόπο ἤθελα νὰ σὲ συναντήσω, διὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι διὰ μερικοὺς μῆνας θὰ λείψω. Συνοδεύω τὴν μητέρα μου εἰς τὴν Χαλδαίαν. Ἐκεῖ, ἀνέλαβον νὰ κτίσω τὸ πολυπόθητον Ἀστεροσκοπεῖον, ποῦ τόσο ἐπιθυμοῦν οἱ Ἀστρονόμοι μας. Εἶναι μικρὸν ἔργον καὶ ὄχι πολυδάπανον. Ὑπολογίζω, ὅτι ἐντὸς 5 μηνῶν, θὰ περατωθῇ τὸ ἔργον μου καὶ θὰ τὸ παραδώσω. Σοῦ συνιστῶ νὰ εἶσαι προσεκτικὴ. Νὰ μὴν ἐκδηλώνης τὰς σκέψεις σου, ἔστω καὶ εἰς τὴν πλέον στενὴν σου φίλην. Νὰ εἶσαι ὑπομονητικὴ καὶ νὰ μὴ μὲ λησμονῆς. Ὅπως δὴποτε θὰ ἐπιστρέψω, διὰ νὰ σὲ ἀποσύρω τελικῶς, ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς θεᾶς, διὰ νὰ σὲ μετατρέψω εἰς θεᾶν τοῦ οἴκου μου.

Ἐάν, παρ' ἐλπίδα, εὐρεθῆς εἰς δύσκολον θέσιν, ἐγκατάλειπον τὰ πάντα καὶ κατευθύνσου εἰς τὸν οἶκον τῆς Μύρας. Διὰ τί κλαῖς; ἀφοῦ ἔχεις πεποιθήσιν εἰς ἐμέ, ὅτι ἀπεχθάνομαι τὸ ψεῦδος καὶ σοῦ ὁμιλῶ μὲ ἀνοικτὴν τὴν καρδίαν μου; Ὁνοῦς μου θὰ εἶναι εἰς σὲ προσηλωμένος. Αἱ σκέψεις μου, ὡς ὀράματα θὰ ἴπτανται γύρωθέν σου. Μὴ κλαῖς καὶ μοῦ σπαράζεις τὸν ψυχικόν μου κόσμον. Ὑποφέρω, ὅταν σὲ βλέπω εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, τῆς θλίψεως καὶ ἀπογοητεύσεως. Ἐάν θέλῃς, ἀλλάζω τὰ σχέδιά μου. Θὰ ἀποστείλω τὰ σχεδιαγράμματα τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου εἰς τὴν Χαλδαίαν καὶ ἄς ἀναλάβῃ ἄλλος τὴν ἐκτέλεσίν των. Ἀρκεῖ νὰ εἶσαι εὐδιάθετος. Ὡς χα-

ραυγήν τῆς ἐλπίδος μου, θέλω νὰ ἀτενίζω μὲ τὸ βλέμμα μου τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς μου· τὴν Μάρση μου.

— Δὲν ἐπιθυμῶ, Λίνιε, χάριν ἐμοῦ, νὰ ἀναθέσης εἰς ἄλλον τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου σου. Ἔχεις χρέος νὰ συνοδεύσης καὶ τὴν μητέρα σου. Μὴ τὸ λησμόνει. Ἐγώ, πιστὴ εἰς τὴν ἀγάπην σου, θὰ σὲ ἀναμένω, ὅσον χρόνον καὶ ἂν χρειασθῆς. Δὲν κλαίω. Κατανοῶ τὰς ὑποσχέσεις σου. Δι' ἐσὲ καὶ μόνον θὰ ἐξακολουθῶ νὰ χορεύω ἔμπροσθεν τῆς θεᾶς, διὰ νὰ σὲ φυλάσσω ἀπὸ κάθε κακόν. Μὲ κατέκτησες, Λίνιε, ἐκ θεμελίων. Εἰς σὲ καὶ μόνον ἀνήκω. Ἐξ αἰτίας μιᾶς προσωπικῆς μου ἀδυναμίας εἰς τὸ αἶσθημά μου, πού σὺ τὸ ἐκαλλιέργησες, τίποτε ἄλλο δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὲ κάμψῃ. Αὕτῃ εἶναι μία πηγαία ψυχικὴ μου ἀπόφασις. Θὰ μὲ κρατῇ εἰς τὴν ζωὴν ὁ ἀστέρας τῆς φωτίσεώς μου· σὺ Λίνιε.

Ὁ Λίνιος καὶ ἡ Μάρση ἠγέρθησαν καὶ ἀφοῦ ἐνηγκαλίσθησαν καὶ ἀλληλοσησπίασθησαν παραδόξως ἀνεμίχθησαν τὰ δάκρυά των ἀπὸ ἱκανοποίησιν καὶ θλίψιν συνάμα, τοῦ προσωρινοῦ των ἀποχωρισμοῦ.

— Ἡ σκέψις μου, θὰ ταξιδεύῃ μαζί σου, Λίνιε.

— Καὶ ὁ νοῦς μου, Μάρση, δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ ἐσέ.

Εἰς τὸν οἶκόν τοῦ Χαρίφ προητοιμαζαν τὰς ἀποσκευὰς τοῦ Λίνιου καὶ τῆς μητέρας του, διὰ τὸ ταξίδι. Ἡ Μύρα, θλιμμένη, τακτοποιοῦσε τὰ πάντα, ἐνῶ ὁ ἄνδρας τῆς περιλύπος καὶ αὐτός, παρακολουθοῦσε. Κάθε λίγο ἔλεγε:

— Δόσε τους ἐκεῖνο, δόσε τους καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, νὰ εἶναι καλὰ ἐφοδιασμένοι εἰς τὴν διαδρομὴν τους. Μὴ τοὺς λείψῃ τίποτε. Ἄκους τί σοῦ λέγω Μύρα;

Ἡ δὲ μητέρα κάπως στενοχωρημένη, πού ἐγκατέλειπε τὴν κόρην τῆς, δὲν εἶχε νὰ προσθέσῃ τίποτε.

— Δὲν μοῦ λέγεις, Λίνιε, εἶπεν ὁ Χαρίφ· ἔχεις ἀφήσει ἐκκρεμότητες εἰς τὰ ἐδῶ ἔργα σου;

— Ἀσήμαντες. Τὰ κυριώτερα τὰ ἀποτελεῖωσα. Ὅταν ἐπιστρέψω θὰ ἀποτελεῖωσά καὶ τὶς ἐκκρεμότητες.

— Μητέρα, εἶπεν ἡ Μύρα, τώρα πού πηγαίνεις εἰς τὸν πατέρα, προσπάθησε νὰ τὸν πείσης, νὰ ἔλθῃ κι' αὐτὸς νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ. Ἀρκετὰ ἐκάθησε μόνος του!

— Νὰ ἐπιμείνης εἰς τὴν ἐπίσκεψίν του, πρόσθεσεν ὁ Χαρίφ, διότι θὰ μᾶς κακοφανῇ, ἂν δὲν μᾶς ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκον μας, ὡς πατέρας καὶ ὄχι ὡς ξένος. "Ἄλλως τε θὰ περάσῃ εὐχάριστα ἐδῶ, ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου συγκεντρωμένου οἰκογενειακοῦ μας κύκλου. "Ὅσον διὰ τὸν Λίνιον, θὰ θέσῃ εἰς λειτουργίαν τὸ νέον τοῦ Ἀστεροσκοπεῖον!...

— Ἐσύ, Χαρίφ, τὸ μυαλό σου ἐκεῖ!... Σοῦ εἶπα καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω: Ἡ Μάρση δὲν εἶναι Ἀστεροσκοπεῖον, ἀλλὰ ἀστέρων...

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς των ἦταν συγκινητικὸς. Ἐὰν ἤμπορουσε κανεὶς νὰ διεισδύσῃ, εἰς τὴν θέσιν τοῦ κάθε προσώπου, θὰ συνεμερίζετο διαφορετικὰς ἐντυπώσεις ἐπὶ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Οἱ ἀσπασμοὶ των ἐπεκύρωναν τὸν ἀδελφικὸν δεσμὸν τῶν ἀνθρώπων, πού ἔχουν εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ πηγαῖον ἀνθρωπισμὸν, ὄχι ἐπιφανειακόν. Αἱ ἀποσκευαὶ ἐφορτώθησαν, κι' ἔτσι ἐξεκίνησαν, ὁ Λίνιος μὲ τὴν μητέρα του, διὰ τὴν Βαβυλῶνα.

Τὰ ταξίδια εἶναι εὐχάριστα, ὅταν τὰ εὐνοοῦν αἱ καιρικαὶ συνθήκαι καὶ πρὸ παντὸς τὸ περιβάλλον τῶν συνταξιδιωτῶν. Δὲν θὰ ἀναφερθῶ εἰς τὰς ταλαιπωρίας των, ὡς καὶ τὰς μικρὰς ἀναφυκικὰς των ἀπολαύσεις. Ὁ γήινος χρόνος δὲν ἐπιτρέπει τὴν πολυτέλειαν τῆς διαρκείας ὡς ἀνάπαυλαν. Ἡ συνεχὴς ἐνέργεια τοῦ χρόνου ὑπὸ τὰς δύο ἀντιθέτους φάσεις του, σκοπὸν ἔχει τὴν κάτεργασίαν τοῦ ἀνθρώπου, εἴτε οὗτος τὸ ἀντιλαμβάνεται εἴτε ὄχι. Ἐὰν ὁ ἀνθρώπος δὲν ἐπωφεληθῇ ἐκ πρώτης στιγμῆς τὴν ἀρχὴν τοῦ χρόνου πού διατρέχει, θὰ τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπανεύρῃ τὴν εὐκαιρίαν, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐκλέπτυσίν του καὶ νὰ συντελέσῃ, ὡς μ ο ν ἄ ς τὴν συντόμειυσίν των καταπιεστικῶν αἰώνων, πού ἐντὸς αὐτῶν κυλοῦν αἱ ἄσκοποι ἐνέργειά του.

Βεβαίως, οἱ ἀνθρώποι, εἷς τινὰς περιπτώσεις τῆς ζωῆς των, μετανοοῦν διὰ τὸν ἀδίκως ἀπωλεσθέντα χρόνον των, ἀλλὰ εἰς τί θὰ τοὺς ὠφελήσῃ τοῦτο, ὅταν παρημέλησαν τὴν κάτεργασίαν τοῦ ἑαυτοῦ των;

Μή, φίλοι μου, παραμελεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας. Γίνατε οἱ διδάσκαλοι τοῦ πνεύματός σας καὶ οἱ ἔξερευνηταὶ τοῦ σκοτεινοῦ «ἐ γ ὠ» σας, διὰ νὰ εὑρετε τὴν ὀρθὴν πορείαν τοῦ ἠθικοῦ Νόμου, ποῦ εὑρίσκεται κεκλεισμένος ἐντὸς τοῦ σιδηροφράκτου κιβωτίου τῆς συνειδήσεώς σας. Ἡ προσπάθεια τῆς καλῆς θελήσεως, μὴ τὸ λησμονεῖτε, εἶναι Ἐ ν έ ρ γ ε ι α. Διὰ μέσου αὐτῆς, ὁ ἠθικὸς Νόμος, ἄς μεταβληθῆ ἐντὸς σας εἰς δευτέραν φύσιν, ὥστε πνεῦμα καὶ ψυχὴ νὰ σ υ ν ε ρ γ ᾶ ζ ω ν τ α ι. Καὶ τότε, ἔστὲ θέβαιοι, ὅτι τὸ σκάφος σας ὀδηγεῖται με ἀσφάλειαν, πρὸς τὴν ὀρθὴν κατεύθυνσιν τοῦ προορισμοῦ του.

Ὅταν ὁ Λίνιος μετὰ τῆς μητρὸς του ἔφθασαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ὁ ἐκεῖ πληθυσμὸς ἦτο ἀνάστατος. Μέγας πανικὸς ἐτάραξεν τὴν ὀμαλὴν ζωὴν τῆς πόλεως. Οὐδεὶς ἦτο εἰς θέσιν νὰ τοὺς εἴπη τὰ αἴτια. Αἱ γινῶμαι ἀλληλοσυγκρούοντο. Διεδίδοντο πολλὰ ὥστε νὰ συγγέεται ἡ ἀλήθεια μετὰ τὸ ψεῦδος. Ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας εἶχεν ἀπωλέσει τὴν αὐτοκυριαρχίαν του. Δὲν ἐγνώριζε τὸν προορισμὸν του καὶ ἐπεδίδετο εἰς ἀπρεπεῖς πράξεις, μεγεθύνοντας τὴν διαφθοράν, ποῦ ἐξ αὐτῆς καὶ μόνον προῆλθον ὅλα τὰ ἐπακόλουθα τῆς κακῆς των μοίρας!..

Μετὰ πολλοῦ κόπου οἱ δύο ταξιδιωτὰι κατάρθωσαν νὰ εὔρουν μεταφορικὸν μέσον νὰ ἐκφύγουν ἐκ τοῦ κέντρου τῆς πόλεως καὶ νὰ ὀδηγηθοῦν διὰ μιᾶς ἀπυμεμονωμένης διόδου μακρὰν τοῦ ἀναβρασμοῦ.

Ἀπροόπτως, σεισμικὴ δόνησις τοὺς καθήλωσεν. Δὲν ἐγνώριζον ἐὰν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ προχωρήσουν. Ὁ Λίνιος ἐπέμεινε νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν των, ὡς νὰ προησθάνετο τὸν κίνδυνον. Ἡ ἀπομάκρυνσις αὕτη ἦτο σωτήρια δι' αὐτοὺς.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν Χαλδαίαν καὶ εὐρέθησαν εἰς τὸν οἶκον των, ἐδόξασαν τοὺς θεοὺς, διὰ τὴν μεγάλην εὐνοίαν των πρὸς αὐτούς. Ὁ πατὴρ συγκινημένος, ἀπὸ τὴν ἐπὶ τόσον χρόνον ἀπουσίαν των, δὲν ἐγνώριζεν πῶς νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ. Ἡ δόνησις ἦτο, ἐν μέρει, καταστρεπτικὴ καὶ εἰς τὴν Χαλ-

δαίαν. Ἐκεῖ ὅμως, ὅπου ἐπέφερε μεγάλας καταστροφάς, ἦτο τὸ κέντρον τῆς Βαθυλῶνος, ὡς ἀνέφερον αὐτόπται μάρτυρες, καὶ τοῦτο ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ κατασιγᾶσουν τὰ πάθη καὶ ἡ ἑξαλλος ζωὴ, ὥστε νὰ περιορισθοῦν οἱ περισσότεροι εἰς τὰς οἰκίας των, παρ' ὅτι πολλαὶ ἐξ αὐτῶν κατέρρευσαν μὲ πολλὰ θύματα.

— Εἶγε, γυναίκα, εἶπεν ὁ πατήρ εἰς τὴν σύζυγόν του! Εἶχες στρογγυλοκαθήσει εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἑλησμόνησες, ὅτι εἶχες καὶ σύζυγον.

— Ἐπρεπε, ἀφέντη μου, νὰ ἱκανοποιήσω καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Μύρας μας. Νὰ ἰδῆς ἔχουμε ἐκεῖ καὶ δύο ἐγγονάκια, ὁμορφα σὰν τὰ ρόδα. Τὸ μεγάλο εἶναι ἀγοράκι. Τὸ λατρεύω τὸ χρυσό μου. Τὸ δὲ ἄλλο εἶναι κοριτσάκι, γλυκό, τί νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅμοιο μὲ τὴν μητέρα της, τὴν Μύρα μας.

— Ὡστε, καλὰ τὰ πέρασες ἐκεῖ! Πολὺ εὐχάριστο αὐτό. Δι' ἐσὲ Λίνιε, ξμαθα πολλὰ καὶ χαίρομαι, πού ὁ υἱός μου κατῶρθωσε νὰ γίνῃ τόσο γνωστός. Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἐξιστορήσῃς, τί σέ ὤθησε ἐκεῖ πού ἔφθασες. Ἐχουμε ὅμως καιρὸ νὰ τὰ συζητήσουμε αὐτά. Τὸ δαιμόνιο τοῦ Ἀρχιτέκτονος τὸ εἶχες ἀπὸ μικρὸς ἐντός σου. Κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας θὰ σέ συνοδεύσω. Πρόκειται νὰ συναντήσουμε τοὺς ἐνδιαφερομένους, διὰ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον.

— Καλὰ, πατέρα. Πρέπει νὰ ἀρχίσω τὴν ἐργασίαν μου ἀμέσως.

— Ποῖος σὲ κυνηγᾷ, παιδί μου καὶ θιάζεσαι τόσο; εἶπεν ἡ μητέρα του. Τὸ ταξίδι μας ἦταν κουραστικό. Ἐχουμε τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναπαυθοῦμε καὶ λίγο. Ὁ πατέρας σου, Λίνιε, πάντοτε ἦτο καὶ εἶναι θιαστικός εἰς τὴν δουλειά του, ἀλλὰ καὶ σὺ δὲν πηγαίνεις παρὰ κάτω. Τώρα πηγαίνω νὰ ἐτοιμάσω τὸ φαγητό, ἐν τῷ μεταξὺ ἐσεῖς τὰ λέτε.

Τὰ σχεδιαγράμματα τοῦ Λίνιου, ἄρεσαν πολὺ εἰς τοὺς Ἀστρονόμους. Ἐκεῖνο ὅμως, πού δὲν τὸ ἐφαντάζοντο καὶ τοὺς κατέπληξεν, ἦτο πῶς ὁ νεαρὸς αὐτὸς κατῶρθωσε νὰ ἀπλοποιήσῃ καὶ νὰ συντομεύσῃ τοὺς μαθηματικούς ὑπολογισμούς τῶν ἀποστάσεων καὶ ἄλλα πολλὰ τῆς ἀστρονομικῆς τεχνολογίας. Ἀποροῦσαν μὲ τὸν Λίνιον, πού τοὺς ἔλυε προβλήματα, πού ἡ διάνοιά τους ποτὲ δὲν εἶχε συλλάβει. Μήπως,

διηρωτῶντο, ὁ νέος αὐτὸς εἶχεν ἐντὸς του καὶ τὸ δαιμόνιον τοῦ Ἀστρονόμου; Τὸν ὠνόμασαν «φαινόμενον» καὶ τὸν προέ-
τρεπαν νὰ μείνῃ εἰς τὴν Χαλδαίαν καὶ νὰ συνεργασθοῦν.

— Λυποῦμαι, τοὺς εἶπεν ὁ Λίνιος, παρ' ὅ,τι τὸ ἤθελα πολὺ αὐτό. Ἄλλ' ἔχω ἀναλάβει καὶ ἄλλας ὑποχρεώσεις εἰς τὴν Αἴ-
γυπτον, πού ὀφείλω νὰ τὰς φέρω εἰς πέρας. Ἴσως, ἀργότε-
ρον ἐπανέλθω, ὅποτε θὰ μείνω διὰ παντὸς ἐδῶ.

— Τὸ εὐχόμεθα, εἶπαν οἱ σοφοὶ Ἀστρονόμοι καὶ τὸν συν-
εχάρησαν διὰ τὴν ἰδιοφυΐαν του.

Οἱ σιωπηλοὶ τῆς Μάρσης συλλογισμοὶ

Παρήλθον τρεῖς μῆνες, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Λίνιου καὶ τῆς μητέρας του. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Μάρση ἔ-
παυσε νὰ πηγαίῃ τὰς νύκτας εἰς τὸν Ναόν καὶ νὰ χορεύῃ ἔμ-
προσθεν τῆς θεᾶς. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀγαπημένου της,
ἡ θεὰ δὲν ἤκουε πλέον τὸ καλλιφώνον ἀηδόνι της, πού ἡ γλυ-
κεία φωνή του δὲν ἀντηχοῦσε εἰς τοὺς γυμνοὺς τοίχους τοῦ
Ναοῦ.

Ὅταν τὴν ἐβασάνιζαν αἱ σκέψεις, καὶ δὲν ἐγνώριζε, πῶς
νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἀϋπνίαν της, χωρὶς νὰ διαταράξῃ τὸν
ὑπνον τῆς συναδέλφου της Τζίλνας, ἀναγκαστικῶς καὶ ὡς αὐ-
τόματον ἐπροχώρει, ἐκ συνηθείας, πρὸς τὸν Ναόν, εἰσῆρχετο
ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἐκάθητο ὀπισθεν τοῦ ἀγάλματος τῆς θεᾶς,
ἀτάραχος, συγκεντρωμένη εἰς τὸν ἑαυτὸν της καὶ ἐν πλήρει
ἡρεμίᾳ, παρεδίετο εἰς τοὺς σιωπηλοὺς συλλογισμοὺς της.
Τοῦτο, θεβαίως, δὲν ἐγίνετο τακτικὰ, διότι τὰς περισσοτέρας
φορὰς τὴν ἐπεσκέπτετο εἰς τὸ δῶμα της, ἡ φίλη της Ἰέρεια ἢ
αὐτὴ τὴν συνήντα εἰς τὸ ἰδιαιτέρον τῆς Τζίλνας δῶμα.

Ἐπὶ ὥρας συνωμίλουν καὶ ἐνεπιστεύοντο ἢ μία εἰς τὴν
ἄλλην, τὰ ὄνειρά των. Ἀπὸ τὸ Βιθλίον τῆς Ζωῆς, ἀ-
ποσύρω καὶ σὰς μεταδίδω τοὺς σιωπηλοὺς συλλογισμοὺς τῆς
Μάρσης, ὅταν ἐτύγχανε νὰ εὔρεθῇ εἰς τὸν Ναόν. Ἀναφέρω
αὐτοὺς ὡς ἐσώτερον μονόλογον τῆς μοναξιάς της.

«Εἶναι πολὺ κακὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅταν δὲν ἔχη αἰσθημα, διότι ἔτσι στερεῖται τὸ ἰδανικώτερον δῶρον, ποὺ τοῦ δίδει ἡ φύσις, διὰ τὴν ἱκανοποίησιν, ὅχι μόνον τὸ σῶμα του, ἀλλὰ πρὸ παντὸς τὴν ψυχὴν του, ποὺ ἀναζητεῖ τὸ ἄγνωστο τῆς εὐτυχίας του μονοπάτι, ἐνὸς τοῦ κόσμου ποὺ ζῆ.

» Ἐὰν, ἀντιθέτως, ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀποκτήσει αἰσθημα μὲ ἀνταπόκρισιν, τότε θεμελιώνει τὸ ἰδανικὸ τῆς ἐπιδιώξεώς του, μὲ προορισμὸ τὴν ἱκανοποίησιν του. Τώρα, ποὺ ὁ Λίνιος εὐρίσκεται μακριὰ μου, εἶμαι εὐτυχὴς ἢ ὄχι; Πρέπει νὰ παραδεχθῶ, ὅτι εἶμαι ἱκανοποιημένη μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ, διὰ τὴν ὀλοκληρώσω τὴν εὐτυχίαν μου. Ἡ ἀναμονή, ὅμως αὕτη μοῦ πιέζει τὴν ψυχὴν μου, διότι τὸν ἀγαπῶ. Τὸ αἰσθημα αὐτό, μοῦ τὸ ἐκαλλιέργησε ὁ Λίνιος. Εἶναι ὑπέροχο, ὅταν τὸ σκέπτομαι. Καὶ ὅμως, μακριὰ του αἰσθάνομαι τὸν πόνον τοῦ χωρισμοῦ του. Τὸν στεροῦμαι ὡς πηγὴν τῆς ζωῆς μου. Τὸν ἀγαπῶ, ναί, κι' αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ μὲ τὴν ἴδια θέρμη. Τὸ ἀπεδείκνυε ὅταν εἴμεθα ὁ ἓνας εἰς τὸ πλευρὸ τοῦ ἄλλου. Αὐτὸς μὲ ἀπέσυρε ἀπὸ τὸν θοῦρκο ξένων συμφερόντων καὶ μοῦ ἔδειξε τὸν δρόμον τοῦ καθαυτοῦ προορισμοῦ μου. Πρέπει νὰ τὸν θεωρήσω σωτήρα μου, διότι μοῦ ἀφύπνισε τὸ αἰσθημα μου πρὸς αὐτόν, ὅχι ἀπὸ συμφέρον, ἀλλ' ὅπως καὶ ὁ ἴδιος μοῦ εἶπε, ἀπὸ κάποια ὠθησι τοῦ πεπρωμένου.

» Τί ὅμως, εἶναι τὸ πεπρωμένο, δὲν μοῦ τὸ ἐξήγησε. Εἶναι κάτι τὸ καλὸ ἢ τὸ κακὸ; Εὐρίσκομαι σὲ σύγχυση! Δὲν γνωρίζω, ποῦ θαδίζω. Διότι τὸ φῶς τὸ κρατεῖ ἐκεῖνος καὶ μαζί του προχωρῶντας ἀκόμη καὶ ἐντὸς τοῦ σκότους, ἀποφεύγουμε τὰ ἐμπόδια. Λέγω μαζί του, γιατί μόνη μου δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀντιμετωπίσω ἀδηλες καταστάσεις. Ἐὰν ἠμποροῦσα νὰ σταθῶ ὀρθία, ἔτοιμη νὰ ἀντικρούσω κάθε τι τὸ παράλογο, θὰ τὸ ἔκανα. Δὲν τὸ κατῶρθωσα ὅμως, γιατί δὲν εἶχα στήριγμα ἰκανόν. Μὲ τὸν Λίνιον μαζί, δὲν φοβᾶμαι τίποτε. Ἐχω θαθειά, ἐντὸς μου τοποθετῆσει τὸν ἐκλεκτό μου, ὡς κόσμημα πολυτιμώτατο, μὲ τὴν ἀγνήν ἀγάπην του. Αὐτὴν, ποὺ νοιώθω φλογερή, ἄσβεστη καὶ δυναμικὴ.

» ὦ, θεὰ Ἴσις! Σὺ ποὺ προστατεύεις τοὺς πραγματικὰ ἐρωτευμένους, φύλαξέ τον ἀπὸ κάθε κακόν. Μὴν ἀφήσῃς νὰ τὸν χάσω, διότι εἶναι τὸ φῶς τῆς ζωῆς μου. Εἰδ' ἄλλως θὰ προτιμοῦσα μαζί του νὰ ἀποθάνω, ἂν πρόκειται νὰ χωρισθοῦ-

με. "Όταν ἐπιστρέψῃ με τὸ καλὸ, ὁ Λίνιος μου, θὰ τὸν φέρω ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν θέσιν, πού ξαγρύπησε ἀναμένοντάς με καὶ θὰ μιλήσουμε ὧρες, διὰ τὰ ὅσα μᾶς ἀφοροῦν. Θὰ μοιρασθοῦμε τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματά μας, διὰ νὰ πραγματοποιήσουμε τὸ ὄνειρο, τὸ γλυκὸ ὄνειρο τῆς ἐπιδιώξεώς μας.

»Ἄρα γε, ἡ Τζίλινα νὰ εὐρίσκεται, παρ' ὅσα μοῦ ἐμπιστεύεται, εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, πού εὐρίσκομαι ἐγώ; Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς της, ὅπως μοῦ τὴν ἀφηγήθηκε, εἶναι πολὺ διαφορῆτικὴ ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μου. Ὁ ἄνδρας, πού ἀγαπᾶ, νὰ ἔχῃ ἄρα γε πρὸς αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἀγάπην, πού ἔχει ὁ Λίνιος δι' ἐμέ; Ἄς κανονίσῃ τὴν πορείαν της, ἀνάλογα μὲ τὰ αἰσθήματά της. Ἐμένα μὲ ἐνδιαφέρει μόνον ὁ Λίνιος. Αὐτὸν σκέπτομαι καὶ μὲ αὐτὸν θὰ ζήσω. Εἶναι καιρὸς νὰ ἀποσυρθῶ εἰς τὸ δῶμα μου. Καλὴ νύκτα Λίνιε· κοιμοῦ ἡσυχος»...

Μὲ συγχωρήτε, ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες, ἐὰν διακόπτω ἐπ' ὀλίγον τὴν ἀφήγησίν μου, διὰ νὰ σᾶς δώσω ἐξηγήσιν τινα, ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος, ὡς Θεοῦ.

Εἰς τὴν ἀρχαιότητα, ὑπῆρχον πολλοὶ ἐκ τῶν συγγραφέων καὶ ποιητῶν, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζοντο, ὅτι ὁ Ἔρως ἦτο ὁ πρῶτος Θεὸς ἐν τῇ δημιουργίᾳ τῶν πάντων. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν αὐτός, ἡ ζωὴ θὰ ἦτο νεκρά. Ἄρα, προηγεῖται ὁ Ἔρως καὶ ἔπεται ἡ Ζωή. Διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὁ ἔρως εἶχε τὴν ἔννοιαν τόσον τῆς διαιωνίσεως τῆς ζωῆς, ὅσον, ὡς ἀντελήφθησαν μετέπειτα, καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀγάπης. Εἰς ὅλα τὰ ἔμβια, ὁ ἔρως νοεῖται μὲ σχετικὴν στοργὴν καὶ διαιωνισίν τοῦ εἴδους.

Ἄλλὰ οἱ ποιηταί, διὰ τῆς φαντασίας των, μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, τῆς προοδευτικῆς ἀντιλήψεως καὶ παρατηρητικότητός των, ἐσημάτισαν τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ ἔρως εἶχε τὴν δυνατότητα τῆς ἔλξεως, πού περιέκλειε εἰς τὸ νόημά του, τὴν φυσικὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὄντων. Ἐπομένως, ἔπρεπε νὰ προέρχεται ἐκ τοῦ ὠραίου. Ἔτσι τὸν ἐφαντάσθησαν καὶ ἐπεκράτησεν ἡ ἰδέα αὕτη, ὅτι ἦτο υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης.

Παρέμεινεν, λοιπόν, ὁ Ἔρως, ὁ μικρὸς καὶ ἄτακτος θεός, πού τὰ θέλη του τὰ ἐσκόρπα ἀφειδῶς, ἐκεῖ ὅπου ἠρέσκετο νὰ τὰ κατευθύνῃ καὶ πρὸ παντός, εἰς τὰς νέας ὑπάρξεις, πού δὲν εἶχον τὴν φρόνησιν τοῦ Ὀδυσσεῶς ἢ τοῦ Νέστωρος, οἱ ὁποῖοι, ὡς συνετοί, ἐγνώριζον, διὰ τῆς πείρας των, πῶς νὰ ἀποφεύ-

γουν τὰ θέλη τοῦ ἄστατου υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης καὶ νὰ μεταχειρίζονται τὸν λόγον, ὡς ὄπλον, διὰ νὰ κατακτοῦν τὰς καρδίας τῶν γυναικῶν, χωρὶς θεβαίως νὰ γίνονται σκλάβοι εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἑλεεῶς των.

Ὁ μικρὸς θεὸς Ἔρως τρελλαίνει τὰ θύματά του, καὶ ἐὰν δὲν ἐπέμβῃ ἡ θεὰ Ἐστία εἰς τὸ μέσον, ὁ δεσμὸς θὰ ἔχη ἄδηλον λύσιν. Οἱ ἐρωτευμένοι, χωρὶς σύνεσιν καὶ ἰσχυρὰν θέλησιν, ἐὰν δὲν τοὺς συμπαρασταθῇ ἡ θεὰ Ἐστία, γίνονται ἔρμια τοῦ ἀσυλλογίστου δεσμοῦ των, ὅστις διὰ τοῦ κόρου καταστρέφει τὸ ἰδανικὸν τῆς Ἀγάπης, ἦτοι τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτος.

Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον

Ὅπως ὑπελόγισεν ὁ Λίνιος, τὸν χρόνον τῆς περατώσεως τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου, ἀκριβῶς ἐντὸς πέντε μηνῶν ἦτο τοῦτο ἔτοιμον, καὶ παρέδωκε τὸ κομφοτένημα τοῦτο εἰς τὰς χεῖρας τῶν Χαλδαίων Ἀστρονόμων. Ἀμέσως ἤρχισαν οἱ Ἀστρονόμοι τὰς ἐργασίας των μὲ θάσιν τοὺς νεωτέρους μαθηματικούς ὑπολογισμοὺς τοῦ Λίνιου τὸν ὁποῖον ἀνεκήρυξαν ἐπίτιμον μέλος των, ἐφ' ὅσον δὲν ἠδύνατο νὰ παραμείνῃ πλησίον των, ὡς διδάσκαλος τῶν διαστημικῶν ἀποστάσεων.

Ὁ Λίνιος, διὰ τῶν μαθηματικῶν του ἀποδείξεων καὶ τὴν λογικὴν σειρὰν τοῦ λόγου του, ἐπὶ ἀσαφῶν τινῶν προβλημάτων, κατάρθωσε νὰ θέσῃ πάντας ἐπὶ τοῦ διλήμματος τῶν ἐνδείξεων των ἐκτὸς μάχης καὶ νὰ συναισθανθοῦν τὴν μικρότητα τῆς ἀνθρωπίνης των δυναμικότητος.

Διὰ μιᾶς του θεωρίας ἀπέδειξεν μαθηματικῶς, ὅτι ἦτο ἀδύνατον οἱ ἀστέρες νὰ κατοικοῦνται ἀπὸ ἀνθρώπινα ὄντα, ἴσως ὅμως ἀπὸ ἀόρατα τοιαῦτα. Κατὰ τὴν γνώμην του, ἡ ἀνθρώπινος διάνοια ὑστερεῖ, πέραν καθωρισμένου ὁρίου, νὰ ἐξερευνησῇ τὰ ἄδηλα. Ἔδωκεν ἀξιολόγους λύσεις ἐπὶ πολλῶν φαινομένων. «Αἱ ἐνδείξεις μου» — ἔλεγε — «σὰς χαράσσουν τὴν ἐξακολουθητικὴν σὰς ἔρευναν, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὀρθοῦ. Συστηματικῶς, δὲν ἠσχολήθην μὲ τὴν Ἀστρονομίαν, διὰ νὰ ἐρευνήσω τὰ πέραν τῆς Γῆς ἄγνωστα. Τὴν πρωτοβουλίαν ταύ-

την ἀφήνω εἰς σᾶς. Ἐγώ, ἐν τῇ ἀνέσει μου θὰ ἐξετάσω τὰ πλέον ἀπαραίτητα πρὸς λύσιν προβλήματα, ἐντὸς τοῦ κόσμου μας. Ἐάν ἐκ θεμελιῶν δὲν στερεώσω τὰς θάσσεις τοῦ κτιρίου, πῶς θὰ μοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνέλθω τὸ ὕψος αὐτοῦ, διὰ νὰ δώσω τὴν τελικὴν ὄψιν τῆς δομῆς του; Οἱ ἐργαζόμενοι ἐκ τῆς κορυφῆς, δὲν τοὺς εἶναι δυνατόν, παρ' ὅλας τὰς προόδους των, νὰ θεμελιώσουν γνώσεις ἐπὶ τοῦ προορισμοῦ των. "Ὅταν ἡ καλλιέργεια γίνεται ἐκ τῶν ἔσω, τότε καὶ ἡ Φώτισις ἐκπέμπεται ἐκ τῶν Ἄνω. Συνταυτιζόμεναι αἱ δύο αὗται ἐνέργειαι, ἀποτελοῦν τὸ οἶκημα τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ».

Ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα, ὁ Λίνιος ἠγόρασεν ἐγγώρια δῶρα διὰ τὴν οἰκογένειαν τῆς ἀδελφῆς του Μύρας, ὡς καὶ πολυτελῆ ὑφάσματα καὶ κοσμήματα διὰ τὴν ἀγαπημένην του Μάρση. Ἐπιστρέφοντας εἰς τὸν πατρικόν του οἶκον καὶ κατόπιν ἐπιμονῆς του, ἔλαβε τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ πατρός του, ὅτι εἰς πρῶτην εὐκαιρίαν, μετὰ τῆς μητρός του νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Αἴγυπτον.

Ἡ χαρὰ τῶν γονέων τοῦ Λίνιου ἦτο μεγάλη, ποῦ ὁ υἱὸς των εἶχεν ἐπιβληθῆ ὡς ἐπιστήμων ὀλκῆς, εἰς ξένην χώραν. Καὶ ὅμως, εἰς τὴν ὄψιν των διεκρίνετο καὶ ἡ θλίψις μὲ τὴν ἀποχώρησιν του.

— Λίνιε, τοῦ εἶπεν ἡ μητέρα του, ἡ ἐπιθυμία μας εἶναι νὰ ἐργασθῆς ἐδῶ, εἰς τὴν Χαλδαίαν. Θὰ σὲ ἀναμένωμεν μετὰ τῆς συζύγου σου.

— Ὁ Λίνιος εἶναι νυμφευμένος εἰς τὴν Αἴγυπτον; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ πατήρ. Διατί μοῦ τὸ ἀποκρύψατε;

— Πατέρα, δὲν εἶμαι νυμφευμένος. Πρόκειται ὅμως νὰ νυμφευθῶ νεαρὰν τῆς ἀπολύτου ἐκλογῆς μου. Ἡ μητέρα, θὰ σὲ ἐνημερώσῃ δι' ὅσα θέλεις νὰ μάθῃς. Πηγαίνω τώρα νὰ ἀποχαιρετήσω τοὺς διαφόρους ἐπιστήμονας. Αὔριον τὸ πρῶτὸ ταξιδεύω.

Τὴν ἐπαύριον, τόσον ἡ μητέρα ὅσον καὶ ὁ πατέρας του, συγκινημένοι ἀπεχαιρέτησαν τὸν υἱὸν των καὶ τοῦ ηὐχθήθησαν εὐχάριστον ταξίδι καὶ πρὸ παντὸς νὰ προσέχη τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἂν ποτὲ νυμφευθῆ, τὴν ἀξίαν, ὡς λέγει, κόρην τῆς ἐκλογῆς του, θὰ τοὺς δεχθοῦν μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας των.

Ἔτσι, ὁ Λίνιος ἐγκατέλειπεν τὴν χώραν, ποὺ τὴν ἐθεώρει δευτέραν τοῦ πατρίδα καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὴν Αἴγυπτον.

Ἡ Τζίλνα δραπετεύει

— Μάρση μου, τὸ ἀπεφάσισα νὰ ἐγκαταλείψω κρυφὰ τὸν Ναόν, τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς προσκυνητάς, μὲ κατεύθυνσιν μακρὰν τῆς Αἴγυπτου. Ἐδῶ, ἔχω ἀποκτηνωθῆ, ὑπηρετῶντας συνεχῶς ὡς ὑποζύγιον, τοῦ καθενὸς τὰς διαθέσεις καὶ ἐπιθυμίας. Ἐχω ἀηδιάσει ἀκόμη καὶ τὸν ἑαυτὸν μου. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἀποκρούσω τὴν πελατεῖαν τοῦ Ναοῦ, ὅπως ἔπραξες καὶ σὺ, φοβᾶμαι ὅμως μὴ τυχὸν καὶ μοῦ συμβῆ κακόν· δὲν ξεύρω πόθεν. Αὐτὸς ποὺ συμπαθῶ μὲ κάποιαν ὑπερβολὴν ἴσως καὶ πρόκειται νὰ μὲ ἀποσύρη γνωρίζοντας τὸ ἔργον μου, ἀνησυχῶ μήπως δὲν μὲ ἀγαπᾶ τόσοον ὅσον ὁ ἰδικὸς σου ἐσέ, καὶ μίαν ἡμέραν μὲ ἀφήσει ὡς ἔρμαιον εἰς τὴν τύχην μου. Τί θὰ γίνω τότε;

— Καλὴ μου Τζίλνα, σὺ δὲν μοῦ εἶπες, ὅτι εἶναι λίαν ἐρωτευμένος μετὰ σοῦ καὶ ἔρχεται ὡς πελάτης, διὰ νὰ μὴ δώσῃ ὑπονοίας τῆς ἀγάπης τοῦ πρὸς σέ, εἰς τοὺς συμφεροντολόγους ἱερεῖς; Πῶς σοῦ ἦλθε τώρα ἡ ἰδέα, ὅτι ἡμπορεῖ νὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ;

— Κατὰ θάθος, σοῦ ὁμολογῶ, δὲν γνωρίζω τὰ σχέδιά του. Ἴσως παρασυρθῆ ἀπὸ τὰς νέας τῆς τάξεώς του, καὶ τότε, ὀρφανὴ ἐγὼ ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα, τί θὰ γίνω;

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω. Σὺ, μοῦ τὸν ἐξεθείαζες τὸν νέον. Εἶναι, μοῦ ἔλεγες, συναισθηματικὸς τύπος καὶ δὲν ἡμπορεῖ νὰ ζήσῃ, ὡς σοῦ ἐξεμυστηρεύθη, χωρὶς ἐσέ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σὲ φοβίζει;

— Ναί. Εἰς ὄλα ἔχεις δίκαιον. Ἀπὸ τὴν ἀληθοφάνεια ὁμως, μέχρι τὴν πραγματικότητα, μεσολαβεῖ κάτι τὸ ἄδηλον! Ἐνθυμεῖσαι ἐκεῖνον τὸν νέον ἱερέα, ποὺ ἤθελε καλὰ καὶ σώναι, νὰ σὲ κατακτήσῃ;

— Τὸν Χούνη, θέλεις νὰ μοῦ εἰπῆς; Τὸν ἀσυνείδητο, τὸ πρόστυχόν ὑποκείμενον;..

— Λοιπόν, αὐτὸς ὡς φαίνεται ἀντελήφθη τί μοῦ συμβαίνει καὶ ὑπὸ ἔχεμύθειαν, μοῦ εἶπε, ὅτι ἐὰν τὸν δεχθῶ ὡς ἔραστήν μου, θὰ μοῦ δώσῃ ἓνα εἶδος ποτοῦ μὲ θάσιν του τὸν οἶνον τῆς ἔλξεως, νὰ δώσω εἰς τὸν ἀγαπημένον μου καὶ τότε αὐτὸς θὰ γίνῃ πιστὸν ὄργανόν μου!

— Δηλαδή, τοῦ ἐξιστόρησες τὴν περίπτωσίν σου; Τὸν ἱκανοποίησες, τὸν ἀλήτη καὶ ἔδωσες τὸ ρευστὸ εἰς τὸν ἀγαπημένον σου; Τί ἦταν αὐτὸ ποῦ ἔκανες;

— Εἰς τὴν ἀπελπισίαν μου, τί ἄλλο ἤμποροῦσα νὰ κάνω; Ἔδωσα, λοιπόν, εἰς τὸν ἀγαπημένον μου, νὰ πιῇ τὸν οἶνον, ὡς προσφορὰν τῆς θεᾶς πρὸς αὐτὸν καὶ ὕστερον ἐπρόσθεσα, ὅτι ἡ ἀγάπη του θὰ αὐξηθῇ δι' ἐμέ, ὡς καὶ ἡ ἰδική μου πρὸς αὐτόν. Ξεύρεις ποῖο ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα; Νὰ ἔλθῃ τὴν ἄλλην ἡμέραν καὶ νὰ θέλῃ νὰ μὲ ἀπαγάγῃ. Θὰ γίνῃς, μοῦ εἶπε, νόμιμος σύζυγός μου. Αὐτὰς τὰς ἡμέρας φεύγω...

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ! Σὺ τρελλάθηκες... Διὰ τί ὁ νέος ἱερεὺς σὲ ἐβοήθησε, ἀφοῦ ξεύρει πῶς θὰ σὲ χάσῃ;

— Ἴσως νὰ ἔχῃ κατὰ νοῦν νὰ κατακτήσῃ κάποιαν ἄλλην ἀπὸ ἡμᾶς!...

— Τί μοῦ κρύβεις; Εἶπέ μου το τώρα, διὰ νὰ μὴ μετανοήσῃς!

— Τίποτε, Μάρση μου. Ὑπαινιγμὸ ἔκανε, ποῦ δὲν κατάλαθα ποῖαν ἐννοοῦσε!...

— Ἐγὼ ὅμως, ξεύρω καὶ λυποῦμαι πολὺ δι' ἐσέ. Καλὰ μοῦ εἶπεν ὁ Λίνιος, νὰ μὴν ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς φίλας μου...

Πολὺς κόσμος καὶ πρὸ παντὸς ὁ γυναικεῖος, πιστεύει, ὅτι διὰ μέσου τῶν τεχνασμάτων τῆς λευκῆς μαγείας, ἐπιτυγχάνουν τοῦ σκοποῦ των. Ἡ ἀντίληψις αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη. Ἡ ἀπόδειξις εἶναι, ὅτι εἰς πολλὰς περιπτώσεις, αἱ ἐνέργειαι τῆς λευκῆς μαγείας ἀποτυγχάνουν. Διὰ τί; Σὰς τὸ ἐξηγῶ πρὸς ἐνημέρωσίν σας.

Τὰ διάφορα κατασκευάσματα, εἴτε ταῦτα εἶναι ὑγρά εἴτε στερεά, περιέχοντα ἐν τῇ μίξει των μαγικά βότανα, ἐντυπωσιάζουν, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν δυνατὸτητα νὰ ἐπενεργοῦν ἐπὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῶν προσώπων μὲ τὸν σκοπὸν, ποῦ ἐπιδιώκεται. Ὁ λόγος τῆς ἐπικλήσεως, εἰς συνεργὰ πνεύματα, ἐπὶ

τοιούτου είδους υποθέσεων ως και ἡ ἔμμονος ιδέα εἰς τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπον, ἐπενεργοῦν εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις.

Ἐάν τὸ ἐνδιαφερόμενον πρόσωπον ἐπιζητεῖ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας του νοερῶς ἢ καὶ διὰ ζώσης φωνῆς, ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς ἀρεσκείας του, τότε μεταδίδει εἰς αὐτὸ εὐθέως καὶ συνειδητῶς ἢ σιωπηλῶς τὴν ροϊκήν του ἐνεργειαν, ὥστε ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἐνὸς νὰ ἔχη τὴν ἴσην δυναμικότητα ἐπὶ τοῦ ἑτέρου, ἵνα ὁ συντονισμὸς τῆς ἀμοιβαίας των ἔλξεως, συντελέσῃ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ ἐνεργήσαντος.

Ἦτο νύκτα, ὅταν ἡ Τζίλνα μετὰ τοῦ ἐρωμένου της ἐγκατέλειψαν διὰ παντὸς τὸν Ναὸν τῆς Ἰοιδος, πρὸς ἄγνωστον κατεύθυνσιν. Τὴν φυγὴν των οὐδεὶς ἀντελήφθη, μηδὲ καὶ αὐτὴ ἡ Μάρση, ἡ ὁποία παρηκολούθει τὰς κινήσεις της, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πότε ἐπρόκειτο νὰ δραπετεύσῃ, καὶ ποῦ εἶχον σκοπὸν νὰ καταφύγουν. Τὴν ἐπαύριον τὴν ἀνεζήτησαν οὐδαμοῦ ὅμως τὴν ἀνεῦρον. Μετὰ πάροδον ὀλίγων ἡμερῶν, μὴ ἐμφανισθεῖσα ἡ Τζίλνα, ἀνεστατώθη τὸ Ἰερατεῖον. Ἀμέσως ἐλήφθησαν αὐστηρὰ μέτρα ἐλέγχου, ἐπὶ τοῦ ἐμφύχου ἐμπορεύματος τῶν ἱερέων, ἐφ' ὅσον αἱ ἱέρειαι ἦσαν ἡ κυρία πλουτοφόρος πηγὴ των.

Ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας, ἡ Μάρση παρέμενε τὰς νύκτας εἰς τὸ δῶμα της καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν Ναὸν, ὡς τὸ ἐπεθύμει.

«Ἐάν ἐπιστρέψῃ ὁ Λίνιος, ἐσκέφθη, καὶ δὲν μὲ ἰδῆ, τί θὰ υποθέσῃ;». Ἔτσι ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν, ἐφεξῆς νὰ κάθηται ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν θέσιν, ὅπου διενυκτέρευσε ὁ ἐκλεκτὸς της.

Κάθε νύκτα, ἡ Μάρση δειλὰ καὶ μὲ προφύλαξιν, εἰσῆρχετο εἰς τὸν Ναὸν καὶ καθημένη ἐσκέπτετο, ὅτι πέντε μῆνες εἶχον ἤδη συμπληρωθῆ. Ἀρκετοὺς χρόνους ἠνέχθη τὴν σκληρὰν καὶ ἐξαναγκαστικὴν της υποχρέωσιν. Τώρα ἀνέμενε τὸ εἶδωλον τῆς πονεμένης της ψυχῆς, αὐτὸν ποῦ τὴν ἀφύπνισεν ἀπὸ τὸ σκότος, διὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν κόσμον τοῦ φωτισμοῦ. Τὸν ἀνέμενε, διὰ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν τῶν τόσων της ὀνείρων. Παρὰ τὴν ὑπόσχεσίν της πρὸς τὸν Λίνιον, ὅτι θὰ ἔχῃ ὑπομονὴν καὶ καρτερικότητα, τώρα τὴν κατέλαβεν ἡ ἀδημονία καὶ ὁ φόβος.

Μὲ μικράν, ἡμερῶν τινῶν καθυστέρησιν, ἐπὶ τέλους ὁ Ἄρχιτέκτων Λίνιος, ποῦ παρ' ὀλίγον νὰ τὸν ἀνακηρύξουν καὶ Ἄστρονόμον, ἔφθασε ταλαιπωρημένος εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀδελφῆς του Μύρας. Ἦτο μεγάλη ἡ ἔκπληξις τῶν, διότι δὲν τὸν ἀνέμενον νὰ τοὺς ἐμφανισθῆ αἰφνιδίως, κί' ἔτσι ἡ χαρὰ τῶν ἐδιπλασιάσθη νὰ τὸν αἰσθανθοῦν καὶ πάλιν πλησίον τῶν. Δὲν θὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὰ δῶρα του, τῶν ὁποίων ἐθαύμασαν τὴν κατεργασίαν καὶ τὴν λεπτὴν ἐκλεκτικότητά των.

— Λίνιε ἀδελφέ μου, τοῦ εἶπεν ἡ Μύρα, πῶς εἶναι οἱ γονεῖς μας; Πρόκειται ποτὲ νὰ μᾶς ἔλθουν;

— Μεῖνε ἡσυχὴ καὶ κατῶρθωσα νὰ λάθω τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας νὰ μᾶς ἔλθουν. Ξεύρεις πόσον τυπικὸς εἶναι ὁ πατέρας εἰς τὰς ὑποσχέσεις του.

— Εὔγε, Λίνιε, ἐπρόσθεσεν ὁ Χαρίφ. Τὸ κατῶρθωμά σου αὐτὸ εἶναι πολὺ σπουδαιότερον δι' ἡμᾶς, ἀπὸ τὸ Ἄστεροσκοπεῖον τῆς Χαλδαίας. Τοὺς τὸ παρέδωσες ἐπὶ τέλους, διὰ νὰ ἔχουν καὶ οἱ Ἄστρονόμοι μὲ κάτι νὰ ἀσχοληθοῦν;

— Ἀδελφὲ Χαρίφ, μὴ τοὺς ὑποτιμᾶς. Εἶναι πολὺ προοδευμένοι, ἀπ' ὅ,τι δὲν τὸ ἐφантаζόμην. Παρ' ὀλίγον νὰ μὲ ἀνακηρύξουν Ἄστρονόμον, ἐὰν ἔμενα εἰς τὴν Χαλδαίαν. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος, ποῦ κατῶρθωσα νὰ τοὺς παραδώσω ἓνα μικρὸ πραγματικὸ κόσμημα.

— Σὺ, ὡς Ἄστρονόμος, ἐπανέλαθεν ὁ Χαρίφ, εἶχες ὡς πρότυπον τὸν ...ἀστέρα σου, τὴν Μάρση. Σοβαρολογῶ. Ἔτσι εἶναι ἢ δὲν εἶναι; Ἀπάντησέ μου μὲ εἰλικρίνεια.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, σοῦ ὁμολογῶ, πῶς τὴν εἶχον ὡς ἀστὲρα τῆς ἐμπνεύσεώς μου. Τὴν ἔλξιν, μετέδωσα εἰς τὸ ἄψυχον ἐκεῖνο κόσμημα τῆς πόλεως. Αὔριον ἀναχωρῶ. Ξεύρω πῶς ἀδημονεῖ νὰ μὲ συναντήσῃ.

Ὁ Λίνιος καὶ ἡ Μάρση συναντῶνται

Ἡ Μάρση ἐκάθητο εἰς τὴν συνήθη θέσιν τῆς, ὀπισθεν τοῦ ἀγάλματος τῆς θεᾶς Ἰσιδος. «Θὰ τὸν ἀναμένω, ἔλεγε, ἕως ὅτου παρουσιασθῆ. Πιστὴ εἰς τὴν ἀγάπην, ποῦ μοῦ ἐνέπνευσε, μοῦ εἶναι πλέον ἀδύνατον νὰ ζῆσω χωρὶς τὸν Λίνιον μου».

Αιφνιδίως όμως, τὸν βλέπει ἔμπροσθέν της! Ἀπορεῖ καὶ ἐκπλήσσεται. Τὸν ἐκλαμβάνει ὡς ὄραμα καὶ νοερῶς παρακάλει τὴν θεάν, ὅπως ζωντανεύσει τὴν εἰκόνα!

— Τί σοῦ συμβαίνει, Μάρση, καὶ ἀπελιθώθης; ἐπιθύρυσεν ὁ Λίνιος καὶ τὴν ἐπλησίασεν.

— Λίνιε, ἀνεφώνησεν ἡ Μάρση, ἡ ἀδημονία μου νὰ σέ ἰδῶ, κατόπιν τόσης ἀπουσίας σου, δὲν σέ ἀνέμενον καὶ ἐξέλαβον τὴν παρουσίαν σου, ὡς εἰκόνα τῆς φαντασίας μου. Ὡστε ἤλθες, μεγάλη μου χαρά!

Μὲ λόγους τρυφεροῦς καὶ ἀδίστακτον ἐπιθυμίαν, ἐπέπεσεν εἰς τὰς ἀνοικτάς του ἀγκάλας μὲ τισαύτην θέρμην, ὅσην καὶ ὁ Λίνιος ἔτρεφε πρὸς αὐτήν.

— Μοῦ φαίνεται πὼς αἰῶνας εἶχον νὰ σέ ἰδῶ. Ἡ ἀπρόσμενη αὐτὴ χαρά, Λίνιε, μὲ ἀναζωογονεῖ. Ἐλπίζω νὰ πλησιάξῃ καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἀπολυτρώσεώς μου καὶ νὰ θέσωμεν τέρμα εἰς τὰς ταλαιπωρίας μας. Τί εἶναι αὐτὸ πού κρατεῖς μὲ τόσην προφύλαξιν;

— Εἶναι, Μάρση μου, πολύτιμα ὑφάσματα καὶ ἀρώματα, δῶρα ἀπὸ τὸν Λίνιον σου. Σοῦ ἔφερα καὶ κάτι ἄλλο. Τὸ δακτυλίδι αὐτὸ μὲ τὸ πετράδι του, πού εἶναι ἀντάξιο τῆς ἀρχόντισσάς μου. Προτοῦ τὸ φορέσης, πρόσέξέ το, ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν του πλευράν. Εἶναι χαραγμένα, εἰς τὴν ἑλληνικὴν τὰ ἐξῆς:

«ΙΕΡΟΣ ΔΕΣΜΟΣ ΛΙΝΙΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΣΗΣ»

— Αὐτὸ εἶναι ὑπέροχον δῶρον! Εἰσκλείει τὴν ὀλοκληρωμένην ἀγάπην μας. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει, Λίνιε, τόσο ἡ ἀξία του, ὅσο ἡ ὑπεραξία ἐκείνου, πού μοῦ τὸ ἐδῶρσεν. Ἄν καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὸ Ἱερατεῖον, νὰ φέρουμε κοσμήματα, ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ τὸ ἀφαιρέσω ἀπὸ τὸ δάκτυλό μου. Τὸ δακτυλίδι αὐτὸ ἐσὲ ἀντιπροσωπεύει. Ὅσον διὰ τὰ πολύτιμα ὑφάσματα καὶ τὰ ἀρώματα, σὲ εὐχαριστῶ πολύ. Θὰ τὰ ἀφήσῃς εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀδελφῆς σου, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ θὰ τὰ παραλάβω, ὡς σύζυγός σου.

— Καλὰ, Μάρση μου, ὅπως θέλεις. Ἡ Μύρα θὰ σοῦ τὰ φυλάξῃ. Σὲ συμπαθεῖ καὶ σ' ἐκτιμᾷ, ὅσο δὲν φαντάζεσαι.

— Ἐπειδὴ, Λίνιε, ἡ Τζίλνα ἐδραπέτευσε μὲ τὸν νέον, πού μοῦ ἔλεγε, ὅτι τὸν ἀγαπᾷ, χωρὶς νὰ γνωρίζω ἐὰν μὲ ἐξηπά-

τησε, ἀπὸ τότε μᾶς παρακολουθοῦν. Δὲν ξεύρω τί ἀποφάσεις ἔχουν λάθει. Πάντως ἐγὼ δὲν θὰ τοὺς λάθω ὑπ' ὄψιν μου. Δὲν θὰ ἀνεχθῶ πιέσεις καὶ μυθεύματα, ἐφ' ὅσον ἔχω ἐσέ εἰς τὸ πλευρόν μου. Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ ἀντιμετωπίσω κάθε ἐμπόδιον. Τὴν προσεχῆ φορά πού θὰ ἔλθης, νὰ καθήσουμε εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν καὶ νὰ συνομιλοῦμε ψιθυριστά, διότι μοῦ φαίνεται πῶς καὶ οἱ τοῖχοι ἀπέκτεσαν αὐτικά. Καλὰ θὰ κάνουμε νὰ προσέχουμε, διὰ νὰ ἀποφύγουμε ἄσκοπες συγκρούσεις. Τώρα ἔλα μαζί μου εἰς τὸ ἄντρον μου καὶ προτοῦ ξημερώσει φεύγεις, χωρὶς νὰ σὲ ἀντιληφθοῦν.

— Τὰ μέτρα αὐτά, Μάρση μου, δὲν θὰ διαρκέσουν πολὺ. Τελειώνουν αἱ ὑποχρεώσεις μου καὶ ἀναλαμβάνω ἐσένα, τὸν ἀστέρα τῆς ἐμπνεύσεώς μου. Μερικὲς φορές συλλογίζομαι, τὸ πῶς γεννήθηκε τὸ ἀμοιβαῖο αὐτὸ αἶσθημά μας. Κάτι ἄλλο συμβαίνει, πού δὲν μοῦ εἶναι δυνατόν, διὰ τῶν μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν νὰ τὸ λύσω.

— Θὰ σοῦ τὸ λύσω ἐγὼ, Λίνιε. Εἶναι ἀπλούστατο. Γεννήθηκε ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον. Καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶναι, ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμῆ, πού πρωτοσυνατηθήκαμε, δὲν ἠμπορούσαμε νὰ μείνουμε ἀδιάφοροι. Αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀγάπη, πού μᾶς ἔνωσε; Ἀκολούθησέ με, τώρα εἰς τὸ δῶμα μου. Ἐκεῖ θὰ εἴμεθα περισσότερο ἐλεύθεροι.

Καθ' ἦν στιγμὴν ἡ Μάρση ἐκάθητο εἰς τὴν συνήθη θέσιν τῆς καὶ ἀνέμενε τὴν ἔλευσιν τοῦ ἀγαπημένου τῆς Λίνιου, ἐκεῖνος ἐνεφανίσθη καὶ ἀποτόμως οἱ δύο ἔρασταὶ εὐρέθησαν ἐνηγκαλισμένοι μὲ πάθος, πού μόνον τὸ σφοδρὸν αἶσθημα γεννᾷ, εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπιπλέον ἐκάθησαν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου καὶ μὲ μεγάλην προσοχὴν παρηκολούθουν γύρωθέν των, μήπως καὶ τοὺς ἤκουον τὰ ὄσα τοῦ τοίχου... Ψιθυρίζοντες ἐξέφραζον τὸν λόγον, πού τὸ νόημα τῶν ψυχῶν των ὑπηγόρευεν εἰς τὸ πνεῦμα των καὶ ἔτσι συνελάμβανον τὰ ὄσα των τὴν μελωδικὴν ἐννοίαν τῆς μουσικότητος τοῦ λόγου.

Τὸ κείμενον, πού ἀκολουθεῖ, εἶναι «Τὸ ἄσμα δύο ὄντοτή-

των», τοῦ Λίνιου καὶ τῆς Μάρσης, ποῦ συμπλέκονται μὲ τὸ αἰθέριον αἶσθημα, τὸ ὁποῖον δαμάζει τὰς ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις τοῦ κόσμου των καὶ τοὺς δωρίζει τὴν γαλήνην τοῦ ἐσωτερικοῦ των ψυχικοῦ παράγοντος. Ἐπομένως, ὁδηγὸς των εἶναι ὁ δημιουργικὸς ἔρωσ, διὰ μέσου τῆς ζωῆς, διὰ νὰ συναισθανθοῦν τὴν οὐσίαν τοῦ ἅπαντος, ποῦ λεγεται Ἰδαμική Ἀγάπη, ποῦ ὁ Θάνατος τὴν διαιωνίζει εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Τὸ ἄσμα τοῦ ἔρωτος, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου

Κεφάλαιον Α'

ΜΑΡΣΗ:

1. Ἦλθες ἀπεσταλμένο φῶς κάποιου θεοῦ ἀστέρος, διὰ νὰ ἐξαλείψῃς τὴν ἄγνοιάν μου.
2. Τὴν ἐπίδρασιν τοῦ λόγου σου συνησθάνομην, χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ ἐκφράσω τί ἀκριβῶς μοῦ συμβαίνει.
3. Ἡ ἀπλή ἐγὼ ἰέρεια τοῦ Ναοῦ τούτου, διὰ πρώτην φοράν ἠσθάνθην ἀνακούφισιν, ὡς ὄντοτης, ἐκ τῶν ἐλκυστικῶν σου λόγων, ποῦ οὐδέποτε ἤκουσα, ἐξ οὐδενός.
4. Διερωτῶμαι, τί εἶναι αὐτό, ποῦ διωχέτευσες εἰς τὴν ὑπαρξίν μου, φίλε Ἀπρόσμενε;
5. Μετέβαλες τὰς καθιερωμένας κατευθύνσεις μου, εἰς ἐλπίδας νέας ζωῆς.
6. Τὰς ἐπιδράσεις σου συνησθάνθην, ἐγὼ ἡ πτωχὴ καὶ ἀφιερωμένη κόρη, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς θεᾶς Ἰσιδος.
7. Οἱ κόποι μου συντηροῦν τὸν Ναόν, πρὸς ὄφελος τῶν ἱερῶν!

ΛΙΝΙΟΣ:

1. ὦ Μάρση! Λησμόνει τὸ παρελθόν καὶ ἐντάξου εἰς τὸ παρόν.
2. Σὲ διασθεβαῖω, πῶς ὁ ἀσπασμὸς σου δὲν μὲ συνδέει μόνον μὲ τὴν ἐφήμερον ἐπαφήν μας.
3. Πρωτίστως ἀφύπνισε τὴν καρδίαν σου, διὰ νὰ συναισθανθῶ τὴν ἀφοσίωσίν σου.
4. Συνταυτιζόμεθα εἰς κοινὰ μας σημεῖα.

5. Προφέροντας τὸ ὄνομά σου, ὦ αἰθέρια φίλη τῆς ψυχῆς μου, μετὰ σοῦ αἰσθάνομαι, ὅτι ζῶ εἰς ἀνώτερον κόσμον.
6. Τὸν κόσμον τοῦτον ἐκράτεις σὺ κλειστὸν ἐντὸς σου.
7. Εἰς αὐτὸν εὖρον τὴν ζωὴν, διασπώντας τὸν φραγμὸν τοῦ ἀπωθημένου σου αἰσθήματος.
8. Ἐὰν δὲν κατωρθοῦτο τοῦτο ἐξ ἐμοῦ, ἢ αἴσθησις τοῦ θανάτου θὰ μὲ παρέσυρεν εἰς τὴν ἐκμηδένισιν τῆς ἐν τῇ Γῆ ζωῆς μου.
9. Τὸ γυναικεῖον φύλον ἐθαύμαζον, ὡς ρόδον ἄνευ ἀρώματος. Εἰς σέ, ὦ ἄρωμα τοῦ ρόδου, εὖρον τὴν ὀλοκληρωμένην φύσιν τοῦ προορισμοῦ μου.
10. Δὲν σοῦ ζητῶ οἶνον, πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ ἑαυτοῦ μου.
11. Σὺ, εἶσαι ὁ οἶνος, ὅστις δι' ἀντανακλάσεως ἐπαυξάνει τὴν μέθην μου.
12. Ἐὰν δὲν ἀντελαμβάνεσο τὸν σκοπὸν μου, ἢ λύπη θὰ ἐσπάραζε τὴν καρδίαν μου διὰ νὰ σοῦ μεταδώσω τὸ ἄδηλον τοῦ πόνου μου.
13. Ἐὰν ἀντελήφθης καλῶς τὸ πραγματικὸν χρέος τοῦ προορισμοῦ σου, ἀκολούθησον ὡς ὁδηγὸν τὴν συνείδησίν σου, διὰ νὰ ἀποφύγῃς τὸ ἀνεπανόρθωτον.
14. Ἐκεῖνος, ὅστις ἀγαπᾷ εὐθέως, διὰ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας του, δύναται νὰ μεταδώσῃ εἰς τὴν ἀγαπημένην του τὸ ἑαυτοῦ σφρίγος.
15. Δρυμὼν εἶναι ἡ καρδία μου καὶ σὺ Νύμφη ἐντὸς αὐτῆς.
16. Ἦσαν μέλας τάφος καὶ διὰ τῆς ἀγάπης μετεβλήθης εἰς δρόσον, ἐντὸς τοῦ φλέγοντος στήθους μου.
17. Βάλσαμον τῆς ψυχῆς μου!

Κεφάλαιον Β'

ΜΑΡΣΗ:

1. Λίνιε, μὲ ἐξέλεξες, ὡς ἀντελήφθην, αὐραν τῆς ἐσωτερικῆς σου γαλήνης.
2. Εἶμαι, ἄρα γε, ἀξία τῆς τιμῆς ταύτης;
3. Ἔχω τὰ ἀπαραίτητα προσόντα, διὰ νὰ ἀποτελέσω μέρος τῆς προσωπικότητός σου;
4. Ἰδιαιτέρως ἀγάλλομαι, διότι συναισθάνομαι τὴν ταραχὴν σου, ποῦ σημαίνει, ὡς ἀφυπνισθεῖσα ἀπὸ ἑναν θεοῦ

καὶ ἄγνωστον μέχρι πρὸ ὀλίγου ληθαργικὸν ὕπνον, ὅτι πρέπει νὰ θεωροῦμαι εὐτυχής.

5. Ὅπως λέγεις, σοῦ δίδω ζωὴν, κί' ὅμως τὴν δύναμιν ταύτην ἀπὸ ἐσὲ ἀντλῶ.
6. Τὴν εὐτυχίαν μου, μοῦ μετέδωσε τὸ ἐνδιαφέρον σου.
7. Οἱ λόγοι σου, μοῦ δίδουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι δὲν εἶμαι ἀμέτοχος τῆς δημιουργηθείσης ἐπιθυμίας σου.
8. Αὐτὸ, ποῦ μοῦ συμβαίνει δὲν ἐκφράζεται διὰ τῶν λόγων.
9. Ὡς μοῦ μετέδωσες, ἄνθος ἐντὸς τῶν ἀκανθῶν ἡμουν.
10. Μὲ διαχώρισες ἐξ αὐτῶν, μὲ ἀπήλλαξες, διὰ νὰ ἐξαγνίσῃς τὴν ὑπαρξίην μου καὶ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν τῆς κληρικῆς ἐκμεταλλεύσεως, μὲ ὠδήγησες εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐξιλεώσεως, διὰ μέσου τῆς λεπτῆς γηϊνῆς προσφορᾶς σου.
11. Ἐχὼ ὄνειροπολήσει τὴν σκιὰν τῆς ἡρέμου ζωῆς.
12. Ἐκφεύγω ἐκ τῆς ἀναγκαστικῆς κοπώσεως, μέσω τοῦ ἠπίου καὶ εὐγενοῦς σου τρόπου.
13. Προσφέρομαι ἐθελουσίως εἰς τὸ γλυκὺ ὄνειρον τῆς ἀποκτηθείσης εἰκόνας σου.
14. Εἶσαι, Λίνιε, τὸ ἀγαπητότερον πρόσωπον τῆς ζωῆς μου.
15. Σὺ, δὲν πρόκειται νὰ γίνῃς διάττων ἀστήρ, ἐφ' ὅσον εἰς τὰς ἀγκάλας μου σὲ κρατῶ, ὡς ἐνδόμυχον φῶς τοῦ εἶναι μου.

ΛΙΝΙΟΣ:

1. Φωνὴ πολυαγαπημένη, ἴσως δὲν ἠμπορεῖς ἀκόμη νὰ συναισθανθῆς τὸ μέγεθος τῆς εὐγνωμοσύνης μου.
2. Εἰς σὲ εὖρον τὸν λυμένα τῆς πολυποθῆτου γαληνεύσεώς μου, τὴν ἡρεμίαν τοῦ πνεύματος μὲ τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς μου.
3. Ἐπιθυμῶ, ὅπως ἡ ἀμοιβαιότης τῆς ἀγάπης μας, ἐπεκταθῇ καὶ πέραν τοῦ ἐν τῇ Γῆ προορισμοῦ μας.
4. Οὐδεὶς ἐξαναγκαστικὸς θεῖος δεσμὸς ὑφίσταται εἰς ἡμᾶς, ρόδον τῆς ἐκλογῆς μου.
5. Ὅταν ἡ φύσις σοῦ ἀφύπνισε τὸ αἶσθημα, ὡς τροφὴν ἀπαραίτητον τῆς ἀγάπης μας, τοῦτο ἐγένετο διὰ τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς κατανοήσεως τῆς ἐσωτέρας σου ἐκδηλώσεως.

6. Ἐπέτυχες, λατρευτὴ ψυχὴ, τὸν στόχον σου, μέσῳ τῆς ψυχικῆς σου ἐνεργείας.
7. Παρακαλῶ τὰς ἀγαθὰς Δυνάμεις, ὅπως διευκολύνουν τὸ ἀνθρώπινόν μου ἔργον.
8. Ἐξημερώσατε, ὑπέρταται Δυνάμεις, τὰ τυχόν πάθη καὶ τὰς ἀνεπιτυχεῖς τάσεις τῆς καλῆς μου, ὡς χρέος αὐτῆς ταύτης τῆς ὑπάρξεώς της, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας της καὶ τῆς ἡρεμίας τοῦ πνεύματός της.
9. Ὅμοῦ μετ' αὐτῆς, θὰ ἀντεπεξέλθωμεν κάθε πρόσκομμα, διὰ νὰ ὀδεύσωμεν ἐντὸς τοῦ φωτός τῆς Ἀληθείας, τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀμοιβαίας μας δεσμεύσεως.
10. Εἶμαι θέβαιος, ὅτι σύ, ᾧ Μάρση, ἀποτελεῖς τὸ ὀδηγητικὸν φῶς τοῦ ἀστέρος μας.
11. Διαισθάνομαι, ὅτι τὸ ἀπωθημένον αἴσθημά σου ἀνεγεννήθη μὲ προσωπικὴν σου βούλησιν.

ΜΑΡΣΗ:

1. Πρὸ πολλοῦ ἀφυπνίσθη, Λίνιε· τὸ αἰσθάνομαι τοῦτο καὶ τὸ ἐκτιμῶ ὡς θεϊκὴν ἐπέμβασιν.
2. Σοῦ ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐκφράσω τὴν ἐνδόμυχον ἀγάπην μου, πρὸς σέ.
3. Εἶμαι πράγματι ἰδική σου· οὐδενὸς ἄλλου θεβήλου.
4. Ἐμολύνθη εἰς τὸν ἱερώτερον χῶρον, διὰ νὰ ἐξιλεωθῶ διὰ τῆς ἀγάπης σου εἰς τὸν αὐτὸν χῶρον.
5. Ἐταπεινώθη, διὰ νὰ ἀνέλθω μετ' ἐσοῦ, τὴν κλίμακα τῆς ἀγνότητος.
6. Εἰς ἐσέ, Λίνιε, χρεωστῶ τὴν ἀνόρθωσίν μου.
7. Εἰς ἐσέ χρεωστῶ τὸ πᾶν, τὴν ἐλευθέραν ὑπαρξίν μου, τὴν ἀπέραντον εὐγνωμοσύνην μου, ὡς καὶ τὴν ἔμπρακτον λατρείαν μου.
8. Σύ, ὁ ὁποῖος μοῦ ἤνοιξες τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδον νέας εἰκόνας τῆς ζωῆς μου· εἶμαι πρόθυμος νὰ θυσιασθῶ διὰ τὴν ἀγάπην σου.
9. Ἰδιαιτέρον νόημα δίδω ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἄσματα τῶν πτηνῶν.
10. Διὰ τῆς μουσικότητός των δονοῦν τὰς χορδὰς τῆς καρδίας μου, δι' ἐσέ καὶ μόνον Λίνιε.

11. Είναι καιρός πλέον τὸ ἄσμα μας, νὰ γίνῃ δέησις εὐχαριστήριος πρὸς τὴν Ἀρχὴν, ὡς λέγεις, τῶν Πάντων.
12. Ὁ κόσμος μου ἤλλαξεν τελείως· ἀπῶθ' ὅ,τι μέχρι πρὸ ὀλίγου μὲ ἐξηνάγκαζε νὰ ἀνεχθῶ, ὥστε διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς μου καὶ τῆς ἀγνῆς ἀγάπης μου, νὰ ἀγνοποιήσω τὴν ταλαιπωρημένην ὑπαρξίν μου.

Κεφάλαιον Γ'

ΛΙΝΙΟΣ:

1. Καθ' ὅλας τὰς νύκτας, ἐσὲ ᾧ Μάρση ἀνεζήτουν, ὡς ἀναπόσπαστόν μέλος τῆς ὑπάρξεώς μου.
2. Ἡ ψυχὴ μου ἐταράσσετο, ὅταν ἀντελαμβανόμην, ὅτι δὲν εὐρίσκεσο εἰς τὸ πλευρόν μου.
3. Εἶσαι τὸ μαγευτικὸν ἄνθος τῆς ζωῆς μου.
4. Διὰ τοῦ ἀρώματός σου εὐφραίνομαι τόσον, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντιληφθῆς τὸ τί μοῦ δίδεις.
5. Μοῦ ἐμπνέεις τὰς ὑπερόχους, ὡς λέγεις, συλλήψεις τῶν ἰδεῶν μου.
6. Ἐσὲ ἔχω ὡς πρότυπον τῆς ὠραιότητος καὶ ὁδηγὸν τῆς φαντασίας μου.
7. Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν πορείαν τῆς ζωῆς μου, εὖρον αὐτὸ πού ἀνεζήτουν.
8. Σὺ, ὡς δορκὰς ἐντὸς σκοτεινοῦ δάσους, κατέφυγες κυνηγημένη ἐντὸς τῆς προστατευτικῆς μου ἀγκάλης.
9. Κάθε φοράν, πού σὲ συναντῶ, τὸ βλέμμα σου μὲ καθηλώνει μὲ τὴν δυναμικότητα τῆς ἔλξεώς σου.
10. Κάθε στιγμήν, πού ἀντιλαμβάνομαι, ὅτι δὲν εὐρίσκεσαι πλησίον μου, τὰ πάντα μαραίνονται εἰς τὰ ὄμματά μου.
11. Προτοῦ σὲ γνωρίσω, θάλασμον τῆς ψυχῆς μου, εἰς τὸ Μέγαρον τοῦ Φαραῶ, συνητήθην μὲ τὰς ὠραιότερας γυναικείας μορφάς· ὁμολογῶ, ὅτι μὲ εἴλκυσαν, καμμία ὅμως ἐξ αὐτῶν δὲν μὲ συνεκίνησε μέχρι τοῦ θάθους τῆς ψυχῆς μου.
12. Ὡς ἡ σμύρνα καὶ τὸ λίθانون, ἀνέρχεται ἡ εὐωδία των πρὸς τὸν Οὐρανόν, καὶ σύ, φίλη Μάρση, ὡς εἰκὼν τοῦ ἰδανικοῦ μας ἕρωτος, προπορεύεσαι καὶ ἐγὼ ἀκολουθῶ, διὰ

νά προσδώσωμεν, ὡς ἀνάμικτοι ὄντοτήτες τὸ τέλειον, εἰς τὸν Ἱερὸν Βῶμὸν τῆς Δημιουργίας.

Κεφάλαιον Δ΄

ΜΑΡΣΗ:

1. Ἐκεῖνο ποῦ ἀπορῶ εἶναι, πῶς κατῶρθωσες ἀπρόσμενε φίλε Λίνιε, νά εισέλθης ἐντὸς τοῦ θάβους τῆς καρδίας μου καὶ νά ἀποφυλακίσῃς τὸ αἶσθημά μου.
2. Κι' ὅμως, εἶμαι ὑπερήφανη, διότι κατῶρθωσες τὸ ἀκατόρθωτον.
3. Δὲν ὀπισθοδρομῶ πλέον, διότι φλέγομαι ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ ἐσωτέρου μου κόσμου, δι' ἐσέ.
4. Μίαν κατεύθυνσιν ἔχω εἰς τὴν νέαν μου πορείαν: τὴν τελείαν κατάκτησίν σου, ἐν ἣ περιπτώσει σύ, ὑπὸ τὴν μέθην τοῦ ἔρωτος παρέλειψες νά ἐξαλείψῃς ἔστω καὶ τὴν παραμικρὰν ἀμφισβολίαν, περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς μου πρὸς σέ.
5. Ὁμολογήσαμεν, ὅτι ὁ εἷς ἀνήκει εἰς τὸν ἄλλον.
6. Ἐκ μέρους μου νά εἶσαι θέβαιος, περὶ τοῦ λόγου μου, ἐφ' ὅσον τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι, ἐν ἀνάγκῃ, νά τὸ ἀποδείξω διὰ τῆς θυσίας μου.
7. Σὺ, ὅμως Λίνιε, θά κρατήσῃς τὸν ἐνθουσιασμόν σου αὐτόν, μὲ τὴν μελλοντικὴν, ἐν τῇ πράξει ἀπόδειξιν;
8. Ἴσως δὲν ἠξεύρω τί λέγω, διότι οὐδεὶς ἄλλος μὲ ἐνδιαφέρει ἐκ τῶν ἀνθρώπων, πλην ἐσοῦ Λίνιε, ποῦ ὡς φλόγα ἐπυρπόλησες τὴν καρδίαν μου.
9. Ὁ λόγος σου εἴλκυσε τὴν προσοχήν μου, τὸ βλέμμα σου ἐμαγνήτισε τὴν ψυχὴν μου καὶ ὁ ἔρωσ σου καθυπέταξε τὴν Μάρσῃ σου.
10. Εἶμαι, ὡς ἀντιλαμπάνεσαι, δέσμια ἐνὸς παράξενου ἀνθους μὲ ὑπέροχα πνευματικά, ψυχικὰ καὶ ἐλκυστικὰ ἀρώματα καὶ δὲν ἐπιθυμῶ πλέον, νά ἀποδεσμευθῶ ἀπὸ τὸ ἀνθος τοῦτο, ποῦ λατρεύω, ὡς τὸ ὑπέρτατον ἀγαθὸν τοῦ αἰσθηματός μου.

ΛΙΝΙΟΣ:

1. Ἐάν πράγματι δι' ἐσέ εἶμαι παράξενον ἄνθος, τὸ ὠραιότερον ἐντὸς τοῦ ἀνθῶνος τῆς ἀγάπης μας ἄνθος, τὸ ἀκτι-

νοβολοῦν τὴν ὠραιότητα καὶ διαχέον τὸ ἄρωμά του μὲ τὴν ὑπερκοσμίαν ἔλξιν του, εἶσαι σύ, Μάρση, σὺ τὸ κίνητρον τῆς ζωτικότητός μου.

2. Ὡς πέταλα ρόδου, τὰ ἐρυθρά σου χεῖλη μου προσφέρουν τὴν ἐνδόμυχον ἡδονὴν τοῦ ψυχικοῦ σου βάθους.
3. Τὰ ἀπολαμβάνω εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ εἶναι μου.
4. Ὅσον αἰ σκέψεις μου ἀνυψοῦνται εἰς τὰ ἀόρατα πελάγη τοῦ Οὐρανοῦ, τόσον αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἀνάλαφρον, ἔχοντας σὲ ὡς ὁδηγόν μου.
5. Ὡς ἄνθρωπος χαίρομαι, διότι ὡς εἶπες, διὰ τῶν λόγων μου μετεβλήθης εἰς αἰθέριον πλάσμα.
6. Τοῦτο δὲν εἶναι θαῦμα, ποῦ ἐπετελέσθη, νὰ ἀναστήσης αὐτὸ ποῦ ἀπενέκρωσες;
7. Ἀφήκες τὸ σκότος καὶ εἰσηλθες εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ φθάσης εἰς τὰ ὑψηλὰ ἐπίπεδα τοῦ ἰδανικοῦ κόσμου.
8. Εἶμαι λίαν ἱκανοποιημένος ἐκ τῆς καθαρᾶς ἀντιλήψεώς σου.
9. Ἡ θέλησίς σου, ἐν τῇ πράξει, ἀπέδειξεν, Μάρση, ὅτι προτιμᾶς τὴν φωτισμένην γνῶσιν καὶ ὄχι τὴν σκοτεινὴν.
10. Ἐπὶ ἔτη ἦσουν ὑποδουλωμένη εἰς τὸ ἐξαναγκαστικόν σου χρέος.
11. Τώρα ἡ ψυχὴ σου, σοῦ ἔδωσε πτέρυγας, διὰ νὰ ἀκολουθήσης τὸν ἀληθῆ προορισμόν σου.
12. Ὡς ὀδοιπόρος, κατάκοπος ἀπὸ τὸν δρόμον ποῦ διήνυσαι, προσκεφάλαιον ἔχω τὰ στήθη σου.
13. Ὡς πλοῖον, λιμένα ἔχω τὰς ἀγκάλας σου.
14. Ὡς δὲ ἄνθρωπος μὲ ἀρχάς, μέγαφρόν μου ἔχω ἐσέ, φύλακα τῆς ἀγάπης μου.

Κεφάλαιον Ε΄

ΛΙΝΙΟΣ:

1. Πῶς αἰσθάνεσαι ἀνεκτίμητε θησαυρὲ τῆς ψυχῆς μου;
2. Διατί εἶσαι σκεπτικὴ;
3. Μήπως σὲ ἐκούρασαν οἱ λόγοι μου καὶ προτιμᾶς τὴν σιωπὴν, διὰ νὰ κρίνης τὰ ὅσα ἤκουσες;

ΜΑΡΣΗ:

1. Ἐκ τῆς σιωπῆς οὐδέποτε θά ἤμπορούσες νά μάθης τὴν ἔξαρσιν τῆς στοργῆς μου.
2. Ὁ λόγος τῆς ψυχῆς ἤχει ὡς αἱ χορδαὶ τῶν μουσικῶν φθόγγων, αἱ ὁποῖαι μὲ ἀπαλότητα θωπεύουν καὶ ἐκλεπτύνουν τὴν ἔκφρασιν τῆς ψυχικῆς ἡρεμίας.

ΛΙΝΙΟΣ:

1. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, Μάρση, σὺ εἶσαι τὸ ὄργανον, ποὺ μεταδίδει τοὺς γλυκεῖς ἤχους του καὶ ἡ ἡχὼ ἀντιλαλεῖ, διὰ τοῦ στόματός μου, τὴν ποιητικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ κόσμου σου.

ΜΑΡΣΗ:

1. Τὸ αὐτό, φίλε τῆς ψυχῆς μου, συμβαίνει καὶ εἰς ἐμέ, ὥστε καὶ οἱ δύο νά ἀνταλλάσσωμεν τὰς αὐτὰς θωπευτικὰς τῶν ψυχῶν μας λέξεις.

ΛΙΝΙΟΣ:

1. Αἱ ὁποῖαι λέξεις ἑναρμονίζονται διὰ τῆς μουσικότητος των καὶ εὐφραίνουν, ὄχι μόνον τὰς διαθέσεις μας, ἀλλὰ καὶ τὰς πνευματικὰς μας τάσεις.
2. Ὁ τελικὸς σκοπὸς μας εἶναι, αἱ ἀπαστράπτουσαι ιδέαι μας, νά ἐνοποιηθοῦν, εἰς ἓν ἀδιαίρητον φῶς.

ΜΑΡΣΗ:

1. ὦ! χαρὰ ἀνέκφραστος, ἐὰν ἐκεῖ θαίνωμεν ὁμοῦ καὶ ἀποτελέσωμεν τὴν κλεῖδα τῆς εὐτυχίας μας, διὰ τοῦ ἀδιαχωρήστου ἔρωτικῆς μας φίλτρου!

ΛΙΝΙΟΣ:

1. Τὸ ὁποῖον ἀντλεῖ καὶ δίδει ἀγάπης φωτισμόν, ἐναλλάσσόμενον ἐντὸς δύο διαφορετικῶν πόλων, ποὺ δημιουργοῦν τὴν ἔννοιαν τῆς δεσμεύσεώς των, ποὺ εἶναι καὶ ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς ἀπὸ τὰς κοινὰς των ἀνησυχίας, ἐντὸς τῆς πορείας τοῦ συμβατικῆς χρέους τῆς ὑλικῆς των ὑποστάσεως.

ΜΑΡΣΗ:

1. Μὴ ἀναφέρης, ὅτι δὲν γνωρίζεις καὶ ὄφες τὸ πνεῦμα σου

νά συλλάβῃ μόνον τὸν σκοπὸν, διὰ τοῦ ὁποίου μᾶς συνέδεσεν ἡ θεία Δύναμις τοῦ αἰσθημάτων μας.

ΛΙΝΙΟΣ:

1. Τοῦτο ἀκριβῶς πράττω, ἐφ' ὅσον καὶ σὺ τὸ αὐτὸ πράττεις, ὥστε ἡ συγχορδία τῆς μουσικότητος τῶν κόσμων μας, καταλήξῃ εἰς οὐσίαν μίαν.

Κεφάλαιον ΣΤ'

ΛΙΝΙΟΣ:

1. Τὸ ὥραϊον, Μάρση, δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν μορφήν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀγάπην, πρὸς τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐκλαμβάνεις, ὡς τὸ ὥραιότερον. Ἐν τῇ ὥραιότητί σου, εἶσαι ἡ ὥραιότερα τῶν γυναικῶν, διὰ νὰ ζήσωμεν ἀμφοτέροι ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς ψυχικῆς μας ἐκλογῆς.

ΜΑΡΣΗ:

2. Ἀγαπημένε μου, ἔχομεν ἀφήσει ἐλευθέρας τὰς καρδίας μας, διὰ νὰ σκορπίσουν τὸ γλυκὺ ἄρωμά των πέριξ μας καὶ ἀντιληφθῶμεν, ὅτι δὲν ὑφίσταται πλέον στενὴ ἔνωσις ἀγαπημένων, ἀπὸ αὐτὴν ποῦ μᾶς συνέδεσεν.

ΛΙΝΙΟΣ:

3. Πράγματι, διαισθάνομαι τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, ποῦ μᾶς μετουσιώνει εἰς φῶς ἀστέρος, διὰ νὰ συνεχίσωμεν τὴν πορείαν μας ἀνενόχλητοι. Παρατηρῶ, πῶς τὸ βλέμμα σου ἐκπέμπει φλόγας, ποῦ διέτρυσαν τὴν καρδίαν μου, ὥστε νὰ πάσχω ἀπὸ ἀδυναμίαν καὶ μόνον. Αἱ θωπείαι σου ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ μᾶς ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ἀναγκαίαν ἡρεμίαν καὶ ἱκανοποίησιν.

ΜΑΡΣΗ:

4. Κάποτε μὲ ἀπεκάλεσες περιστεράν. Ὑπάρχουν πτηνὰ τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ἄνευ τοῦ ζεύγους των; Ἄφου εἶδρον τὸ ἀντίστοιχόν μου ζεῦγος, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ζήσω ἄνευ αὐτοῦ;

ΛΙΝΙΟΣ:

5. Ὁραία, πράγματι, ἡ σελήνη καὶ ὁ λαμπρὸς ἥλιος, διὰ νὰ δώσουν χάριν εἰς τὸ τοπίον. Ἄνευ ὅμως, ἔσοῦ, οὐδεμίαν

ἐντύπωσιν μοῦ μεταδίδει ἡ σελήνη καὶ ἡ λαμπρότης τοῦ ἡλίου. Μόνον θλίψιν μοῦ προξενοῦν. Οὐδεὶς ἄλλος δύναται νὰ μοῦ μεταδώσῃ τὸν παλμὸν τῆς ζωῆς, πού ἀντλῶ ἀπὸ τὸ τόσον τρυφερόν σου βλέμμα, ἔστω καὶ ἂν ὡς μάχαιρα ἐξερρίζωνε τὴν καρδίαν μου. Καὶ ἂν αὕτη ἔπαυε νὰ πάλῃ, ὁ ἐξ ἀντανακλάσεως ἀνεπαίσθητος παλμικός της ἦχος, θὰ ἐξηκολούθει μὲ τὴν φαντασίαν μου, νὰ ρυθμίζῃ τὸν συνήθη τόνον τῆς ἐκδηλουμένης ἀγάπης μου.

ΜΑΡΣΗ:

6. Ἐὰν ἐκλείψῃ ἡ καρδία σου, ὄχι ἐκ τῆς χειρός μου, τότε θὰ ἐκλείψω καὶ ἐγώ, Λίνιε, διὰ παντός. Τὸ ἄνθος ἄνευ ὕδατος δὲν ζῆ, καὶ ἐγώ ἄνευ ἐσοῦ θὰ μαρανθῶ ὡς τὸ ἄνθος.

ΛΙΝΙΟΣ:

7. Διατί, ὦ Μάρση, ἀναφερόμεθα εἰς ὅ,τι δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολεῖ;

ΜΑΡΣΗ:

8. Ὁ λόγος, Λίνιε, ἔφερε τὴν συζήτησιν, διὰ νὰ ἀποκρούσωμεν πᾶν ὅ,τι θὰ ἤμποροῦσε, νὰ ἐμποδίσῃ τὰ σχέδιά μας, πού ὁμοῦ ἐσκέφθημεν διὰ νὰ τὰ ἐφαρμόσωμεν, ἐφ' ὅσον συνταυτίζονται μὲ τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰ αἰσθήματά μας.

ΛΙΝΙΟΣ:

9. Τότε, ἄς τιμήσωμεν τὴν δημιουργικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἐρωτῆς μας, πού μᾶς καθοδηγεῖ ἐκεῖ, ὅπου ἡ σύνεσις εὐλογεῖ τὸν σκοπὸν καὶ ὁ στέφανος τῆς ἀμοιβαιότητος τῶν ἐνεργειῶν μας, στέφει τὴν εὐτυχίαν μας.

ΜΑΡΣΗ:

10. Ναί, Λίνιε! Ὁ ἥλιος διασκορπᾷ τὰ νέφη καὶ ἡ ὀρθὴ σκέψις ἀπομακρύνει διὰ τῆς ἀγάπης μας, κάθε τι πού θὰ ἤμποροῦσε νὰ παρέμβῃ ὡς πρόσκομμα, εἰς τὴν πορείαν τῆς νέας μας ζωῆς.

Κεφάλαιον Ζ'

ΛΙΝΙΟΣ:

1. Ἀπὸ ἔτη πολλὰ ἐκυνήγων τὴν δορκάδα τῶν ὀνείρων μου καὶ ἡ οὐτοπία αὕτη μὲ ἀπήλπισεν. Δὲν εὔρισκον τὴν καθ' ἑαυτὴν δορκάδα, ἀλλὰ τὴν σκιάν αὐτῆς.
2. Ἐκ τῆς σκιᾶς τί ἠδυνάμην νὰ ἀποκτήσω, ὅταν τὸ ἀπατηλὸν δὲν ἀποδίδει τὸ οὐσιαστικόν, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀφαιρεῖ τὸ γλυκὺ ὄνειρον, διὰ νὰ ἀπομείνῃ ἡ δυσθυμία καὶ ἡ ἀπογοήτευσίς, ὡς ἐπακόλουθα τῆς ἀπάτης;
3. Ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα μὲ ἐξηνάγκασαν νὰ ἀναζητήσω, χωρὶς ἀνάπαυλαν, τὴν χρυσοῦν δορκάδα τοῦ δάσους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου περιεπλανώμην.
4. Ἐπεδίωκον τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὀνείρου μου· ἄδικος ὅμως ὁ κόπος μου.
5. Αἱ ὠραιότεραι μορφαὶ τῶν γυναικῶν παρήλασαν ἔμπροσθέν μου. Εἶχον τὰς χάριτας τῆς ἔλξεως, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν κατανόησιν τοῦ σκοποῦ των.
6. Εἰς αὐτὰς δὲν λειτουργεῖ τὸ καθῆκον, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀνεσις καὶ ἡ ἱκανοποίησις τῶν ἐπιθυμιῶν των.
7. Εἶναι δύσκολον, ἂν ὄχι δυσκολώτατον, εἰς τὸν συνετὸν ἄνδρα νὰ εὔρη τὴν τύχην του ἐκεῖ, ὅπου τὴν ἀναζητεῖ.
8. Ἡ ἀπογοήτευσίς προκαλεῖ τὴν φρικτὴν πίκραν τῆς πραγματικότητος.
9. Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν εὔρισκόμενη, ἂν καὶ δὲν τὸ ἀπεδείκνυον, ὥστε εἰς μίαν στιγμὴν ἀνέλπιστον εὐρέθη ἔμπρὸς μου ἡ χρυσοῦν δορκάς!
10. Χωρὶς νὰ γνωρίζω τὰς διαθέσεις της, τὴν ἐτόξευσα. Κάτι τὸ ἀκαταμάχητον μὲ εἶλκε πρὸς αὐτήν, χωρὶς νὰ ἠμπορῶ νὰ τὸ προσδιορίσω, ἐὰν ἡ ἔλξις τῆς δορκάδος ἦτο ἀμοιβὴ ἢ ποινὴ τῶν προθέσεων μου, πρὸς αὐτήν.
11. Δημφοσεθῆτουν αὐτὴν ταύτην τὴν ἀφέλειαν καὶ ἴσως τὸν πόνον, τὸν κρύφιον πόνον τῆς πληγῆς της.
12. Ἔσπευσα, χωρὶς χρονοτριβὴν νὰ τὴν πλησιάσω, νὰ μάθω ποῦ ἀκριβῶς ἐπληγώθη, διὰ νὰ τῆς δώσω τὰς πρώτας ἀναγκαίας βοηθείας.

13. Ὡ Μάρση, ὁ κυνηγὸς δὲν κατέκτησεν τὴν δορκάδα, ἀλλ' αὐτὴ κατέκτησεν τὸν κυνηγόν.
14. Ἡ ἀμυχανία τοῦ ἦτο μεγάλη, ὄχι ὁμως καὶ μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴν ἔλξιν τῆς.

ΜΑΡΣΗ:

1. Ἡ δορκάς σου, ἀνελέητε κυνηγέ, ἐπλήγη εἰς τὴν καρδίαν τῆς καὶ δὲν τὸ ἀντελήφθης.
2. Ἡ καρδία τῆς οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν αἰσθανθῆ τοσοῦτον ζωηροὺς παλμούς, ποὺ νὰ τὴν δονίζουν μέχρι τοῦ θάθους τῆς ψυχῆς τῆς.
3. Δὲν ἔπρεπε ὁμως, νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν κυνηγόν τὴν πληγεῖσαν καρδίαν τῆς, μὴ γνωρίζουσα ἢ δορκάς τὰς διαθέσεις τοῦ κυνηγοῦ.
4. Τρέμουσα ἐκ φόβου, μήπως περιπέσῃ εἰς τὸ αὐτὸ κύκλωμα τῆς ἀνιαρᾶς ζωῆς τῆς, δὲν ἔδωσεν σημασίαν εἰς τὸν κυνηγόν. Καὶ ὅμως, εἰλκύετο ἐξ αὐτοῦ μὲ ἀκατάσχετον δύναμιν, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ μὲ τόσην πίεσιν, ὥστε νὰ θέλῃ νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ τοῦ παραδοθῆ, χωρὶς καμμίαν ἐπιφύλαξιν.
5. Τί εἶναι αὐτό, διηρωτᾶτο, ποὺ αἰσθάνομαι δι' ἓνα ἄγνωστον, τοῦ ὁποίου τὴν φιλίαν ἀναζητῶ, καὶ ὁμως δὲν πρέπει νὰ τοῦ τὴν ἀποδείξω;
6. Ἐὰν ἔλθῃ νὰ καθῆσθαι πλησίον μου, θὰ τὸν ἐκδιώξω παρὰ τὴν θέλησίν μου, διὰ νὰ ἴδω ποῖα θὰ εἶναι αἱ ἀντιδράσεις του.
7. Κάτι μὲ συνέδεε μετ' αὐτοῦ, κάτι ποὺ δὲν εἶναι εὐκολον νὰ ἐξηγήσω.
8. Εἶναι τολμηρὸς ἢ ἡ τόλμη τοῦ ἐγεννήθη αἰφνιδίως; — ἐσκέφθην, ὅταν ἐκεῖνος ἤδη ἐκάθητο πλησίον μου.
9. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι γνωστά, ἀγαπημένε μου λίνιε. Σὲ κατέκτησα, ναί, διὰ νὰ μὲ κατακτήσῃς. Εἶμαι τὸ θήραμά σου!

ΛΙΝΙΟΣ:

1. Ἡ κατάκτησίς μας εἶναι ἀμοιβαία, ὅπως ὀφείλει νὰ εἶναι καὶ ἡ ζωὴ μας, εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς διαδρομῆς μας. Χαρὲς καὶ λύπες μᾶς ἐνώνουν ἀπὸ ἀγνὴ ἀγάπη, ποὺ δὲν πρόκειται, καλὴ μου Μάρση, νὰ μᾶς χωρίσουν ποτέ.

ΜΑΡΣΗ:

1. Αυτό είναι ακριβώς που εύχομαι, ακόμη και μέχρις θυσίας μας.

Ὁ Λίνιος καὶ ἡ Μάρση εἶχον, ἡμπορῶ νὰ εἶπω, γνωριθεῖ τόσον καλά, ὥστε νὰ ἀποκαλύπτῃ ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον, τὰς ἐνδομύχους των διαθέσεις καὶ τὰς αἰσθησιακὰς των ἀγωνίας ἐκ τῆς πρώτης συναντήσεώς των, διὰ νὰ φθάσουν, τέλος, εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς ἐρωτικῆς των ἐξάρσεως, πού τοὺς ἦγωνε τὰς ὀντότητάς των ὡς μονάδα συμπίεσεως, ἐκ δύο διαφορετικῶν κόσμων, εἰς ἓνα Παραδεισιακόν, ἀκέραιον θὰ ἔλεγον, καὶ χωρὶς ὑπερβολῆν, εἰς ὑπερκόσμιον ἀστέρα, ἔστω καὶ ἂν εὕρισκοντο ἐντοπισμένοι ἐντὸς τοῦ ὕλικου κόσμου.

Συχνότερα ὁ Λίνιος ἐπεσκέπτετο τὴν Μάρση, εἴτε εἰς τὸ ιδιαίτερον αὐτῆς δῶμα, πού αὐτὴ τὸν ὠδήγει μὲ προφύλαξιν τὰς νύκτας, εἴτε ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, διὰ νὰ ἀνταλλάξουν ὀλίγας σκέψεις των, καὶ νὰ ποτίσουν, διὰ τοῦ λόγου, τὴν ἐρωτικὴν φλόγα τῆς καρδίας των. Οἱ λόγοι των ἦσαν μελωδικοὶ καὶ εἶχον θαθεῖαν ἀπήχησιν καὶ εἰς τοὺς δύο.

Ὅταν, δύο πράγματι ἐρωτευμένα ἑτερόφυλα, γνωρίζουν πῶς νὰ κρατοῦν τὰς χορδὰς τῆς ἐρωτικῆς των λύρας, ἀποκαλύπτουν, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν, εἰς τοὺς ἑαυτοὺς των, ἓναν ἄλλον κόσμον μακρυνὸν καὶ ὠραιότατον, εἰς τὰς διαισθήσεις των, ὥστε νὰ ἔχουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι εὕρισκονται ὑπεράνω τῆς πεζῆς ζωῆς, εἰς χῶρον ἀνέκφραστον, ἡρεμον, ἱκανοποιητικόν, μεστὸν μουσικότητος καὶ αἰσθηματικῆς συγχορδίας ἐν τῇ συσφίγγει των.

Ἄς τοὺς παρακολουθήσωμεν, ἐντὸς τῆς ἀπολύτου ἡρεμίας, καθημένους εἰς τὴν συνήθη θέσιν των ἐν τῷ Ναῷ...

— Λίνιε, ἀγάπη μου, ἔρχεσαι τώρα συχνότερα πρὸς συνάντησίν μου. Καὶ ὅμως, ὅταν δὲν εὕρισκεσαι εἰς τὸ πλευρόν μου, ἔχω τὴν ἐντύπωσιν, πῶς δὲν εἶμαι ἀσφαλῆς μόνη μου.

— Ἡ ἀσφάλειά σου, εἶναι ἰδική μου ὑπόθεσις. Νὰ ἀπο-

θάλλης ἐκ τῆς σκέψεώς σου εἰκόνας, πού μόνον κατήφειαν καὶ δυσφωρίαν δημιουργοῦν εἰς τὸ πνεῦμα σου. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ὑσπίς σου καὶ σὺ τὸ δόρυ μου. Τὸ ἐμψυχωτικόν σου βλέμμα μου δίδει τὴν δύναμιν νὰ κατασπαράξω καὶ τὰ πλέον ἄγρια θηρία, διὰ νὰ σὲ ὑπερασπισθῶ.

— Τὸ γνωρίζω τοῦτο, διὰ τῆς διαισθήσεώς μου. Δὲν θέλω ὄμως, νὰ διακινδυνεύσης δι' ἐμέ, διότι τότε δὲν θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ κρατηθῶ εἰς τὴν ζωὴν. Δὲν ἔχεις, ὡς φαίνεται, Λίνιε, ἀγάπη μου, ἐννοήσῃ, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ μοναδικὸς σύντροφός μου. Εἶσαι ἡ πνοὴ τοῦ εἶναι μου· τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου.

— Τὰς ἐργασίας μου, ἀγαπημένη μου Μάρση, ἐκανόνισα καὶ ἐπεράτωσα. Δὲν μένει πλέον, παρὰ νὰ εἶσαι ἕτοιμος. Ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν θὰ ἔλθω νὰ σὲ παραλάβω. Ἡ ἐπίσημος σύζευξις μας θὰ γίνῃ εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀδελφῆς μου Μύρας καὶ ἀμέσως θὰ ἀναχωρήσωμε διὰ τὴν Βαθυλῶνα. Ἐκεῖ, εἰς τὴν Χαλδαίαν θὰ ἔχῃς τοὺς γονεῖς μου ὡς γονεῖς σου. Δὲν φαντάζεσαι τὴν ἀγάπην πού σου ἔχουν! Θὰ εἶσαι ἡ κόρη των. Ὅσον δι' ἐμέ, τὸν Ἀστρονόμον, ὡς κάποτε με ἀπεκάλεσαν, θὰ εἶσαι ὁ μοναδικὸς ἀστέρας τῆς ἐξερευνησεώς μου.

— Δηλαδή, Λίνιε, ἀκόμη δὲν ἀντελήφθης τὸ βαθύ μου αἶσθημα; Ἐχεις ἀμφιβολίας, διὰ νὰ θέλῃς νὰ με ἐξερευνήσης;

— Δὲν λέγω τοιοῦτον τι. Ἀπεναντίας. Δὲν εἰσηλθες εἰς τὴν ἔννοιάν μου. Θὰ εἶσαι ἡ ἀπασχόλησίς μου, ὁ κῆπος τῶν ὀνειρῶν μου, τὸ ἄνθος πού ἔχει ἀνάγκην εἰδικῆς περιποιήσεως καὶ προσοχῆς, εἰς τὴν ἐξέλιξίν του, τὸ ἅπαν τῆς εὐτυχίας μου.

— Θέλεις νὰ εἴπῃς τὸ εἶδωλον, ἢ μᾶλλον ὁ κηπουρὸς με τὸ διακοσμητικόν σου ἄνθος. Με καθιστᾷς, Λίνιε, ἀντικείμενον ἄβουλον. Ἐγὼ θὰ γίνω ὁ δεῦτερός· τροχὸς τῆς ἀμάξης σου, τὸ ἄλλο σου ἐγώ. Θὰ εὐρίσκωμαι ἐντὸς τῶν σκέψεών σου καὶ θὰ ἀποφασίζωμεν ὡς ἓν ὀλοκληρωμένον ἄτομον τὰ νέα μας σχέδια, ἐπὶ τῆς πορείας τῆς ζωῆς μας.

— Ναί, Μάρση, ἤρχισες νὰ ἐννοῆς τὰς προθέσεις μου καὶ χαίρω πολὺ, διότι ἠσπάσθης τὰς ἀπόψεις μου.

— Προτοῦ ἀκόμη ξημερώσῃ, οἱ δύο νέοι, δι' ἐνὸς ἀσπασμοῦ τρυφερότητος καὶ πηγαίας ἀγάπης ἀπεχωρίσθησαν μετὰ τὴν

κοινήν των σκέψιν, ὅτι εἶχον πλέον φθάσει, εἰς τὸ Τέρμα τῆς ἐπιδιώξεως των καὶ τὴν Ἀρχὴν μιᾶς νέας ζωῆς.

Ὁ ἤδη ἀναφερθεὶς παράξενος γέρον ἱερεὺς τοῦ Ναοῦ τῆς Ἰσιδος, ἐκάλεσεν ἰδιαιτέρως τὸν Χούνη καὶ τὸν ἠρώτησεν, ἐὰν παρακολουθῆ τὰς ἱερείας εἰς τὰς ὑποχρεώσεις των. Ἐν περιπτώσει δὲ καὶ παρετήρησεν κάτι τὸ ὑποπτον μεταξὺ αὐτῶν νὰ τοῦ τὸ γνωρίση, ἵνα λάβουν τὰ μέτρα των, διὰ νὰ μὴ ἀπογυμνωθῇ ὁ Ναὸς των, ἀπὸ τὰ θέλγητρα τῶν ἐλπιδοφόρων κορασίδων, ἀφιερωμένων εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῆς θεᾶς.

— Σεβάσμιε γέροντα, ἀπήντησεν ὁ Χούνης, ὡς γνωρίζεις, ἡ Τζίλνα ἐδραπέτευσεν, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶμεν. Ἐὰν καὶ αἱ λοιπαὶ ἱερεῖαι ἀκολουθήσουν τὸν αὐτὸν δρόμον, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συντηρήσωμεν τὸν Ναόν;

— Χούνη ἀδελφέ, σήμερον παραλαμβάνομεν τρεῖς νεοφερμένας κορασίδας, αἱ ὁποῖαι, τῇ ἐλευθέρᾳ βουλήσει των, ἠθέλησαν νὰ ἀφιερωθοῦν εἰς τὴν θεάν. Μήπως γνωρίζεις, ἐὰν ὑπάρχη ἄλλη ἐκ τῶν παλαιῶν ἱερείων, ἡ ὁποία θὰ ἠμποροῦσε νὰ παραβῆ τὴν τάξιν καὶ τὸν ὄρκον τῆς; Πρόσεξον, διότι ὑπεύθυνος θὰ εἶσαι σύ, διὰ τὰ ὅσα τυχόν καὶ συμβοῦν. Εἰπέ μου, εἰλικρινῶς, σὺ ὅστις τὰς παρακολουθεῖς ἐκ τοῦ μακρόθεν, τί ἔχεις προσέξει, καὶ ποῖα ἐξ αὐτῶν ὄλων ἠμπορεῖ νὰ διαταράξῃ τὸν κανονισμόν τοῦ Ναοῦ.

— Σεβάσμιε, ἡ Μάρση εἶναι ἐρωτευμένη εἰς ἀπίστευτον βαθμόν, μετὰ νέου εὐπόρου ἢ καὶ πλουσίου. Τοῦτο δὲν κατῴρθωσα νὰ τὸ διαπιστώσω. Ἡ Μάρση τὸ ἐκμυστηρεύθη εἰς τὴν δραπετεύσασαν. Ἐμαθον, ἐπίσης, ὅτι καὶ ὁ νέος εἶναι ἐρωτευμένος, μετ' αὐτῆς, καὶ ὅτι πρόκειται νὰ τὴν ἀποσύρῃ ἐκ τοῦ Ναοῦ. Τί μὲ συμβουλεύει ἡ Σεβασμιότης σου νὰ πράξω, ὥστε αἱ λοιπαὶ ἱερεῖαι νὰ μὴ ἐπηρεασθοῦν ἐξ αὐτῆς καὶ ἀργότερον μᾶς ἐγκαταλείψουν;

— Εἶναι ἀνάγκη Χούνη, ἡ Μάρση το ταχύτερον νὰ ἀπομακρυνθῇ ἐκ τοῦ Ναοῦ, διὰ νὰ μὴ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν συναδέλφων τῆς. Δυστυχῶς τὸ μέτρον τοῦτο ἀντίκειται πρὸς τὸν κανονισμόν μας, καὶ θὰ φέρῃ σύγχυσιν εἰς τὴν Διοίκησιν.

Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εὐρωμεν τρόπον κατάλληλον, πρὸς ἐκφυγὴν ἐλέγχου καὶ ἀσκόπων ἐνεργειῶν ἐκ μέρους μας. Ἐχω μίαν ἰδέαν. Μήπως ὁ φίλος τῆς Μάρση, εἶναι ἐπιτήδειος κατακτητῆς τῆς γυναικείας ἀδυναμίας; Μήπως, μετὰ τὴν κατάκτησίν του, ἐπὶ ἓν χρονικὸν διάστημα, τὴν ἐγκαταλείψῃ; Καὶ τότε, δὲν θὰ εἴμεθα ἡμεῖς ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τῶν γονέων τῆς; Τὸ κακὸν διὰ τὴν ἰερείαν αὐτὴν εἶναι, ὅτι ἔχει γονεῖς. Ἐὰν ὅμως, ἡ Μάρση ἐξηφανίζετο ἐντελῶς ἐκ τῆς Αἰγύπτου, τότε δὲν θὰ εἴμεθα ἡμεῖς αἴτιοι τῆς κακῆς κεφαλῆς τῆς!

— Νὰ εἶπω καὶ ἐγὼ τὴν σκέψιν μου; Καλὴν ἢ κακὴν, κρίνε σὺ Σεβάσμιε αὐτὴν.

— Ἀκούω, ἀδελφέ, διὰ νὰ κρίνω ἐὰν ἡ σκέψις σου εἶναι ὀρθή. Ἀπὸ δύο συγχωνευμένας σκέψεις, ἀποτελοῦντες μίαν, αὕτη εἶναι προτιμότερα ἢ ὄχι καὶ ὀρθότερα ἀπὸ τὴν μεμονωμένην.

— Λέγω νὰ ὁμιλήσω ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Μάρση, καὶ νὰ τῆς εἶπω νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν στερέωσιν τοῦ ἔρωτος τοῦ νέου πρὸς αὐτὴν, προσφέροντας εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὸν γλυκὺν οἶνον, ποὺ φυλάττεις ἐπιμελῶς, καὶ νὰ προσθέσω ὅτι ἐμπεριέχει τὸ φίλτρον τοῦ παντοτεινοῦ ἐρωτικοῦ δεσμοῦ, ὥστε νὰ εἶναι θεβαία, ἀφοῦ τὴν ἀπογοητεύσω, νὰ θέλῃ νὰ τὸν ἀποκτήσῃ διὰ παντός.

— Καὶ σὺ, πῶς γνωρίζεις, ὅτι ἔχω οἶνον γλυκύν; Πῶς εἰσηλθες εἰς τὸ δῶμα μου, διὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃς;

— Δὲν εἰσηλθον εἰς τὸ δῶμα σου. Εἰσηλθεν ὅμως, μία ἐκ τῶν ἰερείων, τὴν ὁποίαν σὺ προσεκάλεσες, διὰ νὰ γευθῆτε ὁμοῦ τὸν οἶνον! Τὴν εὐρον εἰς κατάστασιν μέθης, εἰς τὸν διάδρομον καὶ τὴν ὠδήγησα εἰς τὸ δῶμα τῆς καὶ ἠνόησα τί εἶχε συμβεῖ.

— Τὰ ἐν οἴκῳ, μὴ ἐν δήμῳ!... Θὰ κατορθώσῃς, Χούνη, νὰ τὴν πείσῃς καὶ πρὸ παντός ἐκείνη νὰ πείσῃ τὸν νέον καὶ οὗτος νὰ ἐπηρεασθῇ, εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ λήξῃ ἢ ὑπόθεσις αὐτῆ, ποὺ καταστρέφει τὰ ἰδανικὰ τῆς πίστεως πρὸς τὴν θεάν Ἰσιδα;

— Μεῖνε ἡσυχος, Σεβάσμιε. Ἀναλαμβάνω νὰ ἐνεργήσω κατὰ τὸ σχέδιόν μας. Ἐὰν ὁ λόγος, ὡς πολλάκις ἐτόνισες, ἔχει ἰσχὺν ἐπιδειξιότητος, ἔσο θέβαιος, ὅτι θὰ ἔχῃ εὐνοϊκὸν τέλος, διὰ τὸν Νασόν.

— Ἐκεῖνο, ποῦ λυπᾶμαι, Χούνη, εἶναι ἡ ἀπώλεια ἐκ τῶν χειρῶν μας τῆς ὠραιότερας ἱερείας τοῦ Ναοῦ. Ἐάν τὴν ἐπέπληξα διὰ τὴν ἀποχὴν τῆς ἐκ τοῦ χρέους τῆς, καὶ τὴν ἀφήκα ἐλευθέραν εἰς τὴν θέλησίν τῆς, ἦτο διότι καὶ μόνον ὁ χορός τῆς εἴλκυε τοὺς προσκυνητάς.

— Ἴσως, Σεβάσμιε, ἀλλάξῃ γνώμην καὶ παραμείνῃ εἰς τὸν Ναόν. Τίς γνωρίζει τὰ θάθη τῆς γυναικείας ἀποφάσεως!.. Σὺ, μὴ λησμόνει, δὲν ἀνέφερες, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι τὸ «αἰνίγμα ἐντὸς τοῦ αἰνίγματος τῆς ζωῆς μας;».

— Καλῶς λέγεις. Ἄς ἴδωμεν, ποῦ θὰ καταλήξωμεν.

Ἄπρόοπτος συνάντησις

Ἡ Μάρση ἦτο ἀνήσυχη. Ἡ ὠρισθεῖσα ἡμέρα τῆς συναντήσεώς τῆς μετὸν Λίνιον παρηλθεν καὶ αὐτὸς δὲν εἶχεν ἐμφανισθῆ. Ἄφου, ἐσκέφθη, ὅτι ὅλα εἶχον τακτοποιηθῆ καλῶς καὶ δὲν ἔμενε, παρὰ μόνον ἡ ἀπομάκρυνσίς τῆς ἀπὸ τὸν Ναόν, διατί ἡ καθυστέρησις αὐτῆ; Τί τοῦ συνέβη;

Τὰς νυκτερινὰς ὥρας ἐξηκολούθει νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὸν Ναόν καὶ νὰ τὸν ἀναμένῃ κατὰ τὰς συνήθεις τοῦ ὥρας, ἀλλ' ὁ Λίνιος δὲν ἐνεφανίζετο εἰς τὸν ὀρίζοντα. Τότε ἀπεσύρετο εἰς τὸ δῶμα τῆς καὶ τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ ἡσυχάσῃ. Τὴν ἐβασάνιζον σκοτειναὶ σκέψεις, ἐφιαλτικά.

Τὰ ξημερώματα μετὸ θλιθεράν τὴν ὄψιν ἐξῆλθε τοῦ οἴκου τῆς, μετὸν ὕδριαν εἰς τὸν ὄμιον τῆς καὶ ἐβάδιζεν ἀφηρημένη, πρὸς τὴν πλησιεστέραν πηγὴν, διὰ νὰ τὴν πληρώσῃ ὕδατος.

Πρῶτον, ἐδρόσισε τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ ἀφου ἐπλήρωσε τὴν ὕδριαν τῆς, ἐπροχώρησεν ὀλίγα θήματα καὶ ἀπηλιπισμένη ἐκάθησεν ἐπὶ ὀγκολίθου, χωρὶς νὰ ἡμπορέσῃ νὰ συνέλθῃ, ἀπὸ τὴν ἀϋπνίαν. Αἱ σκέψεις τῆς ἦσαν συγκεχυμέναι, ὥστε τὸ πνεῦμα τῆς νὰ μὴ λειτουργῇ μετὰ εὐκρίνειαν.

Ὁ Χούνης, ὅστις παρηκολούθει τὴν ἱερείαν, χωρὶς νὰ γίνεταί ἀντιληπτός, ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἐπιτήδειος τοῦ ψεύδους λό-

γος εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, εἶναι μοναδικός, διὰ νὰ ἐπιδράσῃ εἰς τινὰς ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν ἀπόλυτον ἀνάγκην τὸν ὄσσεως τοῦ ἠθικοῦ των.

Ὁ ψευδὴς λόγος, ἐσυλλογίζετο ὁ Χούνης, ἐπιδρᾷ πολὺ περισσότερον ἐπὶ τῆς γυναικός, διότι αὕτη ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀλήθειαν, ὡς σχολαστικὴν σοφίαν τοῦ ἀνυπάρκτου, ἐνῶ τῆς φαντασίας τὸ ψεῦδος ἐμπεριέχει τὸ ὄνειρον τῆς ἐπιθυμίας της, καὶ παρ' ὅτι εἶναι ἀνυπάρκτον, τὸ ἀντιλαμβάνεται ὡς ὑπάρκτον! Τὴν ἐπλησίασεν ὁ Χούνης καὶ μὲ ἤρεμον καὶ γλυκεῖαν φωνὴν τῆς ἀπηύθυνε τὸν λόγον:

— Μάρση, μὴ βασανίζης τὸν ἑαυτὸν σου καὶ ὄλα θὰ ἔλθουν εὐνοϊκὰ δι' ἐσέ. Ἡ θλίψις δὲν εὐνοεῖ τὴν χαρὰ, ἀλλὰ καταρρακώνει τὴν αἰσιοδοξίαν καὶ ἐμποδίζει τὴν ἐλπίδα νὰ σοῦ χαρίσῃ τὴν εὐτυχίαν. Πολὺ θὰ ἐπεθύμουν νὰ σέ βοηθήσω! Ξεύρω, ὅμως, πῶς ἐσὺ δὲν δέχεσαι τὴν βοήθειάν μου.

— Νὰ δεχθῶ θέλεις τὴν βοήθειάν σου μὲ ἀντάλλαγμα; δὲν εἶναι ἔτσι; Αὐτὸ ἐξάπαντος θὰ ἔπραξες καὶ μὲ τὴν Τζίλνα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, σοῦ τὸ λέγω καθαρά: Προτιμῶ τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν ζωὴν.

— Ποῖος σοῦ εἶπεν, ὅτι ζητῶ ἀντάλλαγμα; Ἡ προσφορὰ μου εἶναι ἀνιδιοτελής. Δὲν θέλω νὰ καταστρέψω τὸ εἰδύλλιον σας, μὲ τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς του καὶ νὰ γίνω αἷτιος ἐνὸς κακοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου οὐδὲν ὄφελος προσωπικὸν θὰ ἔχω, παρὰ μόνον τύψεις συνειδήσεως. Βοηθῶντας, ὅμως, τὴν ἀμοιβαίότητα τῶν αἰσθημάτων σας, ὑμῶν διὰ τῆς πράξεώς μου τὸν ἔρωτα, ὡς δημιουργὸν τῆς ζωῆς σας.

— Ὡραῖοι εἶναι οἱ λόγοι σου. Ἐκφράζεις μὲ πνευματικὴν εὐστροφίαν, ὄχι ὅμως καὶ μὲ τὴν συμμετοχὴν τῆς καρδίας σου! Ἐὰν αὕτη εἶχε δόσιν εὐσπλαχνίας πρὸς ἐμέ, ἢ προηγουμένη συμπεριφορὰ σου, θὰ ἦτο ὄλως διάφορος.

— Ὁμολογῶ, Μάρση, πῶς πταίω. Συμπεριφέρθη ἀνοήτως. Εἰς ὄλα πταίει ἡ φίλη σου, ἡ Τζίλνα. Αὕτη μὲ ὤθει, ἐξάπτουσα τὴν φαντασίαν μου, νὰ σέ κατακτῆσω, ἀπὸ φθόνον, ὡς ἀντελήφθη ἐκ τῶν ὑστέρων. Αὕτη μὲ ἐνημέρωνεν διὰ τὸν ἔρωτά σου, ὡς καὶ τὰς μυστικὰς συναντήσεις σου μετὰ τοῦ νέου τῆς προτιμήσεώς σου. Αὕτη, παρῶτρυνε τὸ ἀκαταμάχητον αἰσθημά μου πρὸς σέ.

— "Όχι αίσθημα, αλλά πόθον νά με κατακτήσης.

— "Εστω! Δέν γνωρίζω ἄν σοῦ ὠμίλει καί ἐναντίον μου, διὰ νά με ἀπεχθάνεσαι. Κι' ὅμως, αὐτή συνεδέθη ἐπὶ πολλὸν χρόνον μετ' ἐμοῦ. "Όταν δὲ εὐρέθη ὁ ἀφελής, πού τὴν ἤρρασθη, ἐζήτησε τὴν βοήθειάν μου καὶ δέν τῆς τὴν ἠρνήθη, διὰ νά ἔλξη τὸν ἐρωμένον τῆς. Δέν γνωρίζω ἔάν ἐκεῖνος πραγματικῶς τὴν ἠγάπα. Ἡ ἐπιμονή τῆς καὶ αἱ παρακλήσεις τῆς, μὲ ἐξηνάγκασαν νά τῆς δώσω ἐρωτικὸν φίλτρον, πού τῆς παρασκεύασα μὲ σκοπὸν νά τοῦ τὸ προσφέρῃ, διὰ νά τὴν νυμφευθῇ ὁ νέος, πού αὐτὴ δέν ἦτο δι' ἐκεῖνον. Τῷ ὄντι, τὸ παρασκεύασμά μου, ὡς θάσιν εἶχε τὸν γλυκὺν οἶνον, ἀπὸ τὸ ἀπόθεμα τοῦ γέρου ἱερέως, τὸ ὁποῖον καὶ θαυματουργήσεν. Τρελλὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα ὁ νέος, παρουσιάσθη νύκτα, τὴν ἤρπασε καὶ ἐξηφανίσθησαν. Ἐγὼ ἐτήρησα σιγὴν, ὡς νά μὴ ἀνεμίχθην εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Μάρση, ἡ Τζίλνα δέν ἦτο εἰλικρινῆς φίλη σου μὲ ἀγαθὰ αἰσθήματα. Ἡ βοήθειά μου πρὸς αὐτὴν εἶχε σκοπὸν νά τὴν ἀπομακρύνω ἀπὸ τὰς συναδέλφους τῆς.

— Μὲ ἐντυπωσιάζουν τὰ ὄσα λέγεις. Δέν ἤμποροῦσα νά τὴν χαρακτηρίσω ὡς βρωμερὸν σκώληκα. Κι' ὅμως, ἀπὸ τὰ ὄσα ἀκούω, ἀντιλαμβάνομαι ὅποια ἦτο. Τῆς ἔδειξα πραγματικὴν φιλίαν καὶ ἐμπιστοσύνην. Ποτὲ δέν ἐφантаζόμην, ὅτι ἦτο δυνατόν νά μὲ ἐπιβουλεύεται καὶ νά προδώσῃ ἐμέ, τὴν φίλην τῆς. Ἐχω φιλίαν καὶ μὲ τὰς ἄλλας ἱερείας, ὄχι ὅμως τόσον στενὴν ὅσον μὲ τὴν Τζίλνα. Ἐβοήθησες τὴν Τζίλνα, διότι εἶχες συνδεθῆ μετ' αὐτῆς, ἄν καὶ τὸ ἀπεισιῶπα, ἀπὸ διπλοπροσωπίαν. Ἐκεῖνο, πού δέν ἀντιλαμβάνομαι εἶναι διατί σὲ ἐνδιαφέρει νά μὲ βοηθήσῃ, καὶ ποία θὰ εἶναι ἡ βοήθειά σου. Φοβᾶμαι μήπως μοῦ κρύπτεις κάτι, πού ἀποφεύγεις νά μοῦ τὸ ὁμολογήσῃς. Μοῦ ἐξέθεσες τὴν ἀστασίαν τῆς γυναικείας φύσεως, χωρὶς νά προσθέσῃς, ὅτι κάθε κανὼν ἔχει καὶ τὰς ἐξαιρέσεις του. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ἀνδρικὸν χαρακτῆρα, ὅταν οὗτος θασιζέται μόνον εἰς τὸν ἐφήμερον πόθον. Θύματα πάντοτε ὑπάρχουν καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευράς. Ἔτσι ὁμιλοῦν οἱ συνετοὶ ἄνδρες, νεαρὲ ἱερέα, ὡς εἶναι αὐτὸς πού ἀγαπᾷ καὶ τοῦ ἀξίζει νά θυσιασθῶ ἀκόμη.

— Δέν ἀμφιβάλλω. Ἀπ' αὐτῆς τῆς πλευρᾶς τὸν ζηλεύω, διότι τὸν θαυμάζω, πῶς κατῶρθωσε νά σὲ ἔλξη μὲ τὴν ἀλήθειαν, ἐνῶ σεῖς αἱ γυναῖκες ἔλκεσθε ἀπὸ τὸ ψ ε ὕ δ ο ς. Ἀδ-

τό, λοιπόν, τὸ κατόρθωμά του θέλω νὰ τιμήσω, βοηθῶντας, ἔσέ, διὰ νὰ στεφανώσω ἐκεῖνον.

— Λοιπόν, τί ἄλλο ἔχεις νὰ μοῦ εἴπης, διότι θιάζομαι νὰ ἐπιστρέψω.

— Ὡμίλησες διὰ τὴν ἀλήθειαν. Γνωρίζεις ὅμως, πόσον πικρά εἶναι αὕτη εἰς τὴν γεῦσιν της; Ἐάν ὁ ἐρωτευμένος ἄνδρας, λόγῳ τῆς παροδικῆς του ζάλης, δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ διακρίνη, ἂν ὁ πόθος ἢ τὸ αἶσθημα τὸν ἔλκη πρὸς τὴν γυναῖκα τῆς ἀρεσκείας του, ὁ χρόνος θὰ τοῦ ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ σφοδρὸν αἶσθημά του, ἦτο πόθος, ὅστις δὲν ἔχει συνεχῆ διάρκειαν. Τότε ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι πικρά δι' ἐκείνην, ἢ ὁποῖα θὰ δεχθῇ τὸ πλήγμα;

Τὸ σημεῖον τοῦτο ἐπρόλαβα νὰ στερεώσω εἰς τὸν νέον τῆς Τζίλιας, ἀλλ' αὕτη θὰ εἶναι συνεπῆς ἔναντι ἐκείνου; Τοῦτο δὲν τὸ ἐσκέφθην ἐγκαίρως καὶ τὸ θεωρῶ σφάλμα μου. Ὅσον δι' ἔσέ, εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι ἀποτελεῖς ἐξαιρέσιν, ὡς γυναῖκα. Ὁ ἀγαπημένος σου ὅμως, θὰ εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός; Ἀκριβῶς ἐδῶ θέλω νὰ σέ βοηθήσω μὲ τὴν ἔγκρισίν σου.

— Νὰ κάνω τί; Ἡ καλλίτερον τί ἔχεις νὰ μοῦ προτείνης;

— Διὰ νὰ μὴ ἀμφιταλαντευθῆς καμμιά φορά, ἀπὸ τὸ αἶσθημα τοῦ ἀγαπημένου σου, νὰ τοῦ δώσης τὸ ἴδιον παρασκευάσμα, ἐντὸς κυπέλλου, πού θὰ σοῦ δώσω διὰ νὰ δεσμευθῇ ἅπαξ διὰ παντός μετ' ἔσοῦ. Νὰ τοῦ τὸ προσφέρης ὡς εὐχὴν τοῦ ἔρωτός σας, διὰ τὴν νέαν χαρμόσουνον ζωὴν σας. Τὸ παρασκευάσμα τοῦτο ἔχει ἀνάγκην γλυκοῦ οἴνου, πού πρέπει νὰ τὸν ἀφαιρέσω κρυφίως ἀπὸ τὸ δῶμα τοῦ γηραιοῦ ἱερέως, χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθοῦν. Ἐτσι θὰ μὲ εὐγνωμονῆς, πού συνετέλεσα εἰς τὸ νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου, ὅταν σοῦ ἐζήτησαν νὰ συνδεθῆς μετ' ἐμοῦ, ἀπὸ φιλοδοξίαν νὰ κατακτήσω τὴν ὠραιότεραν τῶν ἱερειῶν. Ὁ πόθος μου, πού ἀνέφερες, Μάρση, μετετρέπη εἰς αἶσθημα, πού συμμερίζεται τὴν θλίψιν σου. Ὁ νέος πού ἀνέμενες ἦλθε μὲ καθυστέρησιν καὶ ὡς φαίνεται σὲ ἀνεζήτησεν εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦσο ἐκεῖ ἔφυγεν ἔσπευσμένως. Τὸν παρηκολούθησα καὶ εἰς τὸ κάθισμά σας, ὅπισθεν τῆς θεᾶς, εἰς τὸ δεξιὸν κοίλωμα τοῦ τοίχου ἀφήκεν μικρὸν πάπυρον, πού σοῦ παραδίδω, διὰ νὰ μὴ ἀπωλεσθῇ.

Ἦρπασεν ἡ Μάρση τὸν πάπυρον καὶ μὲ ἀστραπιαῖον

θλέμμα διέτρεξεν τὰς ὀλίγας γραμμάς, πού ὁ Λίνιος εἶχε χαράξει Ἑλληνιστὶ ἐπ' αὐτοῦ:

«Καλή μου Μάρση, καθυστέρησα κι' ἔτσι δὲν σὲ εἶδρον. Δὲν ἀπομακρύνομαι ἀπὸ ἐδῶ. Τὴν νύκτα θὰ εἶμαι πλησίον σου καὶ θὰ σὲ ἀπαγάγω. Λίνιος».

Ἀπὸ ἀνείπωτη χαρὰ ἡ Μάρση δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμψαν, ἡ ὄψις τῆς ἤλλαξε τελείως! Ὁ Χειμῶν, θὰ ἔλεγέ τις, μετετράπη εἰς Ἄνοιξιν!

— Χούνη, φέρε μου ἐκεῖνο πού μοῦ ὑπεσχέθης. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ἐκτιμῶ μίαν καλὴν σου πράξιν!

— Ἡ ἐκτίμησίς σου καὶ μόνον μοῦ ἀρκεῖ. Θὰ σοῦ τὸ παραδώσω ἀμέσως τὸ παρασκεύασμα. Ἐπαναλαμβάνω, σὺ δὲν ἔχεις ἀνάγκην αὐτοῦ. Τὸ αἶσθημά σου εἶναι σταθερόν. Διὰ νὰ εἶσαι θεβαία περὶ ἐκείνου, σταθεροποίησον καὶ τὸ ἰδικόν σου αἶσθημα. Προσοχὴ μόνον, μὴ μᾶς ἀντιληφθῶν τί σοῦ δίδω καὶ μοῦ ζητήσουν τὸν λόγον τῆς φυγῆς σας. Μόλις ὁ ἀγαπημένος σου λάθῃ τὸ παρασκεύασμα, φύγετε ἀμέσως.

Ὅταν ὁ ὠραῖος καὶ λογικὸς λόγος δὲν μετουσιώνεται εἰς τὴν πράξιν, δὲν ἀποκτᾷ οὐσίαν, ἀλλὰ παραπλανᾷ τὸν ἄνθρωπον διὰ μέσου τοῦ Πονηροῦ, ὅστις φέρει τὴν προσωπίδα τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἐὰν δὲν μελετήσετε κατὰ θάθος καὶ πλάτος τὰς ἐννοίας, πού σᾶς δίδει ὁ Πνευματικὸς Κόσμος, κάθε ἐπίκτητος προσωπική σας μὀρφωσις, θὰ σᾶς εἶναι ἔλλειπεστάτη εἰς τὴν Οὐράνιον Ζωήν.

Ὁ Λίνιος διὰ τῆς προαισθήσεως καὶ ἡ Μάρση διὰ τῆς κατανοήσεως τῆς ἀγάπης των, ἀντελήφθησαν τὴν γήϊνον ζωὴν, μέχρις ὀρισμένου σημείου. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἡ γ ν ὀ η σ α ν, ἦτο ὅτι τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα ἠδύνατο νὰ τοὺς παραπλανήσῃ, ἐκ τῆς ἀπροσεξίας καὶ τῆς μὴ τηρήσεως, εἰς τὴν μνήμην των, τῶν οὐσιωδῶν παραγγελμάτων τοῦ ὑπερβατικοῦ λόγου, διὰ τὴν εὐοίωνον ζωὴν των. Ὁ Οὐρανὸς βοηθεῖ μὲ κάθε τρόπον τοὺς ἐκλεκτοὺς. Ἄλλ' ὅταν οὗτοι δὲν ἔχουν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των, τὴν ζώνην ἀσφαλείας των, ἐπόμενον εἶναι νὰ ὑποστοῦν τὰς ἀπροόπτους συνεπειὰς τῆς ἀπροβλεψίας των.

Ἦτο νύκτα, ὅταν ἡ Μάρση εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ναόν. Ἐκάθησεν εἰς τὴν συνήθη θέσιν τῆς καὶ ἀνέμενε τὸν Λίνιον. Ἡ κάθη στιγμή τῆς ἐφαίνετο αἰών. Τοσαύτην ἀδημονίαν εἶχε νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν Λίνιον, τὸν θησαυρὸν τῆς καρδίας τῆς, ὡς ἐσκέπτετο. Ἐρημος ἐντὸς τοῦ μεγάλου χώρου τοῦ Ναοῦ, ἡ προσοχή τῆς ἐστρέφετο ὄλο καὶ περισσότερον, πρὸς τὴν μικρὰν κρυφὴν θύραν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῇ ὁ λυτρωτὴς τῆς.

Αἰφνιδίως ὁμως, τὸν βλέπει νὰ ἴσονται ἔμπροσθέν τῆς, μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐσηκώθη, ὡς αὐτόματον ἐκ τοῦ καθίσματός τῆς, καὶ ἔτσι εὐρέθησαν ἐνηγκαλισμένοι. Δὲν ὠμίλου, ἀλλ' ἀντήλασσαν τοὺς ἀσπασμούς των. Οἱ ἀσπασμοὶ ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν κοινοί, ὡς οἱ συνήθεις. Οὗτοι συνεπλήρωναν τὸ ἄσμα τῶν ψυχῶν των. Ἐξεδήλωναν τὴν ἀμοιβαίαν ἀφοσίωσιν των καὶ τὴν συναισθηματικὴν των ἀγάπην μὲ τὴν ἐπαφὴν τῶν χειλέων των, καθ' ἣν στιγμήν τὸ πνεῦμα των ἀδρανουσε καὶ αἱ ψυχαὶ των ὑμνοῦσαν τὴν ἀγάπην, ὡς ἱεράν τῆς ζωῆς των ἐνέργειαν. Μόλις συνῆλθον ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησιν ταύτην τῆς συναντήσεώς των, ἡ Μάρση ἠρώτησε τὸν Λίνιον:

— Διατί καθυστέρησες, Λίνιε, νὰ ἐμφανισθῆς; Ἡ ἀνησυχία μου ἦτο ἀπερίγραπτος. Τί, ἐπὶ τέλους σοῦ συνέβη;

— Σοῦ εἶχα εἶπη, Μάρση, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκκαθαρίσω τὰς ἐκκρεμότητάς μου. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἔληξεν. Εἴμεθα πλέον τελείως ἐλεύθεροι, νὰ σκεφθῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας καὶ νὰ ζήσωμεν τὴν ἡρεμον ζωὴν, ποὺ ὀνειρευόμεθα. Σὺ Μάρση, πῶς πέρασες εἰς τὸ διάστημα τῆς καθυστερήσεώς μου;

— Ὁ νοῦς μου, ὄλο πήγαινε εἰς τὸ κακόν. Ἄν μάθαινα, Λίνιε, κακόν τι, σὲ θεβαιῶ πῶς τίποτε δὲν θὰ μὲ κρατοῦσε εἰς τὴν ζωὴν. Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασίν μου. Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην, πῶς ὁ ἠθικὸς πόνος εἶναι ὁ χειρότερος, ἐξ ὅσων ἡμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ ὁ ἄνθρωπος.

— Μὴ λησμονῆς, ὅτι καὶ ἡ ἠθικὴ ἀρχὴ τῆς ἀγάπης, εἶναι ὁ μεγαλύτερος συντελεστὴς τῆς εὐτυχίας. Ἡ ἠθικὴ ἔχει δύο ἄκρα: Τῆς ἀφορήτου ποινῆς καὶ τῆς ἀνέκφραστης ἀμοιβῆς.

— Διὰ νὰ ἐορτάσωμεν τὴν φυγὴν μας, ἀποχαιρετῶντας τὸν Ναόν, ἔφερα μετ' ἐμοῦ ἓν κύπελλον γλυκοῦ οἴνου, διὰ τὴν εὐτυχίαν μας. Τὸ ἡμῖς δι' ἐσὲ καὶ τὸ ἄλλο ἡμῖς δι' ἐμέ.

Ταξιδεύοντες διὰ τὴν Χαλδαίαν, θὰ ἀφήσωμεν διὰ παντὸς τὴν Αἴγυπτον. Ἴσως νὰ μὴ τὴν ἐπανίδωμεν.

— Λαιθάνεις, Μὴ λησμόνει, ὅτι ἔχομεν καὶ ἐδῶ τὸν οἶκον τῆς ἀδελφῆς μας Μύρας καὶ τοῦ πολυαγαπητοῦ Χαρίφ. Δὲν ξεύρεις πόσον μοῦ παρεστάθησαν εἰς τὰ πρῶτα θήματά μου, ὅταν ἔφθασα ἐδῶ.

— Ἐγώ, Λίνιε, δὲν ἔχω χώραν. Ὅπου εὐρίσκεται ὁ καλός μου, αὐτὴν θὰ θεωρῶ διὰ χώραν μου.

— Τοὺς γονεῖς σου ἐνημέρωσες, δι' ὅσα ἀπεφασίσαμεν; Τοὺς ἀποχαιρέτησες;

— Ναί. Τοὺς εἶδον πρὸ ἡμερῶν. Δὲν τοὺς ἀνέφερα τίποτε περὶ τῆς ἀποφάσεώς μας. Ἀφοῦ μὲ ἐθεώρησαν τέκνον τῆς θεᾶς, τί τοὺς ἐνδιαφέρω ἐγώ; Ἡ ἀσπλαχνία των αὐτὴ ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ γνωρίσω τὸν προστάτην καὶ σύντροφόν μου. Εἶναι καλλίτερον νὰ μὲ λησμονήσουν ὡς νεκράν, παρὰ ζῶσαν. Τὴν ζωὴν μου ἀντλῶ ἐκ σοῦ καὶ μόνον. Ἴδου, πίνω τὸν οἶνον τοῦτον ὑπὲρ τῆς αἰωνίας εὐτυχίας μας.

— Ἐγώ, Μάρση, πίνω τὸ ἕτερον ἡμισυ, ὑπὲρ τῆς νέας μας ζωῆς!

Εἰς παρατεταμένους ἀσπασμὸς των ἐσφράγισε τὴν εὐτυχίαν τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα ἐσιώπων, ἐλκόμενος ὁ εἰς ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ ἄλλου, ὡς ἐάν ἡ αἴσθησις τῆς εὐτυχίας, νὰ μὴ εἶχε τὴν ἀνάγκην τοῦ λόγου.

Αἴφνης ἡ Μάρση ἀνεφώνησεν:

— Πρέπει νὰ φύγωμεν ἀμέσως. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀπομακρυνθῶμεν ἐκ τοῦ χώρου τούτου.

— Μὴ θιάζεσαι, τῆς ἀπήντησε ὁ Λίνιος. Οὐδεὶς πρόκειται νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ. Εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, οἱ ἄνθρωποι μου εἶναι ἔτοιμοι μὲ τὰ ὑποζύγια των νὰ μᾶς παραλάβουν. Κατὰ τὰς πρῶτας ὥρας τῆς αὐγῆς μᾶς ἀναμένουν.

Ἡ Μάρση μὲ αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν ἠσύχασεν καὶ ἔγειρε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Λίνιου. Ἦτο κατάκοπος ἐκ τῆς ἀϋπνίας καὶ τοῦ ἄγχους, πού τῆς ἐδημιούργησεν ἡ καθυστέρησις τοῦ ἀγαπημένου της. Ὁ Λίνιος, πάλιν, εὐχαριστημένος, πού εὐρίσκετο πλησίον τῆς Μάρσης, ἐναπέθεσεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς ἰδικῆς της.

Μόλις ἤρχισε νὰ ξημερώνη, ὁ Λίνιος ἤνοιξεν τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔτοιμος νὰ σηκωθῆ. Δυστυχῶς δὲν τοῦ ἦτο δυνατόν νὰ κινήσῃ τοὺς πόδας του. Κάτι δὲν ἐπηγαινε καλά. Ἔτσι ἀφύπνισε τὴν Μάρση καὶ τῆς εἶπεν:

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τοὺς ἀνθρώπους μου. Δὲν ἤμπορῶ νὰ κινηθῶ. Αἰσθάνομαι τοὺς πόδας μου βαρεῖς.

— Κι' ἐγώ, Λίνιε, δὲν ἤμπορῶ νὰ κινηθῶ. Νομίζεις πῶς κάποιος ἔδωσε τοὺς πόδας μου μὲ ὀγκόλιθον.

— Δὲν μοῦ εἶπες, Μάρση, ποῖος σοῦ ἔδωσε τὸν οἶνον, ποὺ ἀπεκάλεσες τῆς εὐτυχίας μας; Ἀπάντησέ μου.

— Ὁ Χούνης.

Καὶ τοῦ διηγήθη τὴν συνάντησίν της μετ' αὐτοῦ καὶ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν μεταξύ των, πεισθεῖσα ὅτι ὁ Χούνης εἶχε μεταμεληθῆ διὰ τὴν ἀνάγωγον προηγουμένην του συμπεριφορὰν καὶ ἐξήτει τὸν τρόπον, διὰ τῆς βοθηθείας του πρὸς αὐτὴν, νὰ ἐξιλεωθῆ.

— Ὁ ἀχρεῖος, μᾶς ἐδηλητηρίασεν. Πῶς νὰ εἰδοποιήσω μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου τὸν Χαρίφ, ἐφ' ὅσον δὲν ἤμποροῦμεν νὰ κινηθῶμεν; Ἐφθάσαμεν μέχρι τῆς θύρας τῆς εὐτυχίας μας, διὰ νὰ μᾶς τὴν καταστρέψῃ ὁ παρανοϊκὸς ἱερέας. Οὐδεὶς φαίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Εἴμεθα καταδικασμένοι, Μάρση, νὰ ὑποστῶμεν τὸ μαρτύριον τοῦτο.

— Λίνιε, πταίω ἐγώ, ποὺ τὸν ἐπίστευσα. Σὺ ἔπρεπε νὰ ζήσης. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ ἀποθάνω, ἀφοῦ ἐκέρδισα τὴν ἀγάπην σου καὶ μόνον δι' αὐτὴν φεύγω εὐχαριστημένη.

Μὲ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια ἡ Μάρση ἐτραγούδησεν, ὅσον δυνατώτερα ἤμποροῦσε τὸ τελευταῖο τραγούδι τῆς ζωῆς της καὶ αὐτὸ διὰ νὰ προσελκύσῃ, ὅποιοιδήποτε περαστικὸν ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἄκουσε τὴν γλυκεῖα φωνὴ τῆς ἡ ἱέρεια Ἰζα καὶ ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ἰδῆ τί συνέβαινε. Μόλις ἔμαθε τὰ διατρέξαντα, μὲ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Λίνιου, εὔρε τὸν Ραχμή, ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Λίνιου, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ εἰδοποιηθῆ ἀμέσως ὁ Χαρίφ. Ἀνάστατη ἡ Ἰζα, ἐδιηγήθη τὰ πάντα εἰς τὸν Ἀρχιερέα τοῦ Ναοῦ, ὅστις διέταξε τὴν σύλληψιν τοῦ Χούνη, διὰ νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὴν Δικαιοσύνην, μὲ τὴν κατηγορίαν διπλοῦ φόνου ἐκ προμελέτης.

Ἔτσι αἱ ἱέρειαι περιεκύκλωσαν τὸ ζεῦγος, μὲ θλιμμέ-

νην τὴν ὄψιν των, χωρὶς νὰ ἠμποροῦν νὰ δώσουν τὴν βοήθειάν των, εἰς τοὺς ἀπερχομένους ἐκ τῆς γηϊνῆς ζωῆς. Ἡ θλιθερά αὕτη εἰκὼν ἀφύπνισε τὰς καρδίας τῶν ἱερείων, ὥστε αἱ συνέπειαι νὰ ἔχουν θαυμάσιον πληγμα διὰ τὸν Ναὸν.

— Μάρση, ἐπιθύρῃσεν ὁ Λίνιος, ὁ θάνατος δὲν μὲ τρομάζει, ἔστω κι' ἂν εἶναι ἄδικος, ἐφ' ὅσον φεύγω μὲ τὴν ἀγάπην σου. Αὐτὴ καὶ μόνον εἶναι ὅλη ἡ ἀμοιβὴ τῆς ζωῆς μου. Αἰσθάνομαι τὸ θάρος νὰ ἀνεβαινῆ πρὸς τὴν καρδίαν μου, ὅποτε θὰ μὲ παραλάβῃ ὁ θάνατος.

— Λίνιε, ἀγάπη μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνη, μὲ ἀσθενεστέραν φωνήν. Τὸ μέγαρον τῆς ἀγάπης μας θὰ παραμείνῃ αἰώνιον, μὲ θάσιν του τὸ αἶσθημά μας. Δὲν ἐφантаζόμην τὴν ἀγάπην, τὴν πραγματικὴν ἀγάπην, νὰ κρύπτῃ τόσον ἰσχυρὸν αἰσθηματικὸν δεσμόν. Μοῦ κόπτεται ἡ ἀναπνοή... Φεύγω μετ' ἐσοῦ Λίνιε μου...

— Μάρση, μὴ λησμονῆς πῶς σ' ἀγαπῶ ὅσον δὲν τὸ φαντάζεσαι...

— Λίνιε, μὲ τὴν ἴδια δύναμι σ' ἀγαπῶ...

Ἦταν αἱ τελευταῖαι φράσεις των, ποὺ συνεκίνησαν ἀκόμη καὶ τὸν Ἀρχιερέα καὶ ὄλους τοὺς παρευρισκομένους γύρωθεν των. Ἔσθησαν δύο ὀντότητες, ποὺ ἦταν προορισμένες πολλὰ νὰ ἀποδώσουν. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ καταστρέφει, διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν οἱ μετέπειτα, πῶς πρέπει νὰ ἀντικρούουν μεθ' ὁδικὰ αὐτό, διὰ νὰ ἀπαλλάξουν τοὺς πολλούς, ἀπὸ τὸ νὰ γίνουν θύματα τῶν ὀλίγων.

Ἦταν περασμένη ἀπογευματινὴ ὥρα, ὅταν ἐπὶ τόπου ἐφθασεν ὁ Χαρίφ μετὰ τῆς συζύγου του Μύρας καὶ μερικῶν τοῦ κύκλου του προσώπων. Ἐκπληκτοὶ ὄλοι τους, διὰ τὸ ἀποτρόπαιον ἔγκλημα κατὰ τῶν δύο νέων, κατηθύνθησαν ἀμέσως εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἰσιδος. Εἰσῆλθον καὶ ἐπλησίασαν τὸ ἀπωλεσθὲν ζεῦγος.

Ἡ Μύρα ἔκλαιεν γοερῶς καὶ ἐπέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ της, κατασπάζουσα αὐτόν, ὡς καὶ τὴν Μάρση, τὴν ὁποίαν ἐ-

ξετίμα ιδιαίτέρως και την ήγάπα ως ἀδελφήν. Τὰ δάκρυά της ἔρρεον ως χείμαρρος. Ὁ Χαρίφ τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ νεκρὸν σῶμα, ἐνῶ προσεπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ ἀνωφελῶς. Ἀνεπαίσθητα ἐψιθύρισεν ὅτι εἶναι ὠραιοτάτη καὶ φαίνεται, ἂν κρίνω ἀπὸ τὸ γαλήνιον πρόσωπόν της, ὅτι ὁ χαρακτήρ της ἦτο ἀνάλογος μὲ αὐτὸν τοῦ Λινίου. Κρίμα! Ἐκυψε καὶ ἠσπάσθη τὴν ἰέρειαν καὶ ὕστερον τὸν Λίνιον, μὴ δυνάμενος νὰ ἀποχωρισθῇ ἐξ αὐτοῦ, ὁπότε τὸν ἀπέσυρον οἱ φίλοι του. Δὲν ἀπέκρυψε τὰ δάκρυά του, διότι τὸν ἐθεώρει πραγματικὸν τοῦ ἀδελφόν.

Ἀφάνταστον εἰς τὰ χρονικά μας, ἔλεγε καὶ ἐπανελάμβανε τὴν λέξιν, νὰ εὐρεθῇ ἄνθρωπος διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν εἰδυλλιακὴν εἰκόνα δύο νέων ὑπάρξεων, ποὺ δὲν ἔθιξαν οὐδένα, ὥστε νὰ μὴ ἔχουν ἐχθρούς.

Ὁ Χαρίφ διετάξεν τὰ λείψανα τῶν δύο ἐρωτευμένων νὰ μεταφερθοῦν εἰς τὴν μικρὰν πυραμίδα τοῦ Λινίου, εἰς τὸν χῶρον ἐκεῖνον, ὅπου τὸν ἐνεθουσίαζεν ἡ ἐργασία του καὶ νὰ ταριχευθοῦν.

Μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ θλίψις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ κόσμου ἐναντίον τοῦ ἐνόχου, ὅταν ἔμαθον τὰ διατρέξαντα.

Δὲν θὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὰ ἐπακόλουθα. Ὁ Λίνιος μετὰ τῆς Μάρσης ἐταριχεύθησαν καὶ ἐτάφησαν εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς πυραμίδος. Ἐντὸς τῆς αὐτῆς λάρνακος ἐτοποθετήθησαν καὶ οἱ δύο, μὲ τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδιά των, ὡς ἦτο τὸ ἔθιμον τῆς χώρας. Μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων ποὺ εἰσέκλειεν ἡ λάρναξ, περιλαμβάνοντο καὶ τὰ δῶρα τοῦ ἀγαπημένου πρὸς τὴν ἀγαπημένην του.

Ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῆς λάρνακος ἐχαράχθησαν, κατ' ἐντολὴν τοῦ Χαρίφ, εἰς τὴν Αἰγυπτιακὴν αἰ λέξεις:

ΕΡΩΣ — ΖΩΗ — ΘΑΝΑΤΟΣ

Σύντομος ἐπίλογος τῆς ἀφηγήσεώς μου

Τόσον ὁ Λίνιος, ὅσον καὶ ἡ Μάρση, διὰ νὰ ἀποκτήσουν νέον δεσμόν, ὑπὸ πολὺ διαφορετικὰς καὶ ἀντιξόους συνθήκας συντονισμοῦ τῶν χαρακτήρων των, ἔπρεπε νὰ διέλθουν, ἀπὸ

άλλα στάδια τῆς ἐν τῇ Γῆ ζωῆς των. Ἔτσι, ἐπανενσαρκώθησαν, εἰς διαφόρους ἐποχάς, χωρίς ὅμως νὰ συναντηθοῦν, ἔστω καὶ τυχαίως.

Εἰς μίαν ἐκ τῶν μετενσαρκώσεών των, εὑρέθησαν εἰς τὴν αὐτὴν Χώραν, ὡς ἄγνωστοι μεταξὺ των, μὲ διαφορετικὰ χारीσματα. Καὶ ἐνῶ ἠδύναντο κάλλιστα νὰ συνδεθοῦν, ἐξ αἰτίας εἰδικοῦ λόγου, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφυπνισθῇ τὸ ὑποσυνειδητόν των, διὰ νὰ δοκιμασθοῦν κατ' ἄλλον τρόπον.

Εἷς ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐγνώρισαν τὴν Μάρση, ὑπὸ ἄλλην ὀνομασίαν, πού κάπου ἀναφέρω, ἦτο ὁ Σωκράτης. Ὅταν δὲ ἡ μεᾶνις ἠσθένησεν θαρέως, ὁ Σωκράτης, ὅστις ἐθαύμαζε τὴν νεαρὰν κόρην, διὰ τὴν τόλμην καὶ τὴν εὐστροφίαν τοῦ πνεύματός της, τὴν ἐπεσκέφθη φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν Ἴπποκράτην, ὅστις ἀνέλαβε καὶ ἐθεράπευσεν αὐτήν.

Περιορίζομαι εἰς τὰ ὅσα εἶπον, διὰ νὰ μὴ ἀποκαλυφθοῦν τὰ ἐν τῇ σημερινῇ σας ἐποχῇ ἐπιζῶντα 4 πρόσωπα. Τὰ δύο ἐξ αὐτῶν, μὲ τὰς διαφορετικὰς συνθήκας τῆς ζωῆς των, εἶναι ὁ Λίνιος καὶ ἡ Μάρση. Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, δι' αὐτούς, ἐὰν ἠδύναντο, διὰ τοῦ ἐλευθέρου πνεύματός των, νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἀποστολὴν των διεισδύοντες εἰς τὸ θαθὺ νόημα τῆς, τῶσων αἰώνων προσπαθείας τῶν Ἀγγέλων, νὰ τοὺς φωτίζουν, μακρὰν πάσης προκαταλήψεως καὶ δεισιδαιμονίας.

Σήμερον, ὅλοι οἱ Χριστιανοί, ὡς ὀδηγὸν ἔχετε τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας, τὸ Ὅποῖον εἶναι μ ο ν α δ ι κ ὸ ν, εἰς τὸ νὰ βοηθήσῃ ἐνεργῶς, μόνον ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἱερὸν σκοπὸν νὰ ἐκτελέσουν. Ὁ τίτλος: Ἔρωσ — Ζωὴ — Θάνατος, ἐρμηνεύεται ὡς ἐξῆς:

ΕΡΕΥΝΑ — ΑΝΑΓΚΗ — ΠΡΟΣΦΟΡΑ

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

Τὸ νόημα τοῦ ἀφηγήματος: Ἔρως — Ζωὴ — Θάνατος

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΣ: Ἀγαπητέ μου ΕΥΚΛΕΙΔΗ, πολλοὶ διερωτῶνται νὰ μάθουν ποῖον εἶναι τὸ βαθύ νόημα τῆς ἀφηγήσεώς Σου.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ: Ἐάν, φίλοι μου, ἀνελάμβανον νὰ σᾶς ἐξηγήσω, ποῖον εἶναι τὸ βάθος τῶν ἐννοιῶν τοῦ ἀφηγήματός μου, οὐδέποτε θὰ ἐμανθάνατε τὸν τρόπον τῆς ἐμβαθύνσεώς σας, εἰς κείμενα ποὺ εἰσκλείουν νοήματα ἄξια προσοχῆς καὶ μελέτης. Λυποῦμαι, ποὺ δὲν ἔχετε τὴν μεθοδικότητα τῆς ἐρεύνης. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀρκεσθεῖτε εἰς τὴν ἀπλότητα τῆς ἱστορίας τῶν δύο νέων.

Ὁ Λόγος ἔδωσε μάχην μὲ τὴν ἀγνοίαν, ὥστε τὸ Φῶς νὰ κερδίσῃ τὴν σκοτεινὴν γνῶσιν, διὰ μέσου τῆς ἀγάπης. Ἡ ὑπερβολή, ὅμως, τοῦ ἀνθρωπίνου ἐνδιαφέροντος, ἐσουκότισε τὴν μνήμην ἐπὶ τοῦ μέτρου καὶ ἐλησμονήθη ἡ πρόρρησις τῆς προφυλάξεως.

Τὸ αἶσμα τῶν δύο ὄντοτήτων, ἐκδηλώνει τὰ συναισθήματα τοῦ ἐσωτέρου των κόσμου. Διὰ τοῦ θανάτου των, ἀνεστήθη ἡ ἀγάπη των. Δὲν ἐκέρδισαν, ὅμως, τὸ ἱερόν μέτρον ὥστε ἡ ἐπαναφορὰ των εἰς τὴν Γῆν, ἀπαιτεῖ ἄσκησιν τῆς ἰσοσταθμίσεώς των. Κερδίζοντας αὐτήν, ἐξασφαλίζουν τὴν αἰωνιότητα.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

1. ΟΜΗΡΟΥ: «"Ανθρωπος και Ειρήνη» (1972). Περιλαμβάνει 201 Διδασκαλίας του Όμηρου, ως Πνευματικού Διδασκάλου, ύψιστου ενδιαφέροντος. Σελ. 400.
2. Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ: «Μεταθανάτιοι Όμιλαιοι» και ΓΡ. ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ: «Μεταθανάτιοι Έπιστολαιοι» (1972). Είς τόμος. Σελ. 118.
3. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: «Σελίδες από την ζωήν του Σωκράτους». Α' Τόμος (1972). Σελ. 110.
4. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: «Σελίδες από την ζωήν του Σωκράτους». Β' Τόμος (1978). Σελ. 136.
5. «ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΙΑ ΕΡΓΑ ΑΡΧΗΓΩΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ» (1973). Σελ. 240.
6. ΣΟΛΩΝΟΣ - ΑΡΧΙΜΗΔΟΥΣ: «Ό άπολεσθείς πολιτισμός των Άτλάντων» και ΟΡΦΕΩΣ: «Συνοπτική έρμηνεία της Έλληνικής Μυθολογίας». Είς τόμος (1973). Σελ. 134.
7. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: «Φρυγώ, Σελίδες από την προϋπαρξίν της». Α' Τόμος (1973). Σελ. 176.
8. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: «Φρυγώ. Σελίδες από την προϋπαρξίν της». Β' Τόμος (1979). Σελ. 314.
9. † ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΙΖΑΝΗ: «Θεία Άρχή και Όργανωμένον Έπουράνιον Βασίλειον» (1973). Σελ. 208.
10. «"Αφθαρτοι Όμιλαιοι (Ό Άντίλαος). Διδάγματα Ούρανίων Διδασκάλων» (1981). Σελ. 256.
11. «ΑΛΚΑΙΟΣ. Διδάγματα Ούρανίων Διδασκάλων» (1984). Σελ. 144.
12. «Άπάνθισμα Ούρανίων Διδασκαλιών» (1988). Σελ. 284.

Τό περιεχόμενον των άνωτέρω βιβλίων, ως και των μελλοντικώς έκδοθησομένων, έχει μεταδοθη υπό των Ούρανίων Διδασκάλων, μέσφ του Έπικωνου ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΠΙΖΑΝΗ.

Τά βιβλία άποστέλλονται και ταχυδρομικώς είς τούς ενδιαφερομένους, χωρίς έπιβάρυνσιν μέ ταχυδρομικά τέλη, πλην των έπί πλέον έξόδων άποστολής μέ άντικαταβολή.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ

1. «INCORRUPTIBLE DISCOURSES (THE ECHO)». Μετάφρασις: Philip Serrard (1985). Σελ. 256.
2. Archimedes and Solon of Athens: «THE LOST CIVILIZATION OF ATLANTIS». Μετάφρασις: John Alexander (1988). Σελ. 100.

Τὰ ἀνωτέρω βιβλία κυκλοφοροῦν ἤδη εἰς τὴν Ἀγγλίαν, μέσῳ ἐπιλεγμένων βιβλιοπωλείων.

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὁμίλου ἐκδίδεται μηνιαῖον Δελτίον ὑπὸ τὸν τίτλον «ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ», εἰς τὸ ὁποῖον δημοσιεῦνται κατ' ἐπιλογὴν αἱ μεταδοθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου διδασκαλίαι.

Ἐτησία συνδρομὴ δρχ. 700

Παλαιότερα τεύχη ἕκαστον » 70

ΕΙΔΙΚΑΙ ΠΟΛΥΓΡΑΦΗΜΕΝΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1. «Ἡ Ἀπόκρυφος Ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ». Ἦτοι, τμήματα τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ 12 ἕως 30 ἐτῶν. (Ἀνατύπωσις βιβλίου ἐκδοθέντος εἰς Λευκωσίαν Κύπρου).
2. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ - ΜΙΛΑΝΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Οἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ Ἰησοῦ». (Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1954).

Διὰ παραγγελίας ἀπευθύνεσθε:

Πνευματιστικὸς Ὁμιλος Ἀθηνῶν «ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ»

Νιόβης 12 - 112 52 ΑΘΗΝΑ - Τηλ. - Fax: 210-22.36.469

www.theion-fos.com

theion-fos@theion-fos.com

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ — ΕΚΤΥΠΩΣΗ — ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
Άριστειδη Παπαδοπούλου, Έπικούρου 20, Τηλ.: 32.16.789

